

PRVNÍ MILION

*KNIHA HUMORU Z AMERICKÉHO
OVZDUŠÍ*

PRVNÍ MILIÓN

MARK TWAIN

eknizky.sk

Obsah

První milion.	1
Agencie Satanova.	7
Bollingsby a spol.	15
Závěť Johna Riddlebyho.	21
Kdo s koho?	27
Přelstěný svůdce.	31
Blesk a hrom.	39
Deputace s líbáním.	47
Bili a Bell.	51
Nadčlověk.	57
Oknem.	61
Chodníkový jednatel.	65
Bílá vrána.	71
On a já.	75
Cenou vyznamenaná kráska.	81
Pozdě.	85
Zamilovaný drak.	91
Jimova žena.	97
Bung-Lung.	101
Zelené rukavice.	109
Ztracený ráj.	113
O miss Tilly.	119

Hannibalův sňatek.	123
Konkurence.	131
Slosovaná nevěsta.	137
Johnova výhra.	143
Árie z „Traviaty“.	147
Čtvrt roku na zkoušku.	153
Elektropat.	161
Dva poctivci.	167
Elixír dlouhého života.	173
V padesáti minutách.	179
Za našich dnů.	183
Prohnaní chlapíci.	187
Hraběnka Chamuská.	193
Náběžník.	199

První milion.

Mladý Fred Blue stál před zrcadlem, naposled zběžně přehlédl elegantně úpravný svůj úbor plesový, samolibě si nakroutil knír, pohodil hlavou a zahovořil sám k sobě:

„Přece jen po čertech jsem švarný chlapík a nepochybně že, ač-li se vše proti mně nespikne, vzbudím na plesu veliký odiv! . . . Co však naplat, že jsem si dal dělat nový kabát, nepadne-li mi náležitě v zádech! Košile rovněž není s dostatek tuha a nemá žádného vůbec lesku! A k tomu lakýrky mi svírají kuří oka, že sotva lze to vydržeti!“

Netrpělivě vztáhl Fred ruku, aby se stolu sebral rukavice, ale ve spěchu převrhl lahvičku s kolínskou vodou, takže bílý onen doplněk toaletní všecek zatonul v mokré záplavě, což vyloudilo mu tlumenou kletbu.

Obrátil se ke skříni, vyňal z ní novou dvojici rukavic a zapínat si je jal tak rychle, že odsákaly všechny knoflíky: zaláteřil znova —

A nedůtklivost jeho dostoupila pak vrcholu, když při vsedání do vozu novým hedvábným cylindrem svým narazil o portiérový svršek

* * *

V nádherných síních milionáře Boba Tornhilla shromážděna byla vybraně skvělá společnost.

Fred si poněkud oddechl volněji. Když vešel do jasně vyzářeného tanečního sálu, zaplněného opojnou vůní exotických rostlin a zaslechl lahodnou hudbu a spatřil krásné dámy, jejichž zraky leskem závodily s brilanty, nevrlá míra jeho potuchla dokona. Znamenal však, že jednotlivec v rušném shonu onom mizí takměř beze sledu —

Leč on nikterak nemínil v malebně hlučném víru tom zaniknout, ba spíše se uplatnit a zvítězit a dojít cíle, o nějž se snažil —

Náhle se před ním octla milionářova dcera miss Arabella: ve

2 První milión

skvostné svojí robě brokátové s překrásným šperkem diamantovým, představujícím celé jmění, vyhlížela spíše jako kněžna nežli dcera demokratova.

„Dostavujete se s takto alchymisticky truchlivou tváří na ples vždycky, mister Blue?“ tázala se s úsměvem.

Fred se v okamžiku tom u sebe zapřísáhl, že krejčíře svého při prvé naskytnuvší se příležitosti sprovodí se světa: bylť si totiž povšiml, že pohled miss Arabelly spočinul na něm s obdivem, ale v zápětí jako by zklamaně utkvěl na záhybu, jež kabát jeho tvořil mezi ramenem a paží.

„Alchymisticky truchlivou?“ opáčil. „Nikoli, miss Arabello, není to zlato, jež toužím získat, nýbrž perla!“

„Tedy žádný zlatoděj, nýbrž perlosběr!“ opět usměvavě se ozvala sličná domácí dcera.

Fred vznícené popatřil na lehoučnou dívku, stojící před ním v záři mladistvosti a bohatství: rusoplavé kadeře, modré zraky a ruměnné rty byl dojisty již obdivoval u leckteré ženy předtím, ale žádná z nich nehonosila se tak duchaplné vroucím pohledem, tak ztepilou bujarou postavou a tak vznešeně hrdým zjevem.

Vešli do zimní zahrady a vyhledali si ustraněné zátiší, zacloněné tropickými rostlinami a libovonnými květinami.

„Ano, jak pravíte, miss Arabello, perlosběr! Hluboko se hroužím k mořskému dnu, abych vylovil drahocennou perlu, jež se stala podmínkou mého života! Zápasím, abych si perlu tu osvojil, ale mnohá jsou úskalí, na nichž mohu vzít za své! . . . Arabello, jak dlouho ještě pohrávat si hodláte s mým štěstím?“

„Jsem chudobná dívka, Frede . . . takměř bez věna . . . pouhé tři miliony . . .“

Fred mýnil rozkošnou společnici přivinout na svoji hrud, ale dolehly blížící se jakési kroky.

* * *

Bob Tornhill, proslulý milionář, seděl ve svojí pracovně: byl to pomalý přívětivý muž nelíčených způsobů — pravý selfmademan

„Nechť jen příchozí vejde!“ pravil domácí pán sluhovi, odevzdávajícímu Fredovu navštívenku.

Při vstupu svým dychtivě obezřel Fred rysy milionářovy: pomalý tento muž právě byl oním úskalím, jež mu nutno bylo s perlou jeho obeplout a na němž snadno štěstí života jeho se mohlo ztroskotat.

Bohatec počal hostu svému k promluvě několik toliko slov a ozval se chvatně:

„Vím, že máte slibnou budoucnost, neboť právník se může státi vším: senátorem, ministrem i presidentem. Také mi známo, že vykazujete se slušným charakterem, že vedete bezvadný život a že byste vynaložil vše, abyste dceru moji učinil šťastnou. A neméně jsem přesvědčen, že byste se stal výborným manželem a otcem . . . Ale jmění, můj zlatý, jmění! . . . Nemohu přece dceru svoji provdati za chudása! . . . Zeť můj každým způsobem aspoň musí míti základ k příštímu svému bohatství! . . .“

A na okamžik se odmlčev, milionář navázal tónem přímo otcovským:

„Hleďtež, milý Frede, tento základ, prvý milion, lze dosíci velmi ztěžka! Má-li však kdo tento prvý milion, další miliony již přicházejí samy sebou! Leč důvěřuju vám a spoléhám, že obtíž tu překonáte bez valných nesází! . . . Bella je posud mladá a slibuje, že se neprovdá za jiného nežli za vás! . . . Tož klidně se mějte k přípravě, abyste si kýžený a nezbytný onen základ vezdejší zámožnosti opatřil a prokázal se požadovaným mnou prvým milionem! . . . Pak sňatku vašemu s dcerou mojí na překážku nebude pranic!“

Když vykročil Fred z paláce milionářova, přemítal sám u sebe, zda mu v podstatě starý penězomil neporadil, aby učinil přípravu k vlastnímu svému pohřbu.

Prvý milion — kde že jej, u všech všudy, měl vzít?

4 První milión

* * *

Octnuv se doma, Fred Blue melancholicky spočítal svoji hotovost: osmatřicet dolarů pětáctýřicet centů.

Na to zaslal miss Arabelle lístek následujícího obsahu:

„Pokusil jsem se drahocennou perlu onu vylovit, ale strašlivě úskalí uzavírá mi k pokladu tomu přístup. Otec váš nechce o sňatku našem slyšet, pokud se neprokážu prvním svým milionem! Jsem si dokonale vědom, že byste velmi dlouho musela na mne čekat a bylo by nesprávně toho se na vás dožadovat! Žijte tudíž blaze, milovaná duše moje! . . . Jsem velmi nešťasten! . . . Váš kdysi Fred.“

Miss Arabella, „chudobná dívka“, neprodleně odeslala odpověď.

Když připsal Fred obdržel, radostí kolkolem si zatančil po svém pokojíku.

* * *

„Do paláce Tornhillova, kočí, rychle! Dobré zpropitné! Allons!“ Bob Tornhill velice byl překvapen, když opětně mu doručena byla Fredova visitka.

„Co pak ho sem asi vede?“ mýnil u sobe. „Domnívám se přec, že jsem mu beznadějnost snahy jeho jak náleží dal na srozuměnou!“

Fred vešel s tváří zářící radostí.

„Co mi dopřává potěšení?“ tázal se milionář.

„Šťastná toliko náhoda, mister Tornhille!“ odvětil Fred. „Kterási z příbuzných mých, bohatá dáma, jež si však předběžně nepřeje být jmenována, vyslovila ochotu tři dny po svatbě mé s miss Arabellou k dispozici mi dát požadovanou vámi sumu, již na způsob ten zúplna pokládat mohu za svůj majetek!“

Bob Tornhill oněměl úžasem.

„Nedomnívám se, že byste nějak ještě váhal udělit svolení své ke sňatku dcery svojí se mnou!“

„Pravil jsem milion, celý milion, znejmilejší můj Frede!“ konečně s odpovědí se vytasil Bob Tornhill. „Jste jist, že skutečně budete míti sumu tu k dispozici?“

„Tři dny po své svatbě, mister Tornhille, ručím čestným svým slovem!“

* * *

Bob Tornhill schudl o tři miliony, jež věnem dal dceři své Arabelle.

Tři miliony bylo jen nuzné věno dcery nesmírného bohatce, o němž se tvrdilo, že má jiných milionů nejméně ještě aspoň padesát!

Fred Blue všecek byl u vytržení, že stala se Arabella jeho: chtěl již nároků na všeliké věno se vzdát, kdyby se věc ta z určitých jakýchsi důvodů nebyla objevila zcela nemožnou.

Třetího dne po svatbě dostavil se Fred do kabinetu svého tchána a předložil mu doklad, že bankkonto jeho vykazuje celý milion.

Starý kalkulant pokývl se spokojeným úsměvem hlavou a pravil: „Dobrá! . . . Zde by tedy byl prvý ten milion! . . . Další miliony přijdou samy sebou! . . . Kdo vám však dal tolik dolarů?“

Fred okamžik zaváhal s odpovědí.

„Nu?“ povzbudil jej Tornhill.

„Moje žena!“

Starý penězomil ustrnutím na několik vteřin vytřeštil oči, načež se zvolna zvedl, přikročil ke svému zeti, mocně mu stiskl ruku a ozval se s úsměvem:

„Jsi prostě, milý Frede, finančním géniem a přiberu si tě za společníka!“

Emil Jones.

Agencie Satanova.

Není úkolu, jehož provedení nepodjala by se filadelfská „Agencie Satanova“, je-li jí náležitě zapláceno. Začasté dokázala již v zájmu klientů svých věcí, hraničící se zázraky. Kdo jí svěří svoje záležitosti, může být úspěchem svým bezpečen již předem.

Kterého dne objevil se u chéfa „Agencie Satanovy“ mladý muž v ošumělém poněkud již oděvu a prosil jej, aby se ujal jeho záležitosti, že sice chvíle té nemá peněz, ale později že osvědčit se míní velmi vděčným.

„Pane,“ odvětil chéf, „není u nás zvykem pracovat za honorář dodatečný. Učinili jsme zkušeností s dostatek, že po dosaženém příznivém výsledku nikdo tak ochotně neplatí jako předem, pokud byl ještě v nesnázích. Dlužních úpisů či smluv nepřijímáme již proto, jelikož zásadně nevedeme nijakých procesů. ‚Agencie Satanova‘ nikdy se soudy nebyla za dobré a z důvodu toho střežíme se přijít s nimi v jakýkoli styk.“

„A přes to mohli byste mi snadno dopomoci k velikému jmění, o něž bych milerád byl ochoten s vámi se rozdělit.“

„Lituju, ale . . .““

„Věc si rozvažte, pane, jedná se o několik milionů!““

„Hezké, velmi hezké! Vyplatilo by se to skutečně! Co však třeba vlastně podniknout?“

„Co? Toho se musí ‚Agencie Satanova‘ dovítit sama. V tom spočívá právě obtíž! Já sám s moudrostí svojí v záležitosti této jsem v koncích, ač jinak nemívám nijak nedostatku vynalézavých a originálních nápadů. Věc je totiž poněkud choulostivá.““

„Nevadí! Jen aby nebyla draha! Kde se nám nedostane zálohy, rovněž nám třeba skrblit výdaji, neboť vždy musíme být pamětlivi, že by se záměr mohl i zhatit!“

8 První milión

„Strýc můj Thomas Drentow, který má několik milionů jmění, leží v těžké nemoci. Na uzdravení jeho není již naděje a také lékaři zúplna již se jí vzdali. Tyto dny pak učinil strýc můj závět, universální dědičkou svojí stanovil jakousi svoji vzdálenou příbuznou a mne, nej bližšího svého příbuzného a tudíž jaksi dědice zákonného, naprosto vyloučil z dědictví.“

„Toť arci pro vás veliké neštěstí! Avšak, kdož ví? . . . Snad by to šlo přece! . . . Kdy, kde a před kým učinil strýc váš svoji závět? Je chována závět ta na bezpečném místě? Nebylo by snad nějak lze nechat ji zmizet?““

„Na to jsem pomýšlel již také, ale pohříchu to naprosto nemožno. Nejprve by nutno bylo z řad živoucích odstranit čtyři lidi, neboť strýc můj učinil svoji závět ústně před svědky.“

„Pak musíme docílit, aby ji opět sám odvolal!“

„Tak jest! Toť jediný prostředek, nejprostší a nejúčelnější! Ano, ale kdo byl by s to k tomu jej přimět? Neznám jediného tak úslušného přítele, jež v prospěchu svém mohl bych mu poslat na krk!“

„A my pro případy podobné rovněž nikoho nemáme k dispozici!“

„Jste však důmyslní!“

„Ale jsou případy . . .“

„Doznejte upřímně, že mi nechcete pomoci. Pak vzdám se alespoň posledního stébla, k němuž se naděje má upoutala, když jsem zmínku zaslechl o všestranně proslulé vaší firmě!“

„Hm, pokládáte nás tedy za poslední záchranné stéblo, k němuž obrátit se stojí za to až v případě největší tísně?“

„Naopak, dle nynější zkušenosti své soudím, že zbytečno bylo učinit tak i tehdy!“

„Mýlíte se a to velice! Abych vás přesvědčil, kterak domněnka vaše nesprávná, a bych zamezil vám případně rozšiřovat o nás špatné

zprávy, staň se, uvoluju se záležitost vaši převzít. Zálohy mi netřeba! Stéblo to vás zachrání!“

„Opravdu? Smím tedy doufat, pane?“

„Vítězstvím svým dokonce předem můžete být jist! Co převezme ‚Agencie Satanova‘, je právě již jako by vyhráno! Jméni pro vás námi získávané je bezpečnější nemovitého majetku a naše slovo a náš slib lepší cenných papírů!“

„Oh, za to vám zůstanu dlužníkem věčně!“

„To by nás naprosto neuspokojilo! Pravidl jsem vám již, že nemáme potřebí dlužníků, nýbrž peněz! Předtím nabízel jste nám polovici svého dědictví!“

„Ano, ano, polovici svého dědictví!“

„Spoléhám tudíž na váš slib!“

„Zde moje ruka! . . . Kdy si mohu přijít pro dobrou zprávu?“

„Bylo by zbytečné namáhání, neboť nezvěděl byste ničeho beztoho. Působíme vždycky jen potají a zvlášť bude třeba procedury takové v případě, jako je získání jmění vašeho strýce. Toho lze dosáhnout dle všeho až po jeho smrti. Do chvíle té pohodlně se tedy můžete bavit kdesi na venkově.“

„Snad přece jen by bylo lépe, kdybych zůstal v městě, neboť by se mohlo stát, že by mne nevyhnutelně bylo potřeba!“

„Jak vám libo!“

„Zde moje navštívenka s adresou.“

S tím mladý muž pozdravil a vzdálil se.

Z navštívenky zaznamenal si chéf „Agencie Satanovy“ do příruční knihy své jméno Jacka Drentowa.

* * *

Po několika dnech, hněvem všecek rozkacen, vrazil Jack Drentow do kanceláře chéfa „Agencie Satanovy“.

„Pane,“ zvolal. „Slib váš je planý jen žvast! Zbytečno bylo věc brát vážně! Dny míjejí a v zájmu mém nepodnikl jste zbla! Dle lékařského posudku strýc můj zítřejšího dne se nedočká a závěť jeho

10 První milión

dosud není odvolána! Takto tedy plníte dané své slovo? Chcete mne přivést v záhubu, že skládáte ruce v klín a ničeho pro mne nečiníte?“

Chéf klidně vyslechl hněvivý výbuch Jacka Drentowa a zaznamenal si cosi do příruční své knihy, načež zdvořile poprosil svého klienta s poukázáním, že vše bude v pořádku, aby jej opustil, ježto právě zaměstnán jest jinými záležitostmi a k hovoru nemá pokdy.

„Mohu vám tedy ještě důvěřovat? Bude přece něco z mých nadějí?“

„Co jsem slíbil, tomu vždy dostojím! Vítězství vaše je jisté!“

Potrásaje hlavou, mladý muž se vzdálil: z trudné tváře jeho bylo vidno, že nezcela jen byl uspokojen.

Leč „Agencie Satanova“ dosud nikoho nebyla nechala na holičkách!

Nazítří časně z rána opět se dostavil Jack Drentow do kanceláře chéfa „Agencie Satanovy“. Rozčilením byl všecek bez sebe. Z celého zevnějšku jeho bylo zjevno, že jej stihlo veliké neštěstí a dokonce i schvátilo. Hlas jeho se chvěl a slova toliko zajímavě drala se mu přes rty.

„Neřekl jsem vám,“ ozval se přerývaně, „abyste si pospíšili . . . nežli bude pozdě? . . . Ale napomenutí mému nevěnoval jste nijakého zřetele! . . . Neučinil jste pro mne ničeho . . . a miliony jsou pro mne ztraceny! . . . Strýc můj umřel dnes v noci . . . aniž odvolal či změnil svoji závěť . . . Právě se telegrafovalo mladé příbuzné . . . hlavní jeho dědičce . . . a . . . zítra bude již zde . . . aby se ujala svého dědictví! . . .“

„Ted, pane, nemám času vás těšit, neboť právě v záležitosti vaší vzhledem k úmrtí strýce vašeho velice jsem zaneprázdněn. Pravím však opětovně a naposled, že ‚Agencie Satanova‘, co slíbí, také přesně plnívá! Kupte si smuteční oblek a objevte se jak náleží na pohřbu. O jiné se nestarejte.“

Nežli bude po pohřbu, budu tam také já a o dědictví se rozdělíme.“

„Nechtěl byste mi laskavě podat malé vysvětlení?“

„Naprosto žádné! Vše by zmařit mohlo jedinké slůvko! Důvěřujte mi bez podmínky.“

„Toť však velmi záhadné!“

„Ano, právě k vůli překvapujícím obrátům v tak choulostivých záležitostech obdržela Agencie naše příjmy Satanova!“

„Nu, podaří-li se to, pak sám jako prostý voják vstoupím pod prapor Satanův a sloužit nebudu jinému nežli jemu!“

„Tedy na shledanou o pohřbu!“

„Nebudu scházet!“

* * *

K pohřbu Thomasa Drentowa učiněny byly velkolepé přípravy. Katafalk potažen byl černým aksamitem. Na něm spočíval stařec s dlouhým svým bílým vousem, obklopen drahocennými kyticemi a věnci.

Dědička jeho, Alice Ludlowova, hezká, mladá dívka, plakala uprostřed přítelkyní a příbuzných svých na stupních tribuny: pravidelné a půvabné její rysy byly cílem závistivých pohledů.

Rovněž Jack Drentow s těžkými vzdechy v hrudi stál těsně při katafalku. Leč vyděděného a s chudobou zápolícího nezdál se nikdo dbát, což nemálo jej hnětlo. Co však nevrlost jeho ještě zvyšovalo, byla okolnost, že zřízenců „Agencie Satanovy“ nikdež ani v obecnstvu nebylo k spatření. Podobalo se mu, jako by i tito zúplna jej byli opustili. Nahlédli nepochybně, že mu není již pomoci a proto u věc nezasáhli vůbec. Ba, ani po chéfu nebylo potuchy, ač byl se mu zaručil svým slovem, že se dostaví k pohřbu!

Kterak jen se měli o miliony rozdělit?

Předstoupil obřadník, aby uzavřel rakev: vyzval příbuzné, aby se s nebožtíkem rozloučili a naposled naň pohlédli.

Jack Drentow nejprve vystoupil na nejvyšší stupeň tribuny, aby

12 První milión

se vidělo, že on jest nej bližším příbuzným. Dolů se zahleděl na tvář mrtvého svého strýce a tu zjevilo se mu cosi podivuhodného. Jedva věřil svému zraku. Mínil, že sní či hříčkou je šalebného preludu!

Snad že plápol voskovic byl způsobil tento klam?

Zamnul si oči kapesním šátkem a opětně popatřil na svého strýce: zřel dobře, zřetelně a zcela jasně, kterak strýc jeho dýše!

„Strýc můj žije!“ zvolal Jack Drentow. „Rychle, lékaře!“

Lékař nebyl přítomen, ale nebylo ho ani třeba, neboť při zvolání synovcově samostatně vzpřímil se Thomas Drentow v rakvi a užasle kol sebe se rozhlédl. Jacka Drentowa poznal bez prodlení. Nazval jej milým svým synovcem a několik ještě nesrozumitelných slov zamumlav do svého vousu, lehce slezl s katafalku, jako by nikdy nebyval nemocen a stanul uprostřed kytic a věnců.

K pohřbu shromážděné obecnstvo vynasnažilo se o překot se vzdálit a v několika okamžicích nenacházel se u zmrtnýchvstalého nikdo víc krom Alice, jejích přítelkyň a Jacka Drentova.

„Milé dítě,“ pravil stařec, políbiv Alici na čelo, „hotové peníze, jež byla's si už vzala, můžeš si ponechat. Stačí právě, aby hradily cestovní výlohy tvoje a tvých přítelkyň. Prozatím tě zde nepotřebuju. Cítím se s dostatek silným, abych několik let ještě žil. Pak, až skutečně zemru, můžeš si opět přijít pro dědictví.“

Hluboce rozrušeny, Alice a přítelkyně její se vzdálily.

Sám zmrtných vstalý Thomas Drentow na rozloučenou uronil velkou slzu.

Pouze Jack Drentow, stojí opodál, lhostejně přihlížel tklivé této scéně: těšila jej toliko naděje, že nyní s dostatek bude mít času, aby si opět získal přízeň svého strýce.

Po Alicině odchodu hodlal se vzdálit i on, vzal svůj klobouk a zamířil ke dveřím.

Leč, jedva že byl učinil několik kroků, strýc od zadu rázně se ho chopil za límec.

„Hoho, milý synovče! My spolu máme udělat pořádnost!“

Leknutím Jack Drentow málem že nepadl do md ob: jakou pořádnost mínil s ním udělat zmrtevých vstalý jeho strýc?

„Máš, jak se zdá, paměť velmi krátkou, milý synovče!“ pokračoval stařec. „Nevíš tedy, co tě nyní čeká?“

„Vě . . vě . . věru . . . ne . . ne . . nevím!“ koktal tento, jektaje zuby.

„Rozdělení milionů!“

„Mi . . mi . . mili . . milio . . . milionů?“

„Ovšem! Dejme se neprodleně do práce! Zde jsou klíče k mé pokladně!“

Po slovech těch stařec rychle vysvlekl svůj rubáš, strhl si s tváře falešný vous, s hlavy si sesmykl šedou paruku a Jack Drcntow poznal k ustrnutí svému chéfa „Agencie Satanovy“.

Kterak se dostal do rakve?

Zcela prostě!

Zřízenci pohřebního ústavu, kteří byli uplaceni, donesli zevní dřevěnou bednu kovové rakve, v níž propašován byl chéf „Agencie Satanovy“, domů pod záminkou, že třeba na ní ještě něco opravit a s ní sebou vzali mrtvolu Thomasa Drentova, již vydali společnosti.

Chéf „Agencie Satanovy“ a Jack Drentow mohli tudíž klidně přikročit k rozdělení dědictví, neboť obávat se jim nebylo ničeho.

Leč, co dělení jakého na světě, neobešlo se nikdy bez rozporu. Proto srazit se museli spolu i chéf „Agencie Satanovy“ i Jack Drentow. Nikdo z nich převzít nechtěl ve svůj díl dubiosních pohledávek. A konečně v rozepři své octli se tak daleko, že prohlásil Jack Drentow, že hodlá vydat „Agencii Satanově“ toliko několik tisíc dolarů, ježto tato beztoho neměla nijak značných výloh.

„Tak tedy nemíníte dostáti svému slovu?“ zvolal chéf. „Nebojíte se, že se dostane věc na veřejnost a že vás potrestá zákon jako zločince?“

„Proč? Já jsem se ničeho nesúčastnil! Nedal jsem Agencii ani

14 První milión

rozkazu ani rady! Co učinila, vykonala z vlastního popudu! Proslechne-li se o věci, pykat nebude za to já, nýbrž Agencie!“

„Uznávám, že jste mne přelstil! Jste větším mistrem mne! Přes to však pomsta moje vás nemine! Prozatím se vám poroučím!“

Jack Drentow nerušeně osaměl. Mohl se těšit svým milionům. Psal a počítal až do bílého rána. Pak se odebral do svého bytu, aby si popřál zaslouženého odpočinku.

Když procitl, vyhlédl oknem.

Na zdi protilehlého domu zřít bylo černě olemovaný plakát, jenž oznamoval obecnstvu, že Thomas Drentow, kterýž byl minulého dne vstal z mrtvých, toho jitra opět zemřel a že pohřben bude odpůldne.

Jack Drentow divě se vyřítit ven.

Před obydlím strýce jeho počal se shromažďovat lid a ve velkém, černě vyloženém sále opět zřízen byl katafalk právě tak nádherně jako den před tím, jenom že tenkrát spočívala na něm skutečná mrtvola Thomasa Drentowa.

Brzy se dostavila i Alice Ludlowova, krásná dědička, ale ne již ve kruhu svých přítelkyň, nýbrž v průvodu chéfa „Agencie Satanovy“.

Jack Drentow pohlédl naň úpěnlivými zraky a přichýliv se k jeho uchu, zašeptal:

„Dvě třetiny! Jenom ještě jednou! Dvě třetiny!“

„Pane, není mi potřeba ani poloviny, ani dvou třetin!“ odvětil hlasitě chéf, „Ode dneška musím být pánem jmění celého! S tím dovoluji si vám představit svoji nevěstu, miss Alici Ludlowovou!“

Teprve pak napadlo Jacku Drentowovi, že bez namáhání hlavy a bez pomoci „Agencie Satanovy“ mohl učinit totéž — totiž zasnoubit se s miss Alicí Ludlowovou

George Auriol.

Bollingsby a spol.

Když Tom Snyders, hlavní pokladník světového závodu „Bollingsby a spol.“ — káva, cukr a zboží osadnické en gros — poprvé byl požádal za ruku miss Marthy, dcery svého chéfa, poklepal mu mister Samuel Bollingsby blahovlně na rameno a vyjádřil se následovně:

„Dobře, milý Tome. O věci té budeme mít ještě kdy si promluvit. Nyní však jděte a pošlete mi výtah z účtů firmy Pinloko a synové.“

Tom Snyders se uklonil a vzdálil se.

Rok na to se zase ohlásil u mister Bollingsbyho a znova požádal za ruku miss Marthy.

Mister Bollingsby nevzhledl ani od svých papírů, nýbrž zamumlal, jak následuje:

„O takové hlouposti si promluvíme, až bude santos na sto pětasedmdesáti!“

Tom Snyders se opět uklonil a vzdálil se.

Trvalo tři roky, nežli stoupla cena santoské kávy na sto pětasedmdesát.

Touže chvílí, kdy došla telefonická zpráva z plodinové bursy, vkročil Tom Snyders do kanceláře mister Bollingsbyovy.

„Pane chéfe, santos je na sto pětasedmdesáti a s tím slavnostně žádám za ruku miss Marthy!“

Na to se zvedl mister Bollingsby od svého psacího stolu a nežli se Tom Snyders uklonil, vyhodil jej vlastnoručně a slavnostně ze dveří.

Minuly další dva roky.

Sledovaly přímo báječně hojné sklizně kávy a na místě cukru vynalezen byl saccharin — káva i cukr z míry poklesly v ceně a když byla mister Bollingsbymu dne 31. prosince 1901 o půlnoci předložena předběžná bilance, otevřel statečný pán druhou zásuvku

svého psacího stolu, vyňal z ní revolver, položil jej vedle sebe a jal se psát list.

Tento list zněl:

„Milovaná moje Betty!

Drahá moje Martho!

Až budete číst tyto řádky, nebude se již Samuel Bollingsby nacházet mezi živými. .

Co byly vlastní příčiny a důvody trudného tohoto příběhu, vynesnažil se mister Bollingsby vylíčit v jiném delším psaní.

Péro jeho lítalo papírem a načínal črtat již desátou stránku drobným tučným svým písmem, když se otevřely dveře, spojující kancelář s pokladnou.

Vešel Tom Snyders a ozval se takto:

„Mister Bollingsby, dovoluji mi, abych při závěrku roku požádal vás za ruku miss Marthy.“

Mister Bollingsby vzhlédl od svého psaní a vytřeštěně se zadíval na mladého muže.

„Podivný chlapík!“ mínil u sebe. „Zhotovil bilanci a ví, že před bankrotem není záchrana a že úplně po všem! A vida, přece jen žádá za Marthinu ruku!“

Tom Snyders stál nepokojně před psacím stolem.

Konečně si mister Bollingsby zhluboka oddychl a promluvil ke svému pokladníku:

„Posaďte se, milý Tome!“

Tom Snyders zaujal místo.

„Znáte Jakuba?“ tázal se mister Bollingsby.

„Mezi komitenty našimi jest jména toho jedenačtyřicet a nevím, kterého z nich ráčíte mínit!“

„Dvačtyřicátého, jenž není naším komitentem, ale hrál vynikající roli ve starém zákoně!“

„Pamatuju se na něj!“

„Víte, milý Tome, jak dlouho sloužil Jakub za Rachel?“

„Neklamu-li se, mister Bollingsby, sedm let!“

„A jak vy dlouho sloužíte za Marthu?“

„Neráčíte-li pokládat roční příjmy mé, obnášející osmnáct set dolarů, za dostatečnou odměnu, pak tomu právě šest let.“

„Tož hleďte, schází vám do biblické lhůty pouze rok. Co byste tomu řekl, kdybych vám nabídl příležitost, abyste tento rok bez zaměstnání ztrávil v pohodlném ústraní a až pak oslavil svatbu?“

„Vyplnil byste, mister Bollingsby, nej vroucnější tužbu mého srdce!“

„Byl byste hotov pro Marthu podstoupit cokoli?“

„Vše, co v mé moci!“

„Milý Tome, jste neohrožený muž! Pojdte sem a dejte se obejmout! Odebereme se k pokladně a tam vám sdělím svůj záměr!“

* * *

Příštího večera bylo lze se dočíst v „New-York-Heraldu“ následující zprávy:

„Ohromná defraudace. V kupeckých kruzích města našeho budí všeobecný úžas hanebný zločin, jemuž za oběť padla stará a proslulá firma „Bollingsby a spol.“. Při revisi pokladny včera v noci vykonané bylo totiž zjištěno, že Tom Snyders, hlavní pokladník závodu, systematicky a rozsáhle okrádal firmu a že defraudace svoje kromobyčej obratným falšováním knih drahná léta dovedl tajit. Zločin Torna Snydersa je tím ohavnějším, ježto se pachatel těšil vždy sympatiím povšechně vysoce váženého mister Samuela Bollingsbyho a to měrou takovou, že mu byl tento zaslíbil ruku půvabné své dcery miss Marthy, následkem čehož pokládán byl pokladník již jako by za člena rodiny a požíval neobmezené důvěry svého chéfa. Dotud zjištěný schodek obnáší 3,281.497 dolarů 62 centů. Tom Snyders byl dnes ráno postizen detektivem ve své posteli, po krátkém zápase zatčen a neprodleně odevzdán státnímu zastupitelstvu. Nejpřednější obchodní podniky a peněžní banky města našeho

vyhradily mister Bollingsbymu neobmezený úvěr, aby mu poskytly příležitost zachovat před katastrofou starý jeho závod.“

Tom Snyders byl tedy ve vazbě.

Za tři neděle bylo konáno závěrečné přelíčení soudní a dosud nikdy neprojevila se lidská duše šlechetněji, nežli když byl mister Bollingsby na otázku státního zástupce, zda si přeje potrestání obžalovaného, odpověděl prostě:

„Nepřeju si toho. Pomocí přátel mých zachráněn byl můj závod před úpadkem. Přispěli-li mi moji bližní, projevit mi jest neméně poctivou vůli vlastní. Kdo zná tajný podnět, jenž byl ubohého Torna Snydersa přiměl ke spáchání onoho činu? Nechť soudí jej Všemohoucí! Samuel Bollingsby práva toho se vzdává!“

Po tomto se všeobecným potleskem uvítaném prohlášení vyměřil soud obžalovanému nej nižší trest a to jedenácti-měsíční vězení.

Každý byl rozhorlen nestoudností Torna Snydersa, jenž odváděn byv soudními dozorci, zvolal na mister Bollingsbyho, sedícího v lavici svědecké:

„Za necelý rok se uvidíme zase, milý pane tcháne!“

* * *

Mezi rokem, jenž sledoval, mister. Samuel Bollingsby změnil obchodní svůj systém od samých základů: v kávě se přidružil ke kontremině a zařídil si továrnu na saccharin.

Minulé „minus“ prodlením roku toho se proměnilo v „plus“ a mister Samuel Bollingsby se zářící lící prohlédl si dne 31. prosince 1902 předběžnou bilanci, již byl tentokrát zhotovil a předložil pokladník nový.

A co tuto ještě prohlížel, otevřely se dveře a vešel Tom Snyders.

Vlasy jeho byly dle trestniční módy přistřiženy poněkud krátce a tvář jeho jedenáctiměsíčním pobytem v uzamčené cele poněkud pobledla, ale jinak nebyl nijak změněn.

„Nu, zde jsem, mister Bollingsby, a žádám zcela oficiálně za ruku miss Marthy!“

S druhé strany vešla miss Martha a podala milenci svému malou svoji ručku.

Téhož večera ještě bylo prohlášeno zasnoubení.

Tom Snyders jmenován byl společníkem nového závodu a za čtyři neděle byla s velikým přepychem oslavena svatba.

Světlo, jež bylo vysvitlo prve ošáleným obchodním přátelům, právě tak rychle opět uhaslo: firma „Bollingsby a spol.“ stala se znova váženou firmou, s níž každý rád se snažil vejíti v obchodní styky.

Charles Blunt.

Závěť Johna Riddlebyho.

Johna Geoga Archibalda Riddlebyho nebylo již mezi živými: byl z rána v lůžku svém nalezen studen a ztuhl. Pravím-li „studen“ a „ztuhl“, je to nejen skvostnou ukázkou neurčitých adjektiv, nýbrž i dokladem, že John George Archibald Riddleby mrtev byl nejméně tři hodiny a nikoli hodin deset — okolnost, jež pro historii tuto ostatně dost málo není s významem, ano věci podstatnou, že vůbec byl mrtev a že zůstavil závěť, a to závěť, jíž milému svému synovci a příteli — uváděl výslovně „milému synovci a příteli“ — Charlesu Bobu Smartovi odkázal veškeru svoje nemovitě i movité jmění krom veliké ohni a vlupuvzdorné pokladny firmy „Duffkins a spol.“ s jejím obsahem, o něž zmíněný již Charles Bob Smart a přátelé jeho Ben Johnston, Dick Jenkins a Duff Riggles bratrsky poctivě se měli rozdělit.

Jakž vidno, byla to zcela krásná závěť, jíž se nedalo zholat nic vytknout, což také Charlesem Bobem Smartem a ostatními dědici dokona bylo uznáno.

Když však mělo dojít k dělení, nebylo k pokladně klíče. V líc i v rub prohledán byl celý dům, ale po klíči nějakém nebylo nej menší potuchy. Bylo to s klíčem tím k zoufání!

Co tedy počít?

Tu cosi Smartovi napadlo: firma „Duffkins a spol.“, která byla pokladnu vyrobila, musela přece mít k ní klíč či aspoň dovést ji otevřít.

A Smart a Johnston a Jenkins a Riggles odkvapili do kanceláře firmy „Duffkins a spol.“

„Stalo se to a to; mohli bychom dostat klíč?“

Leč v kanceláři firmy „Duffkins a spol.“ potřásli hlavou:

„Nikoli! Kde by v případě tom byla jaká bezpečnost? Byly

22 První milión

pouze dvě klíčové dvojice a ty obě měl pan Riddleby! Bez těchto je nemožno pokladnu otevřít! Zúplna a naprosto nemožno!“

A Charles a Ben a Dick a Duff s láteřením se vrátili k neblahé pokladně a obhlíželi ji se všech stran a všade opět hledali v celém domě a zase nedopídili se ničeho.

Bylo to strašlivé! Peníze přece tam zůstat nesměly! Bylo by to bohopustě hříšné!

„Pokusme se pokladnu otevřít!“ mínil Riggles. „Snad že to půjde!“

„Snad že to půjde!“ sborem zamumlali ostatní.

Leč naději měli malou, neboť pokladny firmy „Duffkins a spol.“ byly prosluly široko daleko a nejen v Rodgesvillu, nýbrž i jinde, jinde a jinde.

Co však počít, jestliže nezbývalo jiného?

A Smart přinesl kupu rozmanitých klíčů všemožných forem a Jenkins přivlekl kladivo, jímž sotva byli s to zamávnout dva lidé, a Johnston a Riggles sehnali nejrůznější pačidla a pilníky a paklíče.

A pak se počalo s prací. Z klíčů se arci nehodil žádný. Kladivo, jímž Jenkins a Riggles jako nej silnější bušili do pokladního pancíře, nebylo na umělecké dílo firmy „Duffkins a spol.“ s nijakým vlivem. A když Smart vpravil v zámek jedno z pačidel a Johnston a Riggles udeřili na ně perlíkem, ovšem to zapraštělo, ale nikoli v zámku, nýbrž v pačidlu, jež zlomilo se ve dvě. Bylo to přímo k zbláznění!

A všickni čtyři se lopotili, že lilo se s nich potem a hrůzně klnouce, třískali v ocelový pancír: marno však — zcela marno, neboť pokladna stála na místě svém jako před tím a jako by vůbec nebyla tknuta a toliko ze zámku vyčníval úlomek pačidla a to bylo vše!

Duff Riggles byl by nej raděj i pokladnu rozrazil hlavou a byl tak rozružen, že by se byl málem rozběhl k firmě „Duffkins a spol.“ a všechny spolumajitele potloukl boxerem — proklaté ty chlapy, kteří se odvažují hotovit takové pokladny, že nelze s nimi nic pořádit!

A znova a znova útokem se všickni spojenými silami obořovali na pancířový kryt pokladní, aniž docílili výsledku nej menšího.

A peníze přece jen musely ven — bez jakékoli výhrady a nad veškeru pochybnost!

Zatím došly jim síly a seděli se svislými pažemi a nejen se svislými pažemi, nýbrž i se svislými hlavami!

Kdož ví, kolik vlastně tam uvnitř bylo!

Deset, dvacet, třicet tisíc a snad i jedenkrát stotísíc dolarů!

Jedenkrát stotísíc? Suma taková byla zhoła závratná! Jedenkrát stotísíc dolarů! A oni. . .

Náhle se Jenkinsova tvář vyjasnila:

„Přátelé! Mám nápad, velkolepý nápad! Což kdybychom se pokladny chopili a prostě ji vyhodili oknem?“

Ostatní naň užasle pohlédli: bud že se pomínul s rozumem anebo . . .

On však se nedal mýlit a pokračoval důrazně:

„Či mi nerozumíte? . . . Jak jsme vysoko? . . . Ve čtvrtém patře! . . . Jestliže tedy pokladnu vyhodíme oknem, jakou prudkostí dopadne na dlažbu! . . . Vůči tomu jsou rány naše kladivem zhoła ničím a jsem přesvědčen, že pokladna rozskočí se v kusy!“

A vítězně pohlédl na své společníky.

A tito neméně pohlíželi na Jenkinse a na se navzájem.

Konečně se Smart zvedl a pravil:

„Jenkins má dobře, můžeme to zkusit!“

Pak povstali i oba druzí a všickni se chopili pokladny, přisunuli ji k oknu, zvrátili ji na zárubeň a výš a výše jí napomáhali vzhůru: nebyla to práce malá, ale posléz dokonána byla přec.

Smart vrhl zkoumavý pohled do dvora, zda vše bezpečno, načež vespolečně se všickni zmocnili opět pokladny a jediným úsilně rázným smykem shodili ji dolů.

Bum!!!

24 První milión

Sledoval třesk a pak ještě jeden a pak řinkot a cinkot a dunivý hřmot.

V domě totiž byly popraskaly všechny okenní tabule a s podstřešku byl se odtrhl kus římsy a celá budova se zachvěla a zakolísala, tak že dámy v prvním patře padly do mdloby a dámy z druhého poschodí vyskočit hodlaly z okna v domnění, že řítí se veškera stavba od základu k podkroví.

Smart a Jenkins a Riggles a Johnston však seběhli dolů schody a vrazili do dvora.

Tam všade vůkol pokryto bylo kameny, cihlami a střepy a ležela i pokladna, poněkud porouchána sice v rohu, ale jinak zúplna celá.

Všickni čtyři navzájem se na sebe podívali a zalomili rukama: byla to hrůzostrašná smůla, jaká ve světě se jim posavad byla naskytla.

Pokladnu nebylo lze zničit: stále byla hermeticky uzavřena — čiré zoufalství!

„Přátelé,“ ozval se Johnston po drahné pomlčce všeobecné tesklivosti, „přátelé, nyní nám zbývá pouze jediné a nezdaří-li se ani to, pak věru, jako že se jmenuju Ben Johnston, vzdám se veškera pokusu dalšího.“

„Mluv!“ pravil Smart.

„Ven s tím!“ přidali se oba ostatní.

„Zde vedle je parní pila, kde se rozřezává železo, žula, ocel a kdo ví co všechno víc! Není pochyby, že tak zdatné přístroje stačí i na rozříznutí proklaté této pokladny! Zkusme to!“

Smart pokrčil rameny:

„Teď už je všechno jedno a zkusíme i to!“

A pevně zadržnuvše kol celé pokladny provazy, dovlekli ji až k pile.

Pokladna měla být rozříznuta v půli: zda se to zdaří?

Jim Allen, jemuž parní pila náležela, potřásl hlavou a mínil:

„Pokusíme se o to!“

A pokusili se o to skutečně — pokusili se, ale nezdálo se, že by právě na příznivý výsledek byla valná naděje, neboť

zlomila se první pila, zlomila se druhá pila a zařízla teprve pila třetí, načež šlo to rrryc sem a rrryc tam za nehorázného skřípotu a rupotu, že v dásních trnuly zuby.

Leč tváře Charlesa Smarta, Bena Johnstona, Dicka Jenkinse a Duffa Rigglesa stále víc a více se vyjasňovaly a všickni čtyři spokojeně si mnuli ruce a jeden přes druhého příchvaloval :

„Jde to, jde to!“

A šlo to opravdu: již proříznuta byla jedna stěna, pila chřestila a drncela statečně dál a dále a konečně scházela poslední coul a půlcoul: rrryc sem a rrryc tam . . . rryc sem a rrryc tam ... a buch! — obě půle pokladny od sebe odpadly . .

Všickni čtyři dědici jak krkavci vrhli se na rozpůlenou pokladnu, ale kdo popíše jejich zuřivost, když nena ezli ničeho, zhola ničeho, co by se z dalečí jen podobalo poněžům bud raženým či tištěným!

Tento Riddleby, tento John George Archibald Riddleby tedy byl zcela sprostý darebák, taškář a lump, jenž si ze čtyř gentlemanů jako Smart, Johnston, Jenkins a Riggles ztropil šprým —, ohavný, ničemný a bídný šprým! Tento Riddleby měl je tedy pouze za blázny! Tento Riddleby . . . Oh, bylo štěstí pro toho Riddlebyho, že byl mrtev a že mrtev byl nejméně již deset hodin, neboť by tento Riddleby byl uviděl, jak oni čtyři na něm by se byli pomstili!

Jim Allen však se smál a proč by se také neměl smát — bylo to dojista s dostatek komické vidět, jak čtyři oni soudruzi šermují pěstmi a slyšet, jak klnou plnými ústy a konečně znamenat, jak po důkladném odplivnutí všickni se mají ze dveří a rozpůlenou pokladnu zůstavují na místě.

Jim Allen však se smál stále a stále, když blíže přikročil k pokladně a zevrubně ji obhlédl v obou částech, z nichž jedna ležela v pravo a druhá v levo.

A Jim Allen smál se nepřetržitě, když se schýlil a ze šterbiny kdes

vytáhl bělící se jakýs papír a smál se ustavičně, když lístek onen, aniž zvláštního čehos při tom myslel, rozbalil a zcela rozestřel před očima.

Jakmile však na lístek přihlédl, dlaní si přitleskl na koleno a zaluskl prsty, neboť stálo tam zřetelně a jasně:

„Jedenkrát stotisíc dollarů tomu, kdo by s to byl, aby bez klíče otevřel některou z ohni a vlupuvzdorných pokladen, zhotovených firmou „Duffkins a spol.“.

A Riddleby?

John George Archibald Riddleby přece jen nebyl darebák, taškář a lump — jenom že Smart a Johnston a Jenkins a Riggles o dědictví se nerozdělili, ježto si Jim Allen vše po držel pro sebe, neboť že firma „Duffkins a spol.“ peníze musela mu vyplatit, rozumí se samo sebou, ježto v Americe jsou ještě soudcové a zejména v případě, kde jedná se o takové sumy!

Josef Montet.

Kdo s koho?

Proslulý cincinnatský továrník klobouků mister Kallahan měl krásnou a vlnadnou dceru, o niž se ucházeli ženitby chtiví muži celé polovice města: co den buď osobně či tlumočnický žádalo jich několik o její ruku a listonoš v balících přinášival do domu nabídky k sňatku.

Otce počalo nepřetržité obtěžování to mrzet a vyzval proto svoji dceru, aby si zvolila manžela a vyprostila ho takto z dotěrnosti nápadnické.

K pobídce této odvětila rozkošná Texana bez rozpaků, že se byli zvolila již dávno a že schází jí pouze svolení otcovo, aby se stala šťastnou chotí mister Thomsonovou.

Leč mister Thomson nebyl nikdo jiný nežli — mladý příručí továrníka klobouků!

Mister Kallahan sraštil brvy, zuřivě mrskl pohledem po své dceři, dupl nohou a prohlásil, že záměr ten nijakž nemůže být uskutečněn.

Texana, jejíž hlavinka byla nejen roztomilá, nýbrž i značnou měrou zarputilá, při zadupnutí otcově se vzpurné vzepřela a ozvala se, že spíše se vrhne do propasti niagarské, nežli by ruky své podala muži jakému kromě mister Thomsona.

„Dobře,“ podotkl mister Kallahan, „nechci, abys se na úkor rodinnému našemu jménu dopustila jaké hlouposti; svolím ke tvé volbě, ale pouze s podmínkou, bude-li si vyvolený tvůj s to, by prodlením roku získal jedenkrát stotisíc dolarů!“

„Chceš takto sňatek znemožnit?“

„Eh, co! U nás v Americe nemožno není pranic! Nechť dokáže nejprv, že má jakou schopnost k životu. Nejpáného manžela, tuším, nepřála bys si snad sama?“

„Budiž! Přijímám podmínku jeho jménem! Dovol mi toliko, abych mu ji sdělila!“

Nazítří opustil mister Thomson místo své u mister Kallahana a nějaký čas nebylo o něm nej menší potuchy.

Mister Kallahan počal se již radovat, že byl nevítaný kandidát zeťovství beze stopy. Leč myšlenkovému uspokojení tomu netěšil se dlouho, neboť jméno mister Thomsonovo objevilo se náhle u velmi nepříjemné blízkosti a sice na široké návěštní tabuli protilehlých místností obchodních. Všecek překvapen díval se na krásné velké litery a úžas jeho ještě se stupňoval, když pode jménem tím četl, že jest továrníkem klobouků.

„Vida! Ničema ten se obrací proti mně a chce mi dělat konkurenci a k tomu ještě v mém sousedství! Na újmu moji hodlá se obohatit! Ale jenom počkej! Však ti ukážu!“

V mister Kallahanovi vřela všecka krev. Namáhal si hlavu, kterak by zničit mohl Thomsona s celým jeho krámem. Nic mu však kloudného nechtělo připadnout na mysl. Pak mínil, že bude nejlépe, až udá se nějaká příležitost, počít se zlehčováním jeho výrobků.

Sama krásná Texana povzbuzovala svého otce, aby čím dříve tím lépe na nevděčného Thomsona dokročil.

Jednoho dne položil mister Kallahan zcela rozplihlý klobouk Thomsonovy výroby do výkladní své skříně a umístil naň klobouk výroby vlastní, jako by tento vahou svojí onen drtil: doby té právě v modě byly klobouky tuhé a těžké —

Leč mister Thomson nezůstal odpověd dlužen: již několik hodin po té objevil se i v jeho výkladní skříně klobouk výroby Kallahanovy, kterak neforemná postava černošská, pohodlně sedící na tvrdém klobouce výroby Thomsonovy, navléká onen na nohu jak vlněnou punčochu.

Obecenstvo počalo se o obě výkladní skříně zajímat.

Následujícího dne dal mister Kallahan k jednomu z vysokých svých cylindrů přidělat kola, nařídil klobouk otvorem proti krámu

konkurentově a pomocí přístroje jakéhos každé minuty z podivného děla toho na ulici vystřeloval v kouli schumlaný klobouk výroby Thomsonovy.

Mister Thomson nelenil za pohanu tu opatřit si odvetu: pod jedním z klobouků jeho výroby, uzpůsobeném v kamínka, rozdělán byl oheň a na tomto pekl za kuchaře přestrojený jeho učedník z Kallahanových klobouků omeletky.

Obecenstvo v davech proudilo mimo oba závody a počalo se šprýmy nevraživých obou továrníků výborně bavit.

Třetího dne na to vystavil ve výkladní své skříní mister Kallahan věrně zpodobenou figuru Thomsonovou, kterak horlivě opelichané svoje klobouky maže pomádou pro vzrůst vlasů.

Leč mister Thomson ránu odrazil a několik hodin později stála již i v jeho výkladní skříní z vosku zhotovená podoba protivníka jeho Kallahana, kterak tento rozježenou srst klobouků svých se slzou v oku holí břitvou.

Zájem obecenstva dostoupil vrcholu a brzo postavil se na stranu jednoho a brzo na stranu druhého továrníka klobouků, i čekalo se skorem již, co sledovat bude dále.

Leč oba konkurenti přestali se navzájem štířit a potírat se jali originalitou a lácí svých výrobků: jeden vystavoval klobouky opatřené zrcadlem, hřebenem a kartáčem a druhý si popítil napodobit to a krom toho v klobouky vpravovat hrací přístroj.

Konkurenčními závody navnaděné obecenstvo do shonu se dalo po originálních těchto výrobcích a oba kloboučníci sotva stačili vyhovovat docházejícím objednávkám a bohatli velmi rychle.

Jednoho dne inseroval mister Kallahan, aby přece jen mister Thomsona překonal a zboží svému zároveň zjednal nej rozsáhlejší odbyť, kdo u něho koupí, že ke každému klobouku obdrží los, jimž každý majitel může súčastnit se slosování, jehož cenou bude ruka jeho dcery, již způsobem takovým zamýšlí provdat.

Mister Thomson uveřejnil tentýž inserát, ale s tím rozdílem, že

nakonec prohlásil, kterak rozhoduje o ruce spanilé a bohaté Texany on a nikoli její otec.

Tomu nevěřil nikdo: mínilo se, že mister Thomson je prostě šejdír a mister Kallahan vyprodal všechny své klobouky.

Když pak mělo dojít k tahu, tu pojednou krásná Texana zmizela z domova a více se nevrátila: všade bylo po ní pátráno a nalezena posléz u mister Thomsona.

„Pak měl přece jen pravdu!“ žaslo veřejné mínění.

A klobouky Thomsonovy právě tak odtud šly na dračku jako před tím klobouky Kallahanovy.

Když pak i druhý sklad byl vyprázdněn, žádalo obecnstvo slosování.

Toto skutečně bylo vykonáno a výherce obdržel ruku Texaninu, ale voskovou: mister Thomson prohlásil při tom, že originál proto nemůže vydat, jelikož tvoří nerozdílnou tě lesnou součást — jeho choti, neboť i bez tahu čísel mister Kallahanových výhercem byl prý on sám!

* * *

V několika letech stali se mister Kallahan a mister Thomson kromobyčej zámožnými lidmi a později závody jejich se sloučily a začasťe objal tchán svého zetě, jemuž se doznal, že bez něho sotva kdy býval by se stal milionářem.

Olympe Audouard.

Přelstěný svůdce.

Mister Melchisedech Scrogs byl proslule znamenitým metodistickým kazatelem newyorským.

Modlitebna jeho náležela k nenavštěvovanějším: ne proto jen, že si ji zřídil na křižovatce nejživějších ulic, a rovněž ne proto jen, že nacházel se poblíž zvěřinec a cirkus, nýbrž hlavně z toho důvodu, jelikož veledustojný pán v oboru bohoslužebném zavedl velmi blahodárnou reformu, jež záležela v tom, že s katedry bible předčítána bývala vždy mladou, hezkou dámou.

To působilo novou přitažlivostí, aby k říši nebeské vedoucí cesty staly se oživenějšími.

Právem by se nahodit mohla domněnka, kterak ostatní duchovenstvo metodistické jednání takové prohlásilo za rozkol, ale stalo se naopak, neboť si popíjilo, aby rozšafný příklad onen napodobilo: leč nedostávalo se mu k tomu nej důležitějšího a sice půvabné a neodolatelně bibli předčítající věřící.

Melchisedechu Scrogsovi věc arci byla snadna, neboť k účelu tomu měl nijakou jinou nežli vlastní svoji dceru Desdemonu, slavenou krásku, jež při posledních závodech sličnosti byla obdržela třetí cenu.

Miss Desdemona byla u věku devatenácti let a nijakž neměla v úmyslu, nežli se provdá, stát se starší. Že byla výbornou hospodyní, netřeba se teprve zmiňovat. Vedla domácnost a spravovala i kuchyni. Zнала zručně na pekáč uložit telecí hrudí a skopovou kýtu a takto ji poslat k pekaři a když pak pečeně zpět přinesena byla domů, vlastnoručně na tolik ji vykrájet dílu, kolik sedělo u stolu osob. Sardinkové krabice hbitě otvírat dovedla nůžkami a z nádoby sýra bystře vybrat kus, jenž byl nejuleželejším. Leč obzvlášť velkou obratnost najevo uměla dávat, kdykoli pod čajovým kotlíkem

zažihala petrolejový knot. Krom toho honosila se vědomostí, že při šití nenavléká se náprstek na palec, nýbrž na prst prostřední.

Při tak četných ctnostech domáckých byla miss Desdemona výkvětem dobrého mravu a přísné cudnosti. Na ulici nosívala širokostřečný klobouk, s jehož okraje až po bradu sáhal jí závoj obdobně zařízený, jakým se pamlsky chránívají před mouchami. Domácké ctnosti byla zdělila po své nebožce matce a nošení širokostřečného klobouku pak po svém veledůstojném otci. Kdykoli se ruku v ruce ubírali pospolu chodníkem, třeba jim bývalo k vůli objemným kloboukům oněm hlavy své od sebe držet na způsob dvojhavlého rakouského orla.

Prve byli jsme se již zmínili o dovednosti miss Desdemony v šití a vraťme se k ní cestou spojitosti myšlenek.

Především však záhodno děti odstranit z jizby, neboť co sleduje dále, nehodí se pro jejich uši.

Tedy!

Vlastních šatů svých miss Desdemona nešila, ježto se tyto v Americe doma nešijí, nýbrž přímo hotové kupují v krámech.

Nu?

Veledůstojný mister Melchisedech Scrogs měl rosničku, jež uzavřena byla v láhvi, kde druhdy obsaženo bylo zavařené ovoce a většinu času svého trávila tím, že konala meteorologická pozorování. Jako všichni učenci odborní také paní rosnička velmi málo dbala svého zevnějšku. Nejen co ve vodě plovla, nýbrž i kdykoli šplhala žebříčkem, dokona zřetelem pomíjela veškerých nej prostších požadavků slušnosti. U příležitosti té k platnosti přivedla miss Desdemona vyvinuté svoje nadání švadlenské a zároveň i základní tón morálního svého citu: z kouska zeleného hedvábí zhotovila pro chladnokrevnou přírodozpytku nej úplnější oblek plavecký.

A nyní možno děti vpustit opět do světnice, neboť rosnička je oděna.

Leč není zde řeči toliko o rosničce, nýbrž i o osobnosti, jež

náležitě se vyznala v umění se oblékat a jejíž jméno je mister Caracalla Snobbings.

Muž ten náležel k lidem nej nebezpečnějším, jimž nic není posvátným, ba ani ženská nevinnost. Nástroj jeho při tak hříšném podnikání záležel krom uměle nakrouceného kníru v báječně velikém a čísly jedva vyjádřitelném bohatství.

Krásnou předčitatelku bible byl si mister Caracalla Snobbings dávno již vyhlédl za nej bližší svoji obět. Svést sličnou dívku s jeviště jest již příliš otrěpaným thematem, ale svést sličnou dívku s katedry, toť již něco! Dámu, v jejíž ruce nalézá se bible, za jejíž zády se zvedá oltář a před jejíž očima stojí křtitelnice!

Mister Caracalla dovtípl se také neprodleně kterak na místě takovém mamonem by zvítězit bylo nemožno. Co smyslí si tedy dábelský jeho duch? Přestrojí se za chudého studenta bohosloveckého a dne kterého objeví se v ošumělém plášti před veledůstojným Melchisedechem Scrogsem a vznesl naň prosbu o protekci.

A mister Snobbings stavěl se tak nejapně, že uvěřil mu onen, kterak skutečně míní se stát metodistickým duchovníkem. Vzal mladého muže do svého domu a bezplatně udílel mu vyučování a stravu. Šlechetná Desdemona zacházela s chudým opuštěným mladíkem tak laskavě, jako býval by vlastním jejím bratrem. U stolu kladla na talíř jeho vždycky nej lepší sousta. Jeden den bylo telecí hrudí s brambory a sledi, druhý den byli sledi s telecím hrudí a brambory a třetí den byly brambory se sledi a telecím hrudí.

Když shledal mister Caracalla Snobbings, že jídla ta více variací nepřipouštějí, večera kterého s otevřeným psaním a se slzami v očích vešel do pracovny páně Scrogsovy a promluvil následovně:

„Otče můj! Právě jsem obdržel krutou zprávu, že mister Senakerib Gossipy, milovaný můj strýc, blíží se k smrti a že přeje si mne ještě jednou spatřit!“

„Pak nemeškej, synu můj, a ihned odejed! . . . Kde bydlí tvůj strýc?“

„V Chicagu.“

„Do Chicaga stojí lístek třetí třídy pět dollarů. Dám ti deset, abys se mohl také vrátit.“

„Oh, otče můj! Kterak mi bude možno tobě kdy to splatit?“

„Až budeš mít mnoho peněz, vzpomeneš si pak na svůj dluh. Já však zapomenu naň dojísta.“

A na cestu mu dal i šál.

Miss Desdemona dodatkem do tlumoku mu všantročila i několik vábně upravených sandwichů na posilněnou mezi dalekou poutí.

Za týden před domem veledůstojného mister Melchisedecha Scrogsa stanul skvostný kočár, do něhož zapraženo bylo osmnáct stejnobarvých plnokrevných vraníků a tyto řídil nikdo jiný nežli mister Caracalla Snobbings, jenž jedva byl k poznání.

„Otče můj!“ pravil se zářící tváří mladý muž. „Popatř na nového Caracallu Snobbingsa! Můj v Pánu zesnulý strýc, mister Senakerib Gossipy, učinil mne jediným svým dědicem, zůstaviv mi celé své jmění, páčící se na deset milionu dolarů!“

„Pak můžeš mi nyní vrátit také mých deset dollarů!“

„Tak neučiním a naopak si je podržím, abych až do smrti své zůstat mohl tvým dlužníkem, ježto pouze té okolnosti zavázán jsem za své dědictví, že pod záštitou tvojí byl jsem se připravoval k bohubilé dráze životní. Oněch deset dollarů, jež jsem ti dlužen, ponese ti následující úroky: vezmu tebe a celou rodinu tvoji i s příbuzenstvem do třetího kolena navždy k sobě a všechny vás obklopím panským pohodlím. Míniš-li mne učinit šťastným, pak s velectěnou dcerou svojí, miss Desdemonou, místo zaujmi v mém kočáře a prohlédnout si neobtěžuj po strýci mém zděděnou nádhernou moji vilu poblíž Brooklynu, již zvolil jsem ti za sídlo!“

Nato se ozval mister Scrogs:

„Nemá-li nic proti tomu moje dcera, pojedu!“

A miss Desdemona neučinila nej menší námitky.

Když se chystal vsednout do kočáru, tázal se mister Scrogs někdejšího svého žáka:

„Pověz mi jen, proč zapřáhnout nedals do vozu hned dvacet koní?“

„Jenom proto, poněvadž strýc můj, v Pánu zesnulý Senakerib Gossipy, v závěti své mi nakázal nevíce koní do kočáru svého zapřahat nežli osmnáct!“

„Pak jednáš velmi správně, že v uctivosti máš poslední vůli nebožtíkovu!“

A tak odvážel si zlým úmyslem zaujatý mladý muž metodistického duchovního a krásnou jeho dceru brooklynskými ulicemi, s kozlíku řídě devatero spřežení vraných koní.

Za měsíc zpět poslal je mister Caracalla Snobbings oba v jednospřežní kolesce.

Co v době té od osmnácti ořů do jediného klusáka bylo se stalo, o tom před dětmi nesmí být řeči.

Zajisté zlosyn byl krásné miss Desdemoně slíbil manželství, ale nebylo svědka a vpravdě bývalo by lepším, kdyby nebyl jí slíbil manželství a byl nasnadě svědek!

Starý pán měl tušení: přijel s osmnácti oři a odjel s jediným klusákem, což nad pochybnost nebylo v pořádku!

Když se vrátili domů a vešli do jizby, v láhvi spatřila miss Desdemona rosničku. Neposedná však zhostila se plovacího svého šatu a v rajském úboru svém čile šplhala po příčlích žebříčku. Při pohledu tom miss Desdemona omdlela. Ježto však každá mdloba končívá procitnutím, upokojil se mister Melchisedech Scrogs, ale příčinu porovnal s účinkem a srovnáním tím dospěl k poznání pravého stavu věci. Tak zůstat nesmělo!

Jitra kteréhoš pravil mister Melchisedech Scrogs ke své dceři:

„Oblec mi můj plášť!“

Obě postranní kapsy pláště zrazovaly obrysy podezřelých jakýchsi předmětů.

A doložil:

„Následuj mne!“

Vsedli do nej bližší parní tramvaje a odjeli až k domu mister Caracally Snobbingsa.

Mister Scrogs dal se u mister Snobbingsa ohlásit, a je dceru svoji zůstavil dole v předsíni.

Když stanul mu svůdce tváří v tvář, tázal se:

„Pane, máte duši?“

„Nevím, dosud jsem s ní nemluvil!“

„Pane! Zničil jste štěstí mé rodiny! Chcete tuto vinu svou opět napravit?“

„Co se stalo, pane, nedá se nikdy již odčinit!“

„Pane! Vizte mne zde u nohou svých na kolenou! Jsem duchovním a klečím před hříšníkem. Vyprostěte dceru mou z pekel, kamž jste ji byl vlákal, a já, kněz, vymodlím vám odpuštění nebes!“

„Sám sjedte do pekel!“ se smíchem opáčil světák. „Tam život zcela dobrý!“

Hrdě se vzchopil starý muž se země.

„Budiž! Nebyly-li u vás se zdarem prosby duchovního, stojí před vámi muž, na cti své uražený otec! Nejsem již knězem, nýbrž jen člověkem, jenž požaduje zadostučinění!“

A z kapsy pláště svého vytáhl dvě bambitky.

„Volte! Jeden z nás musí umřít!“

„Tak to v pořádku!“ příznivého obratu se chopiv, opáčil Caracalla.

Případů podobných byl již měl s dostatek.

„Kdo chce, nechť strelí napřed!“ zvolal uražený otec.

„Tak míním i já!“

Postavili se na vzdálenost a zvedli zbraně.

Mister Caracalla Snobbings střelil napřed a mister Melchisedech Scrogs se smrtelným stenem skácel se k zemi.

Na výstřel a výkřik přichvátala miss Desdemona a když spatřila otce svého ve smrtelném zápasu ležícího na podlaze, vrhla se k němu.

„Oh, můj drahý, dobrý otče! Co's to učinil k vůli mně! Nepřežiju tebe a umru zároveň s tebou!“

A vyrvat se pokusila bambitku z ruky starcovy.

Leč mister Melchisedech Scrogs zpola se nadzvedl na loket a zamumlal:

„Ne, dcero má! Ještě střelím já!“

A povznesl bambitku a namířil jí na srdce svůdcovo.

Miss Desdemona vzkřikla zoufale:

„Ne, ne! Kule tvá pronikniž spíše srdce mé, otče můj! Ne jeho, ne jeho usmrcuj! Miluji jej ještě i nyní! Dovol raději, abych umřela já!“

K smrti zraněný otec bolně pohlédl na svoji v slzách tonoucí dceru a vypukl v sípavý posměch. Pak pustil bambitku z ruky a sklesl k zemi. Křeč prochvěla jeho údy, nohy jeho se napialy, brada jeho se zkrivila, oči jeho se obrátily v sloup a poslední ještě trhnutí a byl mrtev.

Když to spatřila mladá dívka, chopila se otcem zůstavené bambitky a nasadila si ústí její hlavně na vlastní své čelo.

„Jdu za tebou, drahý otče můj!“

Mister Caracalla Snobbings se zděsil: přiskočil k dívce a uchvátil bambitku, již držela v hrsti.

„Nu, nu, andílku, mějž přece rozum! Dej vražedný ten nástroj sem!“

„Ne, ne! Chci umřít! Beztoho mne již nemiluje nikdo!“

„Což tě jen napadá! A kdo že jsem já?“

„Už ti nevěřím!“

„V zástavu dávám čestné své slovo!“

„Jak často přísahal's, že se mnou se oženíš!“

„Dříve jsem pouze přísahal, kdežto nyní zavazuji se ti čestným svým slovem, že si tě vezmu za ženu! Ale pro Bůh, bambitku tu konečně již sem!“

„Dáváš mi tedy čestné své slovo, že se mnou se oženíš?“ „Dávám ti čestné své slovo, že s tebou se ožením!“ „Pak přijměte mé požehnání!“ ozval se ubohý nebožtík, probрав se z mráкотné své ztrnulosti.

„Aj! Tedy nejste mrtev, mister Scrogse?“

„Ani mě nenapadá! Byl jsem s dostatek opatrným, abych nabil bambitky pouze naslepo! Tentokrátě však učinil jste manželský slib svůj před svědkem! Zůstaňte jen proto hned na kolenou a ruku v ruce!“

Z náprsní kapsy pláště svého rychle vyňal oddávací formulář, odříkal nad mladou dvojicí obvyklý paragraf, dal jí své požehnání a jak otec, který dceru svoji byl šťastně dostal pod čepec, zůstavil nově oddanou mistress Snobbingsovou v náručí blaženého jejího manžela.

Takž ve lsti setkal se mister Caracalla Snobbings se svým mistrem: nechť poslouží mu lekce jeho k dobrému!

Móric Jókai.

Blesk a hrom.

Ano, ano“, pokračoval mister Williams, „bázeň před bouří k jest jednou z křehkostí, jimiž stížení jsou tvorové lidští. Jímá především ženy, nežřídka psíky a mnohdy dokonce i muže. Slabost to docela obzvláštní, neboť z míry rozrušit dovede mysl a zkonejšit se nedá ni domluvou ni důtkou. Žena, která bez pozachvění by zočít mohla vtěleného dábla či živoucí myš, pozbývá rozvahy a trne v útrokách, jakmile zašlehne blesk. A bázeň ta začasťe přímo až vzbuzuje soustrast.“

A pohodlněji dolehnuv v polstrovaný kout železničního vozu, souvisle u vyprávění navázal dále.

Jakž pravím tedy, procitl jsem, když k sluchu mi dolehl tlumeně ustrašený hlas, ráz naráz opakující moje jméno.

Co jsem jen poněkud se vzpamatoval, zašátral jsem ve tmě a ozval se:

„Jsi to ty, Evangelino? Co se stalo? Kde jsi?“

„Zavři alkovnu, Mortimere!“ zněla odpověď. „Stydět bys se měl, že při tak hrůzné rozpoutanosti živelné klidně můžeš ležet a spát!“

„Jak by se mohl kdo stydět, jestli že spí? Zdá se mi, že jaksi usuzuješ nelogicky, Evangelino! Spí-li, nemůže se přec člověk stydět!“

„Ani's se o to nepokusil, Mortimere . . . dobře víš sám, že's ani se o to nepokusil . . . naprosto a vůbec se nepokusil . . .“

A v zápětí jsem zaslechl utajovaný vzlyk.

Tesklivý tento kvil potlačil ostré slovo, jež se mi dralo na rty, a zamumlal jsem chlácholivě:

„Promiň, holubičko, promiň! Vždyť nemínil jsem to tak zle! Jdiž pak, lehni si a . . .“

„Mortimere!“

„Ha, co se děje, dušinko zlatá?“

„Nehodláš mi snad naznačit, že's zase v posteli?“

„Proč ne?“ podivil jsem se. „Ovšem že jsem, ovšem!“

„Tož okamžitě vstaň! Bez námitky a průtahu! O život svůj, ne-li k vůli samému sobě, pečliv bys měl být aspoň k vůli dětem a mně!“

„Ale, drahoušku . . .“

„Mlč, jen mlč, Mortimere, mlč! Známo ti přece dobře, že není za bouře nebezpečnějšího místa nad postel! Stojí to ve všech knihách! Ty však bezstarostně zůstáváš ležet a nedbanlivě v šanc vydáváš svůj život a to jedině z toho důvodu, jelikož . . .“

„Nuž, stalo se, Evangelino, jsem již z postele a kdyby ti libo snad bylo cos ještě víc, ujišťuju tě . . .“

Projev můj náhle přerván byl bleskem, doprovobeným zajíkle zděšeným výkřikem mé ženy a na to dunivým třeskem zaburácevšího hromu.

„Zde následek, ano, zde následek! Oh, Mortimere! Jak můžeš být jen tak bezbožným a ve chvíli takové přísahat!“

„Vždyť jsem nepřisahal! A následek to rovněž není v nejmenším! Bylo by se stalo totéž, i kdybych nebyl hlesl slůvkem! Víš přece dobře, Evangelino, či měla bys aspoň vědět, je-li ovzduší prosyceno elektřinou . . .“

„Jen vysvětluj, ano, jen vysvětluj, vysvětluj! Nechápu, že takto můžeš mluvit, je-li ti známo, že není na domě hromosvodu a že ubohé tvoje děti a ubohá tvoje žena bez všeliké ochrany na pospas zůstaveny jsou osudu! . . . Co to tropíš? V takovéto chvíli rozškrtávat zápalku! Což jsi se potřeštil?“

„Kýho výra, ženo! Co na tom? Temno zde jako ve svědomí nejzarputilejšího hříšníka a . . .“

„Shasni ji, bez meškání ji shasni! Chceš nás zahubit všechny? Víš přece zcela dobře, že nic tak nepřitahuje blesk jako právě světlo!“

Pššš! . . . Cššš! . . . Bum-bum-bum! . . .

„Ha, slyšíš? . . . Zaburácení přímo strašlivé! . . . Vidíš, co's způsobil, vidíš?“

„Nikoli, nevidím zbla! Snad že zápalka přitahuje blesk, pokud mi však známo, blesk vyvodit není s to! To pak náramný rozdíl! A moje zápalka nepřitáhla blesku z dalečí! Neboť věru, kdyby se blesk řídit měl mojí zápalkou, byla by dojista vyvolena jedna z millionů! A proč by, u všech všudy, zrovna měla být vyvolena ona?“

„Mírní se, Mortimere! Jsme tváří v tvář smrti a ty se odvažuješ vést takové řeči? Nechtěl bys snad . . . Mortimere!“

„Co?“

„Zda-li pak's se večer pomodlil?“

„Chtěl jsem, ano, chtěl, ale pojednou mi napadlo vypočíst, kolik dvanáctkrát třináct a . . .“

Pššš! . . . Cššš! . . . Bum-bum-bum! . . .

„Ah, jsme ztraceni! . . . Bez milosti jsme ztraceni!, . . . Jak mohl's jen takového cos v podobné chvíli zanedbat!“

„Vždyť podobné chvíle nebylo vůbec! Na obloze k spatření nebylo jedinkého mráčku! Jak že jsem mohl vytušit, že pro nevalnou onu maličkost strhne se takové burácení? A dost málo není správně, že přikládáš nahodilému opomenutí tomu význam tak nesmírný! V ohledu tom chybují přec velmi zřídka! Naposled stalo se před čtyřmi roky, kdy jsem tím zavinil zemětřesení . . .“

„Mortimere, oh, Mortimere, vždyť zapomínáš na žlutou zimnici!“

„Duše drahá, žlutou zimnici tu na krk mi házíš při každé příležitosti a to velmi od tebe nespravedlivo! Bez závady nejsi s to do Richmondu vypravit ani telegrafickou depeši! Kterak by nepatrné moje obmeškání bylo dosah mohlo mít tak daleký? Zemětřesení konceduju ti bez rozpaků, neboť bylo nablízku. Vůči tomu důrazně se ohražuji, abych zodpovědným činěním být měl za všechno, co se kde. . .“

Pššš! . . . Cššš! . . . Bum-bum-bum!! . . .

„Oh, můj Bože, můj Bože, můj Bože! . . . Dobře vím, Mortimere, že stihne nás blesk a hrom! . . . Zítřejšího dne se nedočkáme! . . . Povážit bys přec měl, že bohopustá tvoje řeč . . . Mortimere!“

„Nu, co dál?“

„Hlas tvůj doznívá, jako bys . . . Snad že nestojíš u kamen? . . . Mluv pak, mluv! . . . Stojíš u kamen, ano nebo ne?“

„Zločinem tím vinen jsem opravdu!“

„Pryč, ihned odtamtud pryč! Zdá se, že v záhubu nás chceš vrhnout všechny! Což skutečně nevíš, že není příhodnějšíhobleskojemu nad otevřený komín? . . . Kde pak jsi teď?“

„U okna.“

„Ah, pro milosrdenství boží! Což jsi pozbyl rozumu? Bez odkladu odtamtud pryč! I nemluvněti známo, jak nebezpečno za bouře stát u okna! Stvořiteli nebe i země! Víím předobře, že se nedožiju rána . . . Mortimere!“

„Nu?“

„Jaký to šustot?“

„Hm, to tak jen já.“

„A co děláš?“

„Oblékám si kalhoty.“

„Pryč, rychle s nimi pryč! Kalhoty že si oblékáš v takovéto chvíli? Vždyť ti povědomo zcela dobře, že kdejaký z učenců tvrdí, kterak vlna přitahuje blesk! . . . Ah, můj Bože, můj Bože! Není na tom dost, že ohrožen život nás všech okolnostmi přirozenými! Ty podnikat musíš ještě všemožné, abys nebezpečí tím jen zvětšil! . . . Ha, teď již dokonce zpíváš! . . . Co činíš, rozvaž přec, co činíš!“

„Jaké že vlastně zlo vězí zas v tom?“

„Mortimere, oh, Mortimere! Víš dojistá jako já, že zpěv rozechvívá vzduch! Tím pak nad pochybnost vyvozuje se elektřina a . . . Proč však, pro umučení boží, otevíráš dveře?“

„Trpělivosti, ozdobo mučednická! . . . Oh! . . . Jaký přečin spočívá opět v tom?“

„Jaký přečin? Smrt sama! Kdokoli jen sebe skrovnější věnoval zřetel všedním běhům životním, ví zevrubně, že průvan je blesku přímo pokynem! . . . Dveře jsi toliko přivřel: v západ je přimkni docela a popil si, nebo jsme ztraceni všickni! . . . Ah, je to strast, ve chvíli takové pospolu býti se zbrklíkem! . . . Co děláš, Mortimere, co děláš?“

„Nic, jdu jen k umyvadlu . . . Je zde horko a dusno . . . Opláchnout si chci jenom trochu obličej a ruce.“

„Jistě že's pozbyl i poslední špetky rozumu! Padesátkrát spíše nežli do čehos jiného blesk udeří do vody! Ah, vždyť vím, že mne na světě tom zachránit není s to již nic! Zdá se mi jako by . . . Co to bylo, Mortimere, co to bylo?“

„Eh, proklatý obraz, shodil jsem jej ramenem . . .“

„Pak těsně stojíš při stěně! Pošetilost taková zhola je neslychána! Což vskutku nevíš, že není lepšího bleskovodu nad zeď? Okamžitě se s místa toho klid! A stěně byl's právě tak blízko jako zlolajnosti!“

Pššš! . . . Cššš! . . . Bum-bum-bum!! . . .

„Slyšíš? . . . Jak mohl's být tak hrůzně bohaprázdňým a rodinu svoji vydat takému nebezpečí? . . . Upravil's si peřinu tak, jak jsem ti doporučila, Mortimere?“

„Ne, zapomněl jsem.“

„Zapomněl! To tě může stát život! Kdybys teď na peřině své ležel prostřed podlahy, byl bys zachráněn . . . Pojd ke mně sem a rychle, nežli provedeš zpozdilost jakou dál!“

Podvolil jsem se, ale v těsné prostora při zavřených dveřích nijak mi nebylo volno a naručest opět jsem se octl v povzdálí.

Žena moje podotkla mi v doprovod:

„Mortimere, něco se pro záchranu tvou musí stát! Podej mi německou onu knihu, která leží na křbové římse! A také svíci, která

vedle na toaletním stolku! Ale nerozžehuj ji! Dej mi jen zápalku, rozsvítím ji sama. Kniha obsahuje některé poučky .

Na úkor celistvosti majolikové vasy a několika cetek jiných sehnal jsem teutonský svazek.

Žena moje na okamžik se obírala zažehováním svíce a listováním v knize, načež pojednou se ozvala:

„Mortimere, co to?“

„Nic, pouze kočka.“

„Kočka! Oh, zkáza a zmar! Chyť ji a vstrč do prádelníku. A pospěš si, znejmilejší, neboť kočky elektrinou jenom srší! . . . Ah, vím předobře, že ze všech hrůz těch dnešní noci sšediví mi hlava!“

Opět jsem zaslechl utajovaný vzlyk.

Nebyť okolnosti té, nebyl bych pro tak nebezpečný podnik ve tmě hnul ni rukou ni nohou: měl jsem se tudíž prostřed židlí a jiných překážek, jež vesměs byly hranaty a tvrdy, chvatně k dílu a posléz kočku jsem uzamkl do skříně nákladem dvou set dollarů, tvořících cenu rozbitých věcí.

Z alkovny dolehl polohlasný citát:

„Nejbezpečnějším v případě takovém opatřením jest prostřed místnosti se postavit na stoličce, jejíž podnožky spočívají na musejí a nevodičích, to jest, na skleněných nádobách či deskách.“

Pššš! . . . Cššš! . . . Bum-bum-bum!! . . .

„Slyš přec, Mortimere, slyš a popil si, nežli tě stihne blesk!“

Ručce jsem se dal v shon po skleněných rekvizitách a dvacet všelikých roztržitiv, konečně čtyřem vykázal jsem náležité místo: isoloval jsem takto stoličce a vyčkávat se jal instrukcí dalších.

„Zde stojíš výslovně: za bouře dlužno vzdálit od sebe veškery kovy jako prsteny, hodinky, klíče a tak dále a zdržovat se neradno na místech, kde mnoho kovů buď nahromaděno či spojeno s jinými tělesy, jako pokladnami, věšáky, krby a tak dále . . . Co to znamená, Mortimere? Mínil se tím, že bys se měl obklopit kovy nebo jich se ustranit?“

„Věru, správně nevím sám! Předpis zdá se mi poněkud nejasným, jak veškery německé regule vůbec. Nicméně se domnívám, že poučka ta v dativu s malou příměsí akusativu a genitivu. A mám tudíž za to, že záhodno se obklopit kovy.“

„Ano, tak tomu dojistá. Ostatně to věc prostého rozumu. Zřejmě přec na hromosvodu . . . Vezmi si hasičskou svoji přilbu, Mortimere, ta nejvíce na sobě má kovu!“

Učinil jsem dle vyzvání.

„Nyní pak, Mortimere, ochránit dlužno i nohy: připni si ostruhy!“

I to mlčky jsem učinil, statečně potlačiv zmocňující se mne nevrlost a nevoli.

„A zde stoj dál: zvonění za bouře je velmi nebezpečno, ježto nejen zvon sám, nýbrž i komihem jeho způsobený van a věžní výše mohly by přitáhnout blesk . . . Má se tím rozumět, Mortimere, že nebezpečno za bouře opomenout zvonit?“

„Ano, zdá se, že třeba rozumět tomu tak a nejinak: zjevno to z participia v nominativu jednotného čísla! Ovšem! Zřetelně přec vysvitá, že vůči věžní výši a nedostatku vanu velmi jest nebezpečno za bouře pomíjet zvonit. Ostatně . . .“

„Nech jen, Mortimere, a klábosením nemař drahocenný čas. Pospěš do levé chodby k domovnímu zvonu. Rychle, milý holoubku, abychom již byli v bezpečí! Ah, skorem se počínám domnívat, že nakonec záchránění budeme přec!“

Odebral jsem se do levé chodby a dostoupiv izolované stolice, již byl jsem si přinesl s sebou, na pět či šest minut s hasičskou přilbou na hlavě a jezdeckými ostruhami na nohou plnou silou rozhlaholil jsem domovní zvon.

Pojednou zvenčí se otevřela okenice, v chodbu došlehl zásvit lucerny a ozval se jakýsi hlas:

„Co to zde, u všech kozlů, tropíte?“

Pod oknem a v chodbě stála skupina lidí, kteří s podivem obzírali hasičsko-rytířskou moji výstroj.

Ustal jsem ve zvonění, seskočil se stolice a pravil:

„Malé to pouze opatření za bouře, aby zmýlen byl ve spádech svých blesk.“

„Bouře? Blesk? Což jste se, mister Williamse, potrl? Je překrásná hvězdnatá noc a o nepohodě a slotě ni potuchy!“

Vyhlédl jsem ven a všecek užasnuv, s těží jsem vzmohl se k slovu:

„Nechápu! Zřejmě přec jsme spuštěnými záclonami viděli blesk a slyšeli hrom! Naprosto nechápu!“

Jeden po druhém lidé venku smíchy se zaváleli po zemi a dva z nich uchechtali se k smrti.

Kterýsi z přežilých podotkl:

„A prosím vás, proč jste vlastně neotevřel okno a nepodíval se na strán? Co jste slyšeli, byly výstřely z děl a, co jste viděli, byly záblesky ran. K půlnoci totiž přinesl telegraf zprávu, že Garfield zvolen byl presidentem, což v zápětí oslaveno bylo devaterou salvou.“

Na okamžik se odmlčev, vypravovatel doložil vážně:

„Ano, zajisté! Prostředků, jimiž se uchránit možno blesku, je tak hojně, že mi nepochopitelně, kterak může jím být kdo zasažen!“

A ujav se cestovního svého deštníku a cestovní své kabely, mister Williams s úklonou se rozloučil, neboť byl se octl ve stanici, jež byla jeho cílem.

Mark Twain.

Deputace s líbáním.

By Jove — den onen patřil k nej krásnějším dnům mého života — pravím, k nejkrásnějším dnům mého života! Dával se nový můj kus, divadlo bylo nabito, hra se nadmíru líbila, obecenstvo nadšenou rozkoší takřka třeštilo a plýtvalo kyticemi a věnci — tedy všestranný úspěch, neboť nekaždé obecenstvo jest tak laskavo, aby nadšenou rozkoší takřka třeštilo a plýtvalo kyticemi a věnci.

Dovoluji si ihned připomenout, že tyto kytice a věnce určeny byly pouze pro mne, duchaplností přímo sršícího autora dávaného kusu: nejspíše jste o tom nepochybovali — je-li však přes to mezi vámi ten či onen, komu věc není samozřejmá, vyzývám jej, aby se vlídně nedůvěřivosti své vzdal

Nazítří po představení ideálně sestaveného mého dramatu ohlášena mi byla deputace nejsličnějších dam městských.

„Dear sir,“ ozvala se mluvčí, „jste velkým mužem!“

Uklonil jsem se.

„By Jove, jste geniálním mužem!“

„Má pravdu!“ opětně se ukloniv, zahučel jsem pro sebe.

„Jste okrasou Spojených Států!“ pokračovala v rozníceném svém proslovu.

Na znamení souhlasu uklonil jsem se poznovu.

„Jste miláčkem všech žen a dostavily jsme se k vám, abychom daly výraz úctě své k velkému mistru!“

„Yes!“ zalichocením uspokojen, potakal jsem s další úklonou.

„Známo nám, že jste ženat!“

Mladé dámy vůkol vesměs povzdechly a zatvářily se s resignací. Zkormoutil jsem líc rovněž.

„Přes to však či spíše právě proto odvažujeme se vás, největšího humoristu Spojených Států Severoamerických, snažně prosit, abyste

každou z nás v upomínku na nezapomenutelný tento den poctít ráčil polibkem!“

Mluvčí přistřela jiskrně vysvitlé svoje zraky dlouhými svými brvami a jakoby na povel i ostatní mladé dámy vesměs v ostychu sklopily svoje oči.

Jedině já šíře jsem rozevřel svoje zornice a shledal, že všechny přítomné jsou vpravdě k líbání stvořeny.

„Zví-li však o tom moje choť?“ podotkl jsem rozechvěle,

„Důvěřujte v mlčelivost žen!“ zněla uspokojivá odpověď.

Navzdor jistému rozpaku odhodlal jsem se v egoismu svém vyplnit přání mladých dam a polibky svými je učinit šťastnými.

Miluji sice svoji choť nade všechno — ano, by Jove, přímo ji zbožňuji — i přes to, že pravoplatně po zákonu se mnou jest oddána, ale nenarodil se ještě muž ten, jenž by vzdor lásce a úctě k vlastní své ženě odolat dovedl ohnivým pohledům a úchvatným vděkům pětadvaceti divukrásných mladých dívek!

„Goddam!“ zvolal jsem v lahodném rozrušení. „Stane se a kdybych proto rovnou přijít měl do pekla!“

Sličné dámy propukly u zvonivý smích — co však by nebylo mladým třeštilkám takovým k veselosti?

„Tož spusťte záclony!“ zažadonila mluvčí rozkošné deputace. „Vždyť jsme přece jen dívky!“

I tomuto přání vyhověl jsem bez meškání.

Odměnou mi byl horoucně žhavý polibek.

Pak se na řadě octla dívčina druhá, třetí, čtvrtá, pátá a tak dále . .

Co živ opojen jsem nebyl vínem, ale — přísámbůh — z veškerých polibků těch až k závratí se mi točila hlava!

A ráz na ráz bez přestávky sledovaly polibky jedenáctý, dvanáctý, třináctý . . .

Tuť došla mi všeliká již přičetnost: naprosto nebyl jsem s to počítat dále!

Vůči vrozenému mně skvělému nadání pro poetické metafory a hyperboly mohu toliko říci: tonul jsem v moři blaha!

Oh, kéž by takovýchto moří bylo mnoho a mnoho!

Na každý polibek mírně zavrzly dveře a povždy jedna z mladých dívek opustila salon.

Pojednou se vyhrnula záclona — místnost byla vyprázdněna a přede mnou stála pšíš to s roztrnulou rukou moje choť, drahá moje choť . . .

By Jove — trásl jsem se jako osyka: do hrobu nej tmavšího nezapomenu pak na krutý tento okamžik!

Vrhl jsem se jí k nohám, zkroušeně líbat se jal lem jejího šatu a v posici té očekával dle mínění svého neodvratný rozsudek smrti.

Leč žena moje smála se jak posedlá, až jí z očí tryskaly

„Chytil se, dear sir,“ zajíkala se, „šel na lep, dear Richard . . .“

Nevím sice, zda zpravidla vypadám duchaplně, ale že zatvářil jsem se tehdy s přímo nadpozemským zpitoměním — to bych odpřisáhnout byl pohotově bez váhání!

„Hanebně dali jsme se napálit, milý pane!“ v stálém chechtu opakovala moje žena.

„Jak to?“ vyhrkl jsem konečně.

„Vše to byl pouhý jen trik! . . . Ježto mi povědomo, jak domýšlivým jsi zpozdicem, dívčiny ty vyzvala jsem k deputaci sama! . . . Když pak záclony byly staženy, vplížila jsem se tiše do salonu a co dívčice jedna po druhé se vzdalovaly, polibky jsem dávala tobě já . . . ano, já samojediná . . . ty netvore! . . .“

Richard Redfield.

Bili a Bell.

Byla to zpropadená historie, tolik bylo jisto, jestliže co na světě jisto vůbec — zcela zpropadená historie!

Není totiž nic hloupějšího pro nějakého muže nežli . . . tentononc . . . hm . . . jak se to jen jmenuje . . . ostýchavost —

A Bili to nahlížel, dobře to nahlížel, ale byl a zůstal ostýchavým přec jako dívčinka, která se stále zardívá, i když k uzardění není příčiny pražádné.

Leckdy si arci umínil, že si u příležitosti dodá náležitý strk, ale ustavičně jen zůstalo při chuti a k věci hlavní — strku — nedošlo nikdy.

Právě pak dnes býval by takovýto strk velice žádoucím, neboť dnes — dnes odjížděla již — ano, vlakem o desáté hodině jedenácti minutách — opouštěla Jacksonville a vracela se do Dětroitu.

O desáté hodině jedenácti minutách a nyní devět hodin deset minut! Kdyby těchto devětapadesát minut propásl, tož by po štěstí jeho bylo veta! A kdyby si zmíněný onen strk nedodal nyní, pak by proň ztracena byla navždy! Ona!

Kdo byla tato „ona“?

Nejiná nežli nejkrásnější, nej půvabnější, nejrozkošnější a nej úchvatnější děva, jejíž nožka kdy se byla dotkla pobřežní hráze jacksonvillské! Děva, do níž nezbytno bylo se zamilovat! A co bylo nezbytno, to vždy také Bili Raleigh činil a sice zcela důkladně!

Byl tudíž do miss Bell Stroothovy zcela důkladně zamilován, ale nikdy se nezmohl k odvaze, jí to povědět: to jest k odvaze té zmohl se přec, leč povždy jen tehdy, byla-li pryč a tu nebývalo mu pranic již platno —

Dnes však a teď — nikoli, tentokrát nehodlal promeškat

příležitost a kdyby nutno bylo, k rozhodnému projevu se vzmuží na samém nádraží!

A s pevným úmyslem takovým vydal se na cestu.

Že použil přechodu mimo květinářský krám k zakoupení nádherné kytice a že vskočil s touto do drožky a dovézt se dal na nádraží, netřeba teprve uvádět a rovněž zbytečno připomínat, že dostalo se mu za krásný dar květinový přívětivého díku a vlídného pohledu, ale více ničeho, neboť . . .

Neboť nebyl ovšem Bili opět ze sebe vypravil slůvka a vůbec ani nebyl s to, jelikož v témž, okamžiku konduktor důtklivě provolal:

„Vstupovat, vstupovat!“

„Ještě jednou srdečný dík!“

Potisk malé její hebké ručky, náskok na stupátko, vkrok do vagonu a —

„Oh,“ zvolala, „vy zde, mister Browne?“

Jméno to stihlo našeho Billa jako by hromem.

Jakže, Brown seděl vnitř? James Broun, drzý ten chlap, jenž se byl miss Stroothově po všechen čas pobytu jejího v Jacksonvillu tak horlivě dvořil — ten že by samotěn s ní v jednom a tomže kupě vykonat měl cestu a . . .

Nikoli, tomu tak nebude!

A Bili Raleigh vyšvihl se na stupátko, ale v zápětí rázně stržen byl k zemi.

„Zbláznil jste se, pane?“ rozkatil se konduktor. „Vždyť vlak již v pohybu!“

A bylo nejinak: harašivý onen soubor železničních vagonů rozjížděl se rychleji a rychleji a odvážel mu jeho štěstí, jeho život a jeho všecko —

„Nu, co tak ztrnule zíráš za tím vlakem, na němž pranic není zvláštního?“

Byl to Harris, který takto se byl projevil — Harris z „Elektraklubu“ jacksonvillského a nej zdatnější cyklista michiganský.

Bili Raleigh se otočil:

„Ty?“

A cosi jím prokmitlo jakoby záblesk naděje, když spatřil i Hempkinsa, Beleya a Moola, kteří v plném úboru cyklistickém stáli na nádražním peroně.

„Slyš pak . . . Mohli byste . . . mohli bychom . . . Máte tandem svůj zde?“ .

„Ovšem!“

„Mohli bychom ten vlak, který právě odejel, ještě dosáhnout?“ chvatně se tázal Bili. „Ano nebo ne?“

„Hm! . . . Počkej! . . . Trať u Dunroe tvoří okliku . . . silnice také . . . ale nadjíždkou . . . Ano, šlo by to! . . . V Dunroe bychom vlak mohli dohonit . . . Ale proč a nač?“

„Proč a nač?“ opáčil Bili. „Poněvadž se chci vyslovit!“

„Vyslovit?“ podivil se Harris. „A o čem?“

„Dlouho se nevyptávej! Vyslovit se chci miss Stroothové, která tam vlakem ujíždí v jednom kupé s Brownem a kterou by mi šejdřít ten jinak obloudil!“

„Nikdy!“ zvolal Harris. „Pojďte, jonáci! Elektře čest! Ukážeme železnici, jak se jezdí na kole!“

A Harris a Beley a Moole a Raleigh mžikem obkročili sedla a ruče zabrali s místa.

Hempkins, jenž byl postoupil Billovi svoje sedadlo, svižně zamával za nimi svojí čapkou.

Hoj, jak to drnčelo, klapalo a fičelo!

Podobalo se, jako by půda sama mizela pod nohama a přece stále to nešlo Billovi dosti rychle: veškery svaly byly napiaty jak ocelové tětivy a čtyřkolka divě se hnala silnicí, že vše letem jen míhalo se vzad.

Tam Dunroe a tam vpravo daleko vpředu vlak!

„Dáble!“ zaklnul Bili.

„Nevadí!“ mýnil Harris. „Vlak na tři minuty zastaví! Jedna dvě, jedna dvě! Elektra for ever!“

A hajho — rázně šlo to dál

Na tři délky se octli od nádraží, když se ozvalo znamení zvoncem.

„Kýho dasa!“ znova zaláteřil Bili.

Harris však nad hlavou zatočil svojí čapkou:

„Urrá, teď jim ukážeme, co a jak!“

A tandem zakmitl se mimo nádraží a zahrnul širokou silnicí.

Tam hrčel vlak.

„Ve kterém voze?“

„Ve druhém!“

A neuvěřitelně zbesilým tempem zasvištěla čtyřkolka s jezdcí svými za hrčícím vlakem, těsně se přidružila k trati, dojela prvního vozu, předstihla jej — octla se v úrovni vozu druhého a —

Harris směle sáhl po žluté klice portiérové — bylo to šílenství, ale zdařilo se — a opět zaznělo „urrá, Elektra“ a „hip, hip, hip, urrá, Elektra,“ a levicemi nadnesli cyklisté svoje čapky.

U vagonových oken stáli pasažéři a vyhlíželi ven a mezi nimi i rozkošná blondýna — ona to byla, ona — a vedle ní Brown!

„Oh!“ překvapeně vypravila miss Bell Stroothová.

Bili se ozval k ní vzhůru:

„Miss Bell, jste už zasnoubena či nic?“

„Oh!“ znova užasla miss Stroothová. „Vy jste to, mister Raleighu? Kde se zde berete?“

„Neptejte se, drahá miss Bell, a řekněte mi, jste-li již zasnoubena či nic!“

„Ni zdalečí!“

„Pak mi dovoluňte požádat vás za vaši ruku!“

„Ah!“ pozasmála se vesele. „Konečně, mister Raleighu, konečně!“

„Tedy mi ji slibujete?“

„Zdali vám ji slibuji!“

„Urrá!“ zvolali Harris, Beley a Moole.

Jezdci zvolnili došlap, vlak zadrkotal mimo a zůstavil tandem vzadu.

Oh, teď již nevádí, zhola nevádí, kdy ukázáno bylo železnici té, jak se jezdí na kole a to zejména tehdy, je-li v čele Duff Harris a jeden ze zadních zamilován!

A závěrek?

Vždyť snadno dovítípi jste se ho sami!

Dojista fungovali při závěrku tom Harris, Beley a Moole jako svědci a darem svatebním podali miss Belle Stroothové — pardon — mistress Arabelle Raleighové malý stříbrný čtyřkolý tandem.

S mister Brownem však od té doby velmi šeredně se hovoří o cyklistice — veskrz a tuze šeredně

Robert Jones.

Nadčlověk.

Sim Thinker byl nezajímavý jak školní úkol a nudný jak politický meeting a promluvy jeho páchly začpělostí, upomínající na polemiku s předpojatou kritikou literární. Byl však popíchnut komárem modernity a tak se stal nadčlověkem. Leč byl jím právě tak málo jako já a jako vy či ještě snad méně.

Kterého dne oznámil přátelům svým, že se ožení s miss Lydií Smithovou a počínal si, jako by podrobně vše bylo nařízeno a sjednáno.

„Požádal jste již také o její ruku?“ zněla otázka.

„Umínil jsem si tak a to zúplna postačí!“ sebevědomě v odpověď dal Sim Thinker.

Přátelé jeho šli svojí cestou a přestali na tom, že opět jednou od libosti si pohovořili o podivuhodném nadčlověku.

Aby vyhověl obvyklé formalitě, odebral se mister Sim k miss Lydii a dotázal se jí, zda se hodlá zaň provdat.

„Ne!“ krátce a rázně odvětila mladá dáma.

„Pak vás prostě k ochotě přinutím!“ podotkl nadčlověk.

„Nemyslím, že by se vám to zdařilo!“ klidně namítla miss Lydia.
„Nemiluji vás!“

„Zamilujete se do mne!“ u vědomí bezpečné převahy své připomněl mister Thinker. „Odhodlal jsem se s vámi oženit a tak se i stane!“

Mladá dívka pokrčila rameny.

„Kdykoli se kde setkáme . . .“

„Nedomnívám se, že naskytne se k tomu valně příležitosti!“ chladně odušila miss Lydia. „Společnosti vaší nikterak vyhledávat nebudu, neboť se mi nelíbíte!“

„Dostaveníčko věcí mojích!“ opáčil naručest.

Skromně sic, ale pevně dala miss Lydia v odpověď:

„Náhoda ovšem vyňata, to jest, nepředvídané setkání postrádá všelikého významu. Jinak pohotova jsem do jisté míry vstříc vám vyjít sama. Přimějete-li mne, abych se dostavila ke schůzce, k níž mne vyzvete, provdám se za vás!“

„V případě tom,“ ujistil nadčlověk, „pokládat se již můžete jakoby provdanou!“

„Uvidíme!“ doložila miss Lydia. „Vyčkám!“

Nejprve zaslal mister Sim Thieker Lydii Smithové telegram následuj ícího obsahu:

„Nutno vám zítra o 12. hodině polední čekat na mne u Mramorové brány! Nemůžete opomenout, neboť taková a nejiná moje vůle! Kategorický to příkaz nezvratného zákona přírodního, jemuž nejste s to se vymknout!“

Mladá manipulantka, jíž v náčrtu byla depeše u výsuvky podána, odpočítala slova a vůbec se nepousmála: na telegrafním úřadě smrtelníci vysoce povzneseni jsou nade vším, co k expedici jim předloženo.

Zevrubně o 12. hodině polední byl nadčlověk na místě schůzky a o půl jedné spolední byl tam doposud: semotam přecházelo množství lidí, ale miss Lydie mezi nimi nebylo —

Pak drobně pomžívat začalo deštěm: povšiml si ho policista a pozorovat se jej jal jako by podezřelého klemžila.

Nadčlověk pozbyl trpělivosti, kynul mimojdoucí drožce a udal adresu svého klubu. Za hrkotu a drkotu neustal v nevlém brumlání a žehrání. Na místě přesně dle sazby zaplatil za projetou jízdu a vzhůru se dal k obědu.

Nedůtklivě rozladěný vozka láteřil a klnul celou cestou zpáteční.

Leč v lexikonu nadčlověka nižádných není slov „nemožnost“ a „nezdar“.

Obdobně intrikánu ze druhého aktu dramatického dal se mister Thinker v osnování úkladu: odebral se k pokladně kteréhosi divadla,

zakoupil dvě křesla — čísla 17. a 18. — a jednu z poukázek s listem ředitelství, opatřeným strojně vyklepanou etiketou v záhlaví, podepsaným jako by tajemníkem, a obsahujícím zvláštní pozvání družstva, zaslal miss Lydii Smithové.

Znameníť plán, jenž by se dojistá byl zdařil, kdyby:

1. připiš adresovaný miss Smithové nebýval na obyčejném papíře listovém s pouhou strojně vyklepanou etiketou, jež činila jej podezřelým;

2. právě den před tím miss Smithová nebyla kus viděla a takměř zmírala při něm nudou;

3. divadelní družstvo v celém souboru svém miss Smithové nebývalo zúplna neznámo;

4. na tentýž večer nebývala miss Smithová přípovědí zadána jinam.

Leč malicherné tyto nepatrnosti byly podnětem, že miss Smithová osobně donesla přípis k divadelní pokladně a jednou provždy si důrazně zapověděla podobnou dotěrnost.

O věci vyrozuměný ředitel rovněž shledal několik peprných slov a posléz byl u výslech vzat pokladník.

Rozšafný tento muž se zevrubně pamatoval, komu byl poukázky na křesla číslo 17. a 18. prodal a také neváhal interesentům podat žádoucí zprávu.

Záležitost se dostala do rukou advokátovi nebohého nadčlověka a nakonec přece jen poněkud stála méně, nežli se tento původně obával.

Přes to nepozbyl mister Thinker myslí a neprodleně zosnoval plán nový, jenž nikterak nebyl s to se minout účinem.

Nejprve vypátral, který časopis miss Lydia čítává, načěž ve spojení vešel s administrací listu toho a význačnými literami vytisknout dal na celou jeho čelní stranu:

„Sensační snížení veškerých cen! Směšně báječná sleva na celé partii sezónního zboží módního! Kromobyčejná okase pro dámy

všelikého věku! Firma Willing & Holmes oznamuje, že rozprodá dnes 485 nej novějších úborů pařížských původních záznamů sazebních od 250 do 450 dolarů jednotlivý kus pouze v 10% t. j. od 25 do 45 dolarů! Vůči obmezenému počtu modelů včasná objednávka nezbytná!“

Myšlenka byla skvělá a zdařila se úplně.

Neboť miss Lydia Smithová, byť nad pochybnost byla dívka roztomilého zjevu a vytríbeného vkusu, v podstatě přece jen si uchovávala povzněty ryze ženské: příležitostná koupě, o jakéž toliko mohlo se zdát v snách, nabízela se takořka sama sebou — a odhodlala se jí využít.

Leč 44.000 dívek a žen jiných učinilo totéž a všechny s touže horlivostí a mnohé i s temperamentem z míry stupňovanějším.

Teprve později se proslechlo, kterak se jízdna policie nad očekávání osvědčila zdatně a vskutku leckterému zabránila neštěstí.

V úžasném návale usmrčen byl pouze jediný muž a tím nebyl nikdo jiný nežli náš nadčlověk, jenž byl za příčinou nastraženého dostaveníčka s miss Lydií Smithovou veškeren shon ten způsobil: bezduch vytažen byl z nezdolně vzedmutého proudu ženského zákaznictva a inteligentní jeho bledá tvář vykazovala sledy nesčetných vysokých a úzkých podpatků střevíčkových.

Morálka pak zcela zřejma: nadčlověkem nelze se vyučit, neboť jím třeba se již narodit!

Harry Pain.

Oknem.

Uchýlili se do obrazárny, aby unikli dešťové přeháňce, neboť znala jej od samého dětství a neváhala se mu svěřit, že hrůzno by jí bylo vydat dvouloketní klobouk svůj zborcení větrem a třímetrovou svoji vlečku splouhání blátem.

„Nezdá se, že by sbírka ta valně zač stála,“ kolkolem stěn rozhlédnuvši se po akvarelových malbách, ozvala se miss Wheatová pohrdavě. „Nejvyš půltuctu obrazů těch hodno objímajících je rámců . . . Kdo viděl kdy takovouto vodu?“

„Či takovýto sníh?“ podotkl Dick Bendwith úkosem zamžiknuv po zimní jakési krajině, purpurově zaskvělé u večerním dosvitu. „Člověk, který to zde maloval, dojista musil být polynéským ostrovanem! Jak možno jen mazanice podobné vyvěsit? Takového co, domnívám se, svedl bych dobře také.“

„Připouštím, ale stěží as bylo by přijato: na jméně záleží v obrazárně velmi mnoho!“

„A mimo obrazárnu rovněž!“ zněla důrazná připomínka.

Chvatně se otočila a pátravě naň pohlédla:

„Zase mluvit se chystáte nesmysly a učiníte-li tak skutečně, pak prohlašuji, že . . .“

Vyhlédla oknem a odmlčela se.

„Oh, domů se neodhodláte!“ uznamenav směr jejího pohledu, namítl temně. „Lije se takměř proudem a promokla byste, nežli byste dostihla nej bližšího nároží! Ostatně netřeba vám nijaké obavy: nesmyslů mluvit nebudu. Bylo to jen neklidné vaše svědomí, které vás přimělo, že napadla jste mne první! Víte velmi dobře, že byste se na muže onoho po druhé nebyla podívala, kdyby nebyl měl tak veliké jméno!“

Dospěli v malou místnost postranní, kdež viselo nemnoho pouze

drobných obrazů, tak nepatrných, že nikdo jich nepokládal za hodny pohledu: octli se zúplna o samotě.

„Řekla jsem vám již desetkrát,“ navázala v slově, „že jméno jeho u věci zcela bez významu. Je to muž sám, který se mi líbí; má velmi hezké způsoby a vážím si jeho charakteru. A pravím vám jednou provždy, že se zaň provdám, požádá-li o moji ruku!“

„Zbytečno mi pohotovost tu připomínat,“ odvětil nevrle. „Známa mi zcela dobře. Vždyť jste mne přes palubu hodila k vůli němu! I kdybych však život svůj s to byl tím zachránit, nedovedu vytušit, v čem přitažlivost jeho záleží! Co shledáváte na charakteru jeho tak obdivuhodným? Máť právě tak dvojí tvář jako zlo samo!“

„Zhola nijakou nemá dvojí tvář! Vy však jste nadmíru nezdvořilým a tak brumlavým jak medvěd! Změňmež raději předmět hovoru! . . . Hledte, zde z toho okna vidět přímo do Stauntonova restaurantu! Povšimněme si trochu klemzících tam hostů a dohadujme se, co který před sebou má na talíři! Tam právě za stůl usedla nová dvojice . . . Nu, podívejte se přec! On se jí ptá, zda by jí libo bylo to či ono a ona zřejmě najevo dává ochotu, neboť přikyvuje hlavou. Teď se přivrací on k číšníkovi. Vsázím se, že to mají být karbanátky! Co soudíte vy?“

„Ah, karbanátky či drtiny, zcela mi lhostejno! . . . Proč nejste však s oblíbencem svým dnes pohromadě?“

„Odejel kamsi za neodkladným řízením z Bostonu,“ stále shlížejíc do restaurantu, odvětila miss Mary tlumeně. „Také jsem do města se vydat hodlala teprve zítra, ale matinka naléhavě potřebí měla některých věcí. Je mi líto . .

„Jen bez rozpaků, zcela bez rozpaků! Upřímně doložte, kterak vám líto, že nebylo vám popřáno se pozdrzet, abyste se do města odebrat mohla až zítra a s ním se zde či tam setkat! Já rovněž toužím příležitost setkat se s ním kdes stranou, abych mu zakroutit mohl krk!“

„Toť přespříliš!“ nedůtklivě zvolala mladá dívka. „Vskutku horším jste ještě nežli teta Margareta!“

Nadešla krátká pomlčka, mezi níž zadíval se on do srčícího deště a ona do zaplněného restaurantu.

Pojednou zvolala:

„Podívejte se přec na onu dívčinu, která těsně sedí u okna! Viděl jste už kdy tak přes míru vyfintěný klobouk? Dosaťa by se na něm napást mohla koza, jak tu a tam vytríbeně libo vám se vyjadřovat! . . . Ah, pardon! . . . Zdá se, že vás zajímá! . . . Nějaká snad dobrá vaše přítelkyně?“

„Netřeba vám se omlouvat. S dámou tou nikdy jsem nepromluvil slůvka, byť dva či třikrát mimochodem setkal jsem se s ní na ulici. Mnozí soudí, že velmi hezká . .

„Pak nevalně jakým se honosí vkusem! Vyhlíží jak granátnický seržant! Domnívám se, že průvodce její přináleží k jejím ctitelům! . . . Přála bych si, kdyby se na židli posadil proti nám, abych si jej řádně mohla prohlédnout!“

„Měl bych tam doběhnout a požádat ho, aby změnil svoje místo?“ podotkl Dick Bendwith. „Snad že by vám to učinil k vůli!“

„Zbytečno se obtěžovat! Nepochybně že obrátila se naň s toužebnou žádostí . . . Hledte, zvedá se, aby jí vyhověl . . . Aspoň uvidíme, jak vyhlíží . . . Oh, Dicku . . . oh!“

„By Jove!“ zvolal Dick.

A lehce pro sebe zahvízdl.

Hněvivě se otočila:

„Věděl jste, že tam naproti s onou dívčicí?“

„Přísahám, že neměl jsem o tom dost malé potuchy! Právě tak vidět jsem ho dříve nemohl jako vy! Ostatně se nedivím, neboť jsem jej v průvodu dámy té spatřil již několikrát!“

Poslední tato slova pronesl pak Dick s obzvlášť patrnou libostí.

„A mně namluvil, že z Bostonu mu odejet kamsi za neodkladným jakýmsi řízením a že vzdálen zůstane celé dva dny!“

„Pojdme domů!“ navrhl Dick, jenž z nenadání tak se uznamenal šťastným, že by nejraději byl dokola zakřepčil celou obrazárnou,

kdyby se byl odvažoval pocitům svým popřát volného průchodu.
„Dešť ustal a příliš jste rozčilená...“

„Jít domů?“ opáčila. „Věřu že nikoli! Vidíte tam naproti prázdný onen stůl vedle nich? Přímo se odeberu do restaurantu, abych se něčím občerstvila a vy mne doprovodíte!“

„Jsem vám úplně k službám!“

A stalo se.

Opět bylo Dickovi zcela lhostejno, zda byly to karbanátky či drtiny: byl příliš šťasten, aby byl znamenal jaký rozdíl!

Mladá ona dívčina, jež podobna byla granátnickému seržantu, divila se však, proč že byl se stal společník její pojednou tak nevrle zamlklým a soudila, že nějak as trpí obtížemi žaludečními: ni potuchy neměla o sousedství švarné miss Mary Wheatové se stotisícovým věnem dolarovým, jež byla mu právě proklouzla prsty.

Celesta Jiltonová.

Chodníkový jednatel.

Bezmyšlenkovitě jsem klemžil Broadwayí, když jsem spatřil přítele svého Geffa Recklessa V sledu pílít mladé jakési elegantní dámě.

V prvním okamžiku stěží jsem jej poznával, neboť v nedávno ještě minulé době, když jsem se s ním stýkal, dařilo se mu nepříliš valně. Tehdáž vous jeho právě tak špatně býval přistřížen jak jeho šat, podpatky škorní jeho sešmathány bývaly šikou, nehty jeho tesknily smutkem po zklamaných ilusích a měkký jeho sdrchaný klobouk zdál se uchovávat každou ránu, již mu zasazoval úkorný osud.

Reckless dnešní vyzíral docela jinak — bezvadně: na sobě měl kabát, jenž zhotoven byl z jedné oněch tkanin, jež — dle amerických cenníků — přimnožují utěšenost životní a cylindr jeho kmital se četnějšími pablesky, nežli zapadající slunce vrhá na zčeřené moře.

Bujaře a švižně se bral vpřed, jako by dobyt mnil světa či aspoň polosvěta, neboť bytost, již sledoval, zřejmě přináležela k této kategorii.

Náhle se dala mladá dáma dlažbou a chvatně vkročila do „Gallery-Passage“.

A tamže v zápětí zmizel i přítel můj Reckless.

Nazítří znova mne náhoda zavedla v městskou onu končinu a opět jsem spatřil Geffa Recklessa a zase v sledu jakési dámy.

Tentokráte řadila se rekognoskovaná kráska k zámožné třídě občanské a zjevně průvodem svým uváděna byla v rozpaky: záchranu vyhledala s pospěchem stíhané slípkou na druhé straně jízdné dráhy, kdež pojednou se mi ztratila s dohledu i s nevítaným svým souputníkem, uchýlivši se do „Novelty-Magazine“.

Sběhlo se pak tehdy, že v příčině důležité jakési záležitosti časté porady mi konat bylo s řiditelem „Assurance“ v Houston-Streetu,

křížující téměř naproti „Gallery-Passage“, mimo niž se mi tudíž v různých chvílích bylo denně ubírat i.

Nemíjelo pak dne, aniž bych nebyl shlédl Geffa Recklessa a to pokaždé u vleku jiného vzorku ženského pohlaví: směr a ráz vkusu jeho nijakž se nedal stanovit, neboť nad pochybnost byl z míry eklektickým — rusovlasé, hnědovlasé, černovlasé a rudovlasé a všelikého vzrůstu, tvaru a zjevu byly předměty neúnavně horlivého jeho úsilí.

Snažil se snad o donjuanský jakýs rekord?

Vzhledem k cílému jeho rozchvatu takměř možná bylo přísahat: zúplna nevšímavým vůči všemu, co nebylo uznamenanou jeho metou loveckou, několikráté přehnal se mimo mne, aniž zpozoroval mé osobnosti.

Počínání jeho podnítilo moji zvědavost, ježto mi bylo známo, že pocházel z prosté a nuzné rodiny a odnikud mu zhola nijakého nemohlo připadnout dědictví: či by si byl opatřil výnosné jakési zaměstnání, jež mu dovolovalo plýtvat časem za přídržování se kdejakých suknic?

Uspokojivé odpovědi na různu si kladené otázky neshledával jsem nižádné.

Skorem jsem se již vzdával naděje, že záhadu se mi zdaří rozřešit, když kteréhos dopoledne dáma, po níž právě byl Geff Reckless hodil okem, na místě aby zabočila přes ulici, vskočila do automobilu, jenž zrychla s ní ujel s dozoru.

Geff Reckless všecek se octl z rozvahy: obrátil se a uzřel mne.

„Ty?“ zvolal radostně. „Jak šťastná to náhoda!“

Po kvapně ztlumočeném překvapení vyzval mne do kavárny na láhev černého piva.

Souhlasil jsem, ježto jsem byl dychtiv zvědět kýžené vysvětlení nepochopitelného problému.

Jedvaže jsme byli usedli, zařídil jsem rozhovor tak, abychom dospěli k zajímavému tématu.

„Musím ti blahopřát,“ k věci zaměřiv podotkl jsem důtklivě, „vedeš si nejinak, nežli jako bys výhradně žil z důchodů!“

„Oh, ne, ne,“ namítl, „důchodů nemám prázdných!“

„Tedy pracuješ?“ opáčil jsem nedůvěřivě. „A v jakém oboru?“

„Mám skvělé postavení v ‚Gallery-Passage‘.“

„Či na protilehlém chodníku!“ popílii jsem si.

A zmínil jsem se mu, při jak kromobyčejném díle tak často jsem jej byl spatřil: domníval jsem se, že byl jsem jej usvědčil z vytáčky.

Leč Geff nijak nezakolísal v rozpacích a dal v odpověď:

„Operuji na rád ‚Gallery-Passage‘.“

„Tedy na rád ‚Gallery-Passage‘ obtěžuješ ženy?“

„Arci! Známo ti, že každý poněkud jen význačnější závod obchodní má zvláštní zástupce cestovní, pravda-li? Nuže, já cestuji chodníkem naproti ‚Gallery-Passage‘.“

Vytřeštil jsem oči.

Usmál se.

„Vidím,“ připomněl, „že třeba mi podat ti malé objasnění; chceš poslechnout?“

Zdali jsem chtěl!

Přešel u vážně líčený tón, Geff Reckless ujal se výkladu:

„Nuže, příteli, v době, kdy sháněl jsem se po příhodném nějakém zaměstnání, celé dny trávil jsem zevlováním po ulicích. Začasté mi vytýkáno bylo, že jsem blouznivec a snílek. Ve skutečnosti mám bystrý talent pozorovací. A tak mě napadlo prakticky využít jistý zákon newyorské antropologie, o jehož neklamnosti jsem nescetněkrátě příležitost měl se přesvědčit. Zákon ten . . . promiň, zformuji-li jej v přiměřenou poučku vědeckou . . . zní: každé individuum rodu ženského pronásledované individuem rodu mužského změní chodník . . . Vysvitlo mi, že by se z toho vyvodit dal znamenitý prostředek rozmnožit odběratelstvo velkých podniků obchodních. Předložil jsem systém svůj řiditeli ‚Gallery-Passage‘. Ten s počátku váhal jej přijat, ale nakonec z obavy, že bych

se obrátit mohl na závod konkurenční, podvolil se uvést jej v skutek . . . Nu, což? . . . I konkurence má dobré svoje stránky! . . . A na způsob ten několikátý den na to, zcela našnořen nově, nastoupil jsem svůj úřad.“

„Směl bych se pozeptat, jak si počínáš?“

„To zcela přec prostě! Postavím se na Broadwayi a sice při straně s lichým očíslováním domovním, ježto závod náš se nachází při straně s domovním očíslováním sudým. Shlédnu-li příhodnou pasantku, dám se za ní a tu a tam jí našeptnu lichotivé slůvko. Následkem zákona, o němž jsem se ti právě byl pozmínil, zabočí jízdni drahou a octne se před ‚Gallery-Passage‘. A pak se stane ze dvojího jedno: osůbka je buď spořádaná či není spořádaná. Je-li spořádaná, útočiště vyhledá v závodě a použije příležitosti k nákupu. Není-li spořádaná, vejde tam rovněž a neméně vybere si dle libosti, ježto po boku má velkomyslného kavalíra, kterýž vyrovná účet. Jenom že v případě tom, rozumí se samo sebou, pod takou nebonakou záminkou v rozhodném okamžiku ztratím se s dozoru.“

„A jaké tvoje služné?“

„Oh, nevalné, ale celkem je cifra naháněk mých velmi značná a ježto mám provisi, stěžovat si nemohu zdalečí.“

„A to tím méně, jelikož ti úřad tvůj skýtá s dostatek požitků jiných!“

„Pokud se toho týká, příteli, naprosto jsem zdržliv. Kdybych se pustil v koleje ty, jak míníš, vše by se mi rozplývalo v nivec. Jsem ostražit, můj zlatý, a krom toho i prozírav, neboť se hodlám oženit.“

„Opravdu?“

„Ovšem, vezmu si mladou rozkošnou dívčinu, druhou prodavačku z prádlového oddělení.“

Vytáhl hodinky a zvedl se.

„Proklatě! . . . Jak ubíhá jen čas! . . . Volá mne povinnost! . . . Na shledanou!“

„Ano,“ potakal jsem, „kdykoli tudy budu mít cestu!“ Leč dlouho

mi přáno nebylo zavítat na Broadway, neboť nazítří po rozmluvě té v bezodkladném jakémisi řízení úředním vyslán jsem byl do Richmondu, kdež pozdržel jsem se několik neděl.

Když posléz opět jsem se vrátil do New-Yorku, k večeru kdesi setkal jsem se s Geffem Recklessem, ale s méně již rozmarným jako spíše tesklivým svým druhem.

„Jakže?“ zvolal jsem. „Což nejsi chvíle té před ‚Gallery-Passage‘?“

„Nemám tam již co dělat!“ odvětil temně.

„Eh, jdiž!“ podivil jsem se. „A proč?“

„Konkurence!“ melancholicky mávl rukou.

„Vždyť konkurence má dobré své stránky, jak onehdy vyjádřil's se sám!“

„Má stránky své i špatné!“ pokračoval s povzdechem. „Riditel ‚Four-Seasons‘, nevím jak, zvěděl o nadhánkovém mém triku a velkolepých jeho výsledcích . . .“

„A zařídil se podobně?“

„On? . . . Mnohem byl zlovolnějším! . . . Podnikl, mañas, cosi horšího!“

„A to?“

„Najal celý jeden šermířský klub, jehož členové pořadem stávají se ochrannými kavalíry dam, jimž se v obchodním zájmu ‚Galery-Passage‘ snažím přidružit. Jakmile se některé zavěším na paty, ihned se odněkud naskytne pán, který se hrubě na mne osopí, jakým že právem mistress či miss sledují, že jsem nestoudný drzec a abych stíhanou nechal s pokojem . . . Já ovšem rázně se stavím k obraně, ale odpůrce můj za svědky volá shlukší se zástup, jenž po každé zaujme proti mně hrozivé stanovisko: spílá se mi, ba nemnoho scházívá k lynčování. Vzájemné urážky důsledkem mívají pak nevyhnutelnou výměnu navštívenek . . . Ah, přáteli, za poslední měsíc měl jsem osmnáct tajných soubojů a stržil čtrnáct šrámů, lehkých arci, jelikož jsem byl šetřen . . . Přes to se stalo řemeslo moje nebezpečným a raději jsem je pověsil na hřebík.“

70 První milión

„Nu, aspoň ti zůstala ještě první z prádlového oddělení!“ podotkl jsem mu na útěchu.

„Ah, kdež!“ opáčil truchlivě. „Považ si, sotvaže jsem se vzdal chodníkového svého cestovatelství, odvolala svoje slovo pod záminkou, že bych nikdy nebyl řádným manželem! Provdá se za druhého z oddělení obuvního! . . .“

Gabriel Timmory.

Bílá vrána.

Dobře sice vím, že je směšno chválit vlastní svoji ženu, ale zatrať mne Bůh, má-li roztomilost mé Kitty sobě rovné: každé slovo, jež přechází jí přes korálové rty, je učiněný med a každý posunek, nechť Kitty pohne se jakkoli, jest vtělený půvab — zkrátka, Kitty je nejrozkošnější bytostí, jakou jsem kdy spatřil pod božím sluncem.

Z toho důvodu prosím nej snažněji o laskavou shovívavost, přiznám-li se s ruměncem nejhlubšího studu na líci, že choť svoji, ač jsme spolu již tři roky, modlářsky zbožňuji a že s ní žiji dosud v líbáncích.

Záchvaty z mdloby, křeče z pláče a neústupná svěhlost jsou přívlastky manželské, jež zůstaly jí do té chvíle úplně cizími, a pouze jednou zapomněla se tak dalece, že mohl jsem se domnívat, kterak má právě takovou povahu jako ostatní ženy.

Blížil se den jejích narozenin.

Kolikátý?

O tom krom rodičů jejích bývala by mohla podat zprávu toliko ona sama, ale mlčela, což však při ženách bez rozdílu zcela je pochopitelné.

Jako vzorný manžel umínil jsem si, překvapit ji při té příležitosti darem. Šlo pouze o to, co bych jí koupil. Věc musila být provedena s geniální bystrotou, ale o náležitý nápad nebyla u mne nouze nikdy.

Proto kteréhos dne pohladil jsem jí něžně ručky a pravil jsem:

„Kitty, vy ženy, co se týče dobré rady, nebýváte nikdy v rozpacích. Snad bys mi mohla pomoci. Kterýsi gentleman, který je ostatně dobrým mým přítelem, poprosil mne, abych mu pověděl, jakou pozornost by mohl své ženě prokázat u příležitosti jakési rodinné oslavy. Co myslíš, srdéčko?“

„U příležitosti rodinné jakési oslavy?“ opakovala žena moje

šelmovsky, růžový prstík svůj položivši si na bílé svoje čílko. „Což vím, jaké? Zde je dobrá rada drahá, Richarde, ale kdyby náhodou šlo o mne . . . Nu, nu, nebraň se, vím, že o mne tu nejde. Šlo-li by však o mne, byla by mi nej milejším darem — bílá vrána!“

Byl jsem ohromen!

„By Jove — prapodivné přání, věru, naprosto prapodivné přání! Týmž právem mohl by někdo žádat, aby se mu sneslo modré s nebe nebo aby čáp, nosič malých dětí . .

Přerušila mne a položila ručku svoji na moje ústa.

Umlkl jsem arci ihned, s dostatek zaměstnán vřelým jejím líbáním.

„Trvám na bílé vráně!“ řekla.

„Ale buď přece moudrá, kočičko!“ zvolal jsem všecek zoufalý. „Vždyť bílých vran vůbec není, neboť jsou pouze výplodem fantasmie a naprosto není možno opatřit je!“

„Vše je možno, jen když člověk rádně chce!“ opáčila vzdorovitě. „Nepřeješ mi radosti, poněvadž mne už nemiluješ! To je všecko! Nemiluješ mne už — nezapírej, zrádce, nic ti to není platno!“

„Jak bych tě nemiloval, nejdraší poklade můj!“ zvolal jsem s mladickou sentimentálností, hodlaje ji vroucně přivinout ke svému srdci.

„Zpátky!“ ozvala se přísně. „Důvěrnostem takovým už je konec!“

„Nechápu!“ zvolal jsem užasle.

„Pane,“ zněla odpověď, „nechápu rovněž! Zcela je mně nepochopitelné, proč jste se vlastně se mnou oženil, když mne nemilujete! Oh, můj Bože, jak jsem nešťastna!“

Propukla v usedavý vzlyk, a také mně vstoupily do očí slzy: bylo nutno nalézt východ z kritické té záležitosti.

„Drahoušku,“ zvolal jsem, více mrtev než živ, „přání tvé je mi rozkazem! Dostaneš bílou vránu!“

Následovaly nejjasnější zásvit sluneční, bouřlivé objetí a moře polibků.

Kterak dostojím však danému slovu?

Veliký den narozenin ženy mé se dostavil a s bušícím srdcem a se skvostnou kyticí předstoupil jsem před ni.

„My dear,“ započal jsem svoji řeč, „dnes je významný den, pamětihodný den! Dnes je, nevím kolikátý rok, co dobrotivý Tvůrce mně tebe daroval! Uchovejž tě až do nej vyššího věku lidského! Amen!“

Pak chtěl jsem ji obejmout, ale odstrčila mne a tázala se:

„A bílá vrána?“

„Jsem já!“

„Jak to?“

„Muž, který po tříletém manželství stále ještě šíleně miluje svoji ženu, i přes její rozmarnost, je dojistá bílou vranou!“

„Oh, ty šibale!“

A dešť polibků snesl se na mne.

Richard Redfield

On a já.

On — to sluha můj John. Kdo jsem já — to vám známo.

Či nebylo by vám jméno mé povědomo? Pak bylo by mi líto, ale nemohl bych vám pomoci!

On tedy mým sluhou a já jsem jeho pánem a poněvadž mým sluhou, je mým pánem, což zúplna přec jasno!

Rovněž jasno, že cítí moje šaty a leští moje boty a dále jasno, že pije moje víno a kouří moje doutníky a neméně jasno . . .

Nikoli, mýlím se, to mi doposud nejasno, jakkoli mi byl na srozuměnou dal, proč tak a nejinak musí tomu být a že vlastně ani nezasluhuji, že takového mám sluhu, nechápu-li, že zcela oprávněn tu a tam vpravit se v můj háv, ačli mu právě padne kol beder a boků. Ba v posledním ohledu zacházel tak daleko, že mi vykládal i v čirý jakýs nevděk, ježto jsem tělesnými svými rozměry nezachovával s ním stejný krok: hubenými zůstávají prý pouze lidé zlomyslní, on však povahou všestranně poctivou a nevyhnutelně mu proto sílit a tloustnout, kdežto já . . . Lépe vůbec o tom nemluvit!

Leč přebíral mi dokonce i všeliké moje dílo: pohříchu dopátral jsem se toho teprve později —

Vyřizoval totiž způsobem svým moji korespondenci.

Dopisy, jež se mu zdály podezřelými, otevíral a přečítal a závadnými se mu zdály všechny, nechť navoněny byly parfumem či nic, nechť opatřeny byly etiketou či nic a nechť načrtnuty byly pravidelnými literami či ošklivými klikyháky.

A které mu z listů těch nebyly vhod, vesměs odstraňoval a to ze samé lásky ke mně.

Býval jsem začasté sem či tam zván. Tuť nad pochybnost bych se byl v noci pozdě vrátil domů. Takového co nesmělo se připustit a pozvánka bez milosti putovala v skrýš. Ne snad že by rád byl časně

uléhal — oh, nikoli — toliko z pouhopouhé péče, aby tak neb onak neutrpělo moje zdraví!

Zaslán mi byl účet. Ah, ovšem, účtem —jak dodatečně mi byl vysvětlil — dřívější jeho pán vždy býval rozezen. Mrzutosti takové mne pak hodlal ušetřit. Raději se postaral o zálohu. To byl bezpečně uložený kapitál a jakýs rezervní fond, kdyby se někdy dostavit měla chvíle, že bych se octl na mizině.

Arciže zálohu brával si vždy sám, aniž kdy se mi zmínil slůvkem, neboť přílišné dotazování bylo by mne činilo nervosním, jak neklamně soudil opět ze zkušenosti s někdejším svým pánem.

Milostné dopisy byly mu zvlášť protivny a zadržoval je šmahem, a ježto veškery listy, jež jsem dostával od dam, pokládal za listy milostné, byť i obsah jejich byl zhola jinaký, nikdy jsem ni jedinkého neshlédl okem.

Nadmíru jsem se také divil, že korespondence mé tak kromobyčej ubývalo. Pohříchu, neměl jsem k návštěvám valně pokdy. Nakladatelé stále mne měli k překotnému kvapu a dlužno bylo se přičinit jak náleží! Na neštěstí či štěstí nikdo mne také nenavštěvoval, totiž on — sluha můj každého zkrátka odbýval, ježto prý bud nejsem doma neb ležím v posledním tažení.

Večer někdy jsem docházel do klubu. Nikoli často, neboť John neviděl nic takového rád. Z vycházky zrazoval mne bez výjimky.

„Ah, pane Jonese,“ podotýkal, „dnes byste se neměl z domova hnout krokem! Nepohoda úžasně strašlivá! Leje se zrovna proudem!“

„Prší?“

„A jak!“

Tu a tam vzdálil jsem se přec a zpravidla jsem měl čertovské štěstí: dešť totiž právě v témž okamžiku byl ustal a obloha zúplna byla bezmračna.

Anebo popadl mne John přímo za útlocitné moje srdce.

„Ale, pane Jonese,“ volal, „ne, ne, to nemůžete mínit ani vážně! Dnes hodláte z domu, právě dnes, kdy mistress Hurleyová spočívá

v mdlobách, právě dnes, kdy miss Arabella čeká, že Oliver Tribbles požádá za její ruku, a právě dnes, kdy na márách leží mrtvola Jamese Bluffsa! Nikoli, pane Jonese, toho neučiníte! Mistress Hurleyová musí přec ještě dnes probrat se k paměti a dostat ukradené svoje šperky zpět, Oliver Tribbles musí konečně milostným trampotám miss Arabelly učinit přítrž a manželka Jamesa Bluffsa nevyhnutelně musí zvědět, že jest vlastně vdovou!“

Milý můj John, jak byli jste se již nepochybně dohádli, měl totiž i tu krásnou zvyklost, že pročítal románové moje rukopisy: zájem ten byl ovšem rázu zcela lichotivého a býval bych nelidou, kdybych se proto byl naň horšíl —

Mnohdy se však s rukopisem mým udávalo cosi dosti podivuhodného a to většinou v ony dny, kdy nechtival John, abych se vzdálil z příbytku: manuskript zmizel a sice před mýma očima — sem na toto místo před okamžikem jen byl jsem jej položil, sotva mohl doschnout a poděl se bez nejmenšího sledu!

„Nepovšimli si, Johne, kam přišel můj rukopis?“

„Nemám potuchy!“

A nastalo hledání. Papíry s psacího stolku lítaly vpravo, vlevo a na vše strany. Leč po rukopisu nijakého vidu. Byl jako by přímo zaklet. Konečně, když jsem nahlížel, že vše marno, oddával jsem se svému osudu a hotovil se načrtnuté započít znova.

Jakmile minula chvíle příhodná k odchodu, vytáhl John kdes odkuds z nejskrytějšího kouta kupku papírů, dotázal se klidně, zda „to je to“, či ležely papíry ty z rána svrchu na psacím stole, aby se vidělo, že „nic se nemůže v bytě ztratit“.

Jednoho dne však — nežli se John přibližně nadál — dospěl jsem s prací svojí k závěrku: pod román svůj mohl jsem připojit „finis“.

„Johne,“ pravil jsem, „klobouk a hůl!“

„Chcete z domova?“ zblednuv, tázal se užasle.

„Ano, rychle, jsem hotov!“

„Hotov?“ opáčil zjevně. „To přec není možno! Mistress

Hurleyová nemůže být ještě mrtva, Oliver a Arabella Tribblesovi dosud nezakročili o rozvod a tajemné sprovození Jamesa Bluffsa nijak není vysvětleno!“

„Nesmysl!“ dal jsem v odpověď. „Mistress Hurleyová zhola nemá potřebí umírat, Tribblesovi dávno nepomýšlejí na rozvod a pokud se týká sprovození Jamesa Bluffsa, vysvětleno bylo dvěma slovy!“

Měli jste pak Johna vidět!

„Dvěma slovy?“ rozkatil se. „Toť, pane, zhola nemožno! Jak nepředložená to ukvapenost! Dvěma slovy!“

A jal se mi vykládat, proč nebylo k tomu radno dvou slov, nýbrž dvou set stran: ano dvou set stran, kterýmž by se v zápětí dostavil honorář dvou tisíc dolarů!

Bez odporu se doznávám, že na takového co jsem nevzdechl zdalečí, ale zůstal jsem nezvratně na skoncování beztak již s dostatek provleklé historie.

„Stalo se!“ prohlásil jsem. „Klobouk a hůl a půjdu!“

John žalostně potřásl hlavou.

„Tož jděte si, jen si jděte!“ zamumlal melancholicky. „Dvě slova! Takový výškrabek nevezme vám žádný nakladatel, i kdybyste se tisíckrát jmenoval Jones!“

Konečně mi přece jen přinesl klobouk a hůl.

V předsíni zastal jsem jakéhos muže zúplna mi nepovědomé tváře.

„Čeho si přejete?“

V patách sledující mne John zamhoural na neznámého a vyskuhral:

„Oh ... to je ... to je .. . truhlář, který . . . který má znova vyhladit nábytek . . .“

„Což toho potřebí?“ opáčil jsem. „Nu, pro mne!“

A vzdálil jsem se.

Dole jsem potkal přítele Powellsa a rukou mu kynul na pozdrav. Chladně poděkoval, ale nezastavil se vůbec.

„Hoho!“ zvolal jsem. „Co tak naspěch, starý brachu?“

Nevrle stanul v kroku:

„Netušil jsem, že bys mne ještě znal!“

„Jak to?“

„Nu, zcela přec dobře: nejsou-li ti vhod moje návštěvy, neodpovídáš-li na moje dopisy a . . .“

Jako bych přímo byl spadl s nebe — návštěvy a dopisy? — nevěděl jsem o ničem!

Všecek se rozhorlil: šprým tropit s sebou nenechá — s Bohem!

Podobného cos přihodilo se mi s miss Evelinou: na pozdrav můj nedala mi odpovědi vůbec.

Popílii jsem si ji dostihnout.

Patero pozvánek k rodičům jejím byl jsem zůstavil bez povšimnutí, ač k poslední z nich sama prý byla připojila několik řádek!

„Ale, miss Evelino!“

„Nenamáhejte se, od včera jsem zasnoubena s Joshuou Webbem!“

Bylo to hrůzoděsné!

U nakladatele vše mělo průběh dokona hladký.

Tak a teď domů a pak —

Před domem stál dopravní vůz, do něhož snášen byl nábytek, jenž se mi zdál jaksi povědomým.

Věru-li? Vlastní můj nábytek! Vskutku, vlastní můj nábytek!

„Co to znamená?“

„Nu, věci ty byly zabaveny a odvázejí se do dražebny!“ Skokem jsem vyběhl nahoru.

„U všech kozlů, co se zde děje?“

„Co se zde děje?“ klidně opáčil John. „Neplatí-li se účty . . .“

„Jaké účty?“

„Ty zde!“

A milý John pod nos mi nastrčil hrst účtu.

„Dosud neshlédl jsem jich okem; jak jsem je mohl zaplatit?“

Vyčítavě se na mne zadíval a pokračoval:

„Vždyť jste se neobtěžoval ani k majiteli domu!“

A podal mi balík soudních obsílek a listin.

„Jsem blázen já nebo ty?“

„Já ne, pane Jonese!“ odvětil prostomyslně. „Domníval jsem se, že o všem tom víte a ušetřit jsem vás chtěl rozčilení, abyste klidně mohl pracovat!“

„Jsi osel!“ zvolal jsem zuřivě.

Z míry se zatvářil uraženě.

„Pane,“ vyhrkl, „splácí-li se mi podobným díkem, pak půjdu!“

„Jdi k čertu!“

„Dobře, zcela dobře! Nejprv přinesu vám však všechny vaše dopisy, abyste viděl, že nic zde v bytě nepřichází nazmar!“

Po chvíli přivlekl John uhlák, plný dopisnic a dopisů.

„Zde všechno do posledního lístku,“ připomněl. „Zvláštního v čáranici té není nic!“

A doložil tesklivě:

„Za všecku věrnost a péči dočkal jsem se to pěkného vděku!“

Blízek jsem byl mdlobě.

Celý měsíc měl jsem co dělat, nežli jsem se probral veškerou onou korespondencí a napravil, co se napravit dalo vůbec!

Odčinit nedalo se pouze jediné: oh, Evelino, Evelino!

Pokud se týká milého Johna, vypráví všade, kdekoli se jen naskytne příležitost:

„Ano, ten Jones! Člověk nad pomyslení neuznalý a nevděčný! Co vše jsem jen pro něj nevykonal! I ve spisování jsem mu pomáhal! A jak se mi to odměnil, jak šeredně se mi to odměnil! . . .“

Robert Jones.

Cenou vyznamenaná kráska.

Kterýsi učenec vypočetl, že připadá na každého muže $\frac{3}{4}$, pravím, jedna a tři čtvrtky ženy. Muž ten nad

pochybnost musil být neobyčejně duchaplný a bystroduchý, neboť by jinak nebýval fakt tento mohl vyšetřit a zjistit. Jelikož pak byl velikým vědátorem, bylo mi bezpodmínečně výroku jeho přiložit víru. A když byl jsem tak učinil, z čista jasna mě napadlo, že přísluší mi, ježto jsem měl ženu pouze jednu, vlastně nárok a právo na tři čtvrtky ženy druhé.

„Goddam!“ zvolal jsem. „Znameníť výzkum, věru!“

Zvolal jsem takto dojistá, ale toliko v duchu, neboť v případě, kdyby mne žena moje byla zaslechla . . .

A uvažoval jsem dále:

„Mám tedy nárok a právo ještě na tři čtvrtky ženy! Povinen nejsem ničím nikomu, ale požaduji také, aby pohledávky moje řádně byly vyrovnány! Každému, co jeho!“

A dlouho jsem přemítal, kterak by se záležitost k náležitému uspokojení dala vyřídit.

„Jestliže od těchto tří čtvrtek jednu čtvrtku odečtu,“ hloubal jsem, „zbude mi polovina. Poněvadž však polovina tato naprosto nedostatečná, bez odporu vyplývá, že substrakce v ohledu tom pochybena. Použiji-li vůči tomu adice a k původním třem čtvrtkám další čtvrtku si vypůjčím, výsledek bude druhá žena celá. Heureka! To již něco znamená!“

Opřen o aritmeticky nezvratnou tuto skutečnost, s neohroženou troufalostí mormonskou předstoupil jsem před svoji ženu a pravil jsem:

„My dear, you know . . . Musím mít ještě jednu ženu!“

„Zbláznil jste se či opravdu byste se mi chtěl stát nevěrným?“

„Ni to, ni ono, srděčko! Zůstanu vám dokonale věrným! Ale to nikterak mi není závadou, pojmout ženu druhou, jíž bych rovněž odřísáhl věrnost . . .“

Žena moje beze slova užasle na mne zírala: první to byl případ, kdy pod nelibým jakýms dojmem setrvala v mlčení.

Konečně se ozvala:

„Jsi-li nemocen, Richarde, ulehni do postele! . . . Nevíš, co mluvíš! . . . By God, jsi povážlivě nemocen . . .!“

„Starostlivost tvoje vskutku je pohnutliva, dušinko, ale klameš se! Jsem zcela zdrav, ba zdravější ještě nežli kdy před tím! . . . Jak pravím, co nejdříve vydám se na námluvy!“

Pak propukla žena moje v pláč, když však shledala, že zůstávaly slzy její bez účinku, dala se do vyjednávání.

„Musí-li být tak nevyhnutelně, staniž se!“ podotkla dutklivě. „Vymíňuji si pouze jediné: vezmeš si ošklivou!“

„Byl bych duchaprázdný hlupec! Naopak, kladu na krásu druhé své ženy hlavní důraz! Ta musí být nadmíru krásná a vlnadná!“

Ubohá moje žena zhluboka povzddechla.

Po dlouhém a vážném přemítání opět navázala:

„Yes! Máš dobře! Musím to přiznat sama! Neboť, jestliže po druhé pro celý život se zavážeš, musíš aspoň vědět, proč!“

„Tak jest, hrdličko!“ dotvrdil jsem s uspokojeným úsměvem.

„Zde moje ruka, že ti k dosažení druhé společnice manželské budu napomocna! Můžeš se na mne bezpodmínečně spolehnout . . . A nyní slyš moji radu: důmyslnější a nezištnější dosud zajisté neudělila muži svému žádná žena. To ti přísahám při věčné kráse Venušině! . . . Je ti známo, že uspořádána bude v městě našem příštího měsíce všeamerická konkurence ženské krásy?“

„Jak by ne! To povědomo přec každému vůbec! Kam tím však míříš?“

„Tož ti doporučuji, aby sis za druhou svoji ženu vyvolil onu,

kteřá docílí první ceny. Pak alespoň budeš jist, že tvoje žena uznanou krasavicí. A teď se tě táži: je moje rada dobrá či nic?“

Pln vděčnosti, padl jsem jí kolem krku a pohnutě zavzlykal:

„Ty milená, ty šlechetná, ty jediná! Tebou mne obmyslil sám Bůh! Za radu tvoji tisícerý dík!“

A tak se přiblížil den konkurence ženské krásy.

Žena moje doprovodila mne na místo závodů, ježto přirozeně zvědava byla na šťastnou vítězku.

Dle stanovených regulí soustředit se měli rozhodčí ve slavnostní síni „metropolitan-housu“ a přístup tam vyhrazen byl toliko dámám, ucházejícím se o cenu: přes to se ženě mé zdařilo vplížit se do místnosti.

Mužům bylo se uchýlit v odlehlý sál zadní, kdež arci odhadovány byly chance různých účastnic.

„Cena připadne nad pochybnost miss Alici Gardnerově!“ soudil přítel můj Fiwery.

„Vsázím se,“ opáčil jsem, „že vítězství dobude pikantní vdova mistress Luddy Brownová!“

„Chci viset,“ vmísil se milionář Rockberry, „nevyjde-li z osudí půvabná Peggy z Barnumova cirku!“

Ze slavnostní síně roznášely se ob chvíli nejspornější verse: brzo ta a brzo ona označována byla bezpečnou kandidátkou ceny.

Mezitím jsem před celou společností prohlásil, že se s vyznamenanou kráskou ožením.

„Ha, ha, ha!“ jak posedlí rozesmáli se všichni. „Vždyť jsi již ženat!“

Tuť jsem jim vyložil na statistických cifrách spočívající svoji manželskou teorii.

Přátelé moji smíchy se ohýbali.

Pojednou nastal veliký rozruch: cenou vyznamenaná dáma se blížila!

Jakoby popíchnut tarantelou, poskočil jsem vpřed

Bylo-li možná? Směl jsem věřit svým zrakům? Ano, nebylo víc pochyby: ona to byla, moje žena, která získala první cenu!

„Cheer, cheer, mistress Redfield!“ ozývalo se odevšad.

Byl jsem blízek mdlobě.

A pak bylo mi blahopřáno a doléháno na mne, abych dostal svému slovu, to jest, oženil se s významenanou dámou.

Ježto u věcech takových my Yankeeové nerozumíme žertům, přikročil jsem ke své ženě a poprosil ji co nej pokorněji o ctěnou její ruku.

A tu — půda mne pálila pod nohama — obdržel jsem v přítomnosti veškerého obecnstva následující odpověď:

„Nejkrásnější žena americká nebude věru tak zpozdilá, aby se životem svým vázala k boku takového ztřeštěnce, jakým jsi, Richarde, ty!“

A ještě téhož dne dala se pravoplatně se mnou rozvést.

Toť kormutlivá historie nenahraditelné ztráty drahé mé choti!

Richard Redfield.

Pozdě.

Hola, průvodčí, řidiči, topiči! Jaká to nepřístojnost a nešvar? Již čtvrt na jedenáct a vlak stále se nehýbe s místa! Vznesu stížnost na ředitelství! Zažaluji společnost! Takové průtahy! Neslýcháno! Fuj!“

„Ale, probůh, mister, nekřičte tak! Jsem z toho celá nervosní! Prosím . .

„Ha, takto utrácet drahocenný čas!“ „Však již mezi jízdou parostroj obmeškání to nahradí!“

„Čas můj ztracen bude vždy! Parostroj snad vlastní obmeškání svoje nahradí, ale obmeškání moje nikoli! Co vše jsem jen prodlením času toho mohl pořídit! Zde však v zamřížené této kleci počít nelze zbla!“

„Čtěte noviny!“

„Ah, pravda! Držím je právě v hrsti! Dám se do toho ihned! . . . Děkuji vám za laskavé upozornění! Nežli se však zaberu v četbu, směl bych zvědět, komu jsem za dobrou tuto radu zavázán? . . . Co na mne, jsem Athanas Dickson, továrník telefonních přístrojů . . .“

„Seznámení s vámi těší mne velice, mister! Zním vás již dávno z pověsti! . . . Jsem Arabella Lingtonova, dcera majitele továrny na obuv ,u tureckého sandálu‘.“

„Ah, toho snad, který letos na trh hodil velkolepé ony zimní papuče z krokodilí kůže?“

„K službám!“

„Těší mne obzvláště, kromobyčej a nesmírně, miss! Prosím za vřelý prominutí dřívějšího mého láteření! Nadále již na obtíž vám nebudu! Dovolíte mi na chvíli prošátrat se v novinách, pravda-li?“

„Do libosti!“

Zatím byl se dal vlak v pohyb.

Miss Arabella Lingtonova, přínaležející k pětadvaceti až

třicetiletým mladým dámám příjemného zevnějšku, přikročila k oknu, aby si popřála výhledu do stále se měnícího panorama krajinného, rozlehlého při levém břehu missourském.

Mister Athanas Dickson oběma hrstmi před nos si rozestřel objemný časopis a pohroužil se v přehlídku anoncí: v Americe nikdo není pokládán za význačnějšího továrníka, všimá-li si v žurnálu jiného ještě čehos krom insertů.

Miss Arabella Lingtonova i mister Athanas Dickson nabažili se zaneprázdnění svého současně: miss odstoupila od

okna a opět se posadila a mister vstrčil noviny do kapsy a hlasitě zazívl —

„Nežívejte, mister, neboť se nezdržím vašeho příkladu!“

„Pravda, nic není nakažlivějšího a také šerednějšího nad zívající ústa, vyhlížející jak rozevřená kabelka cestovní! Co však si mohu počít? S novinami jsem hotov; čím bych tedy měl vyplnit prázdný čas?“

„Čiňte, co vám libo; nemám vždy pro vás v zásobě rady!“

Továrník vytáhl kapesní svoje hodinky, cosi pro sebe zahučel a na drahnou chvíli se zadíval na mladou dívku.

„Vážená miss Arabello, směl bych se obrátit k vám s důvěrnou jakousi otázkou?“

„Proč ne?“

„Vyvolila jste si již někoho? Zaslíbila jste se již někomu? Jste již s někým zasnoubena?“

„Nikoli, mister, dosud jsem úplně volna!“

„Rovněž já prost jsem posavad růžových pout manželských. Pozitří, ne-li již zítra snad byl bych pro takového co příliš stár. Proto bylo by na čase ohlédnout se po přiměřené ženě. Továrna moje na telefonní přístroje vynáší mi s dostatek, abych se neoctl v rozpacích, přála-li by si choť moje v létě navštívit mořské lázně . . . Čas můj je drahocenný. Naprosto mi nezbyvá pokdy, abych se zde či tam dal

představit. Také s dámami zřídka přicházívám do styku . . . Vy se mi líbíte, miss; směl bych vás poprosit o vaši ruku?“

„Ah, mister! Uvádíte mne slovy svými do nesnázi! Sotva vím, co bych vám měla odpovědět! Nabídka vaše přichází zcela neočekávaně a velice mne překvapuje!“

„Dobře se na mne podívejte a řekněte pak, zda se vám líbím či nic!“

„Je mi líto, ale odpovědět musím záporně. Upřímně doznáno, jsem nadmíru tvrdošijná a vůči mužům velice vybírává! V mysli své vytvořila jsem si ideální vzor . . .“

„A tento vzor?“

„Není vám podoben dost málo!“

„Slyším s politováním, s velikým politováním! Býval bych rád použil cestovní této chvíle k uskutečnění dávné svojí touhy po ženitbě! Na způsob ten nezbyvá mi nežli několik let zase vyčkat, až podniknu opět delší jakousi cestu a osud svede mne náhodou s mladou roztomilou dámou! . . . Totiž, jestliže na záležitost tuto nepozapomenu!“

„Škoda, že necestuje s námi dam více! Aspoň některá z nich byla by vám vypomohla z rozpaků! Takto však zbytečně vám uběhne váš čas a značnou tuto ztrátu zplna dovedu odhadnout!“

„Delší tato cesta bývala by právě dostačila, aby oddavkový obřad právoplatně byl vykonán!“

„Kde byste si byl přál, aby k němu došlo?“

„Tři čtvrt hodiny odtud leží Louisville, kde se osobní vlak půl hodiny pozdrží a lhůta tato zcela bývala by postačitelna, aby nás městský syndik manželsky spojil!“

„A manželku svoji byste byl nechal pak beze všeho cestovat dále, abyste vyřídit mohl převzaté závazky?“

„Proč ne? Sama by dle libosti své byla mohla stanovit chvíli, kdy přistěhovat by se mínila ke mně. Vždyť i ženám třeba nejprv do pořádku uvést záležitosti vlastní, nežli převzít jim lze starost a péči

o společné záležitosti manželské! S dostatek mi přec známo, čeho na dámě jaké možno požadovat!“

„Pokud se týká vašeho úsudku, věru že mohu jej toliko schvalovat . . . Směla bych však zvědět, zda povždy si při uších stát necháváte svůj vous?“

„Ah, to pouhé nedopatření holičovo!“

„Jakže? Tak marnotratným jste, že nepatrné toto dílo nevykonáváte sám?“

„Holič má rychlejší ruku nežli já a uspořený čas vynáší mi dvojnásob, co vydávám za holení!“

„To již něco jiného! Ah, vida! To z kapsy vytahujete láhev s brandy? Libujete si snad v lihových nápojích? Což nejste členem spolku střidmosti?“

„Pohříchu, přepychového tohoto výdaje nejsem s to si odpírat! Ostatně brandy tato je výtečně pálený likér, zhola odlišný od všedního přípravku toho druhu . . .“

„Ah, neotvírejte láhev, lihový zápach mi přímo nesnesitelným!“

„Uchovejž Bůh, abych vám jakkoli chtěl být na obtíž! Tož si raději zakouřím ! Mám výborné cigarety!“

„Brrr! Z kouře mne pojímá závrat!“

„I z tak lahodného kouře, jaký vydává libo vonný doutník santacruzský?“

„Mořská nemoc mne zchvátí, vypustí-li jen kdo v přítomnosti mé jediný kotouč dýmu!“

„Pak ovšem kouření se vzdám vůbec! Budte klidna, miss, z tabákových smotků svých nezapálím si žádný, jakkoli dojísta lepších si nedopřává ani v Bílém domě náš president! Spokojím se tudíž ždíbkem růžového!“

„Ah, vy žvýkáte tabák, růžový tabák?“

„Na obtíž bych vám snad byl i tím?“

„A mně k vůli odřekl byste še i tohoto požitku?“

„Arci!“

„Víte-li co? . . . Dejte nějaké pírko růžového také mně!“

„Milerád! Račtež, miss, směle jen sáhnout do krabice! Za přátelského spolužvýkání rychleji nám uběhne čas!“

„Nabídněte mi pak i ze svých santacruzských, neboť mnohdy pokouřím si trochu sama!“

„S tisícerou radostí!“

„Či přece snad spíše z cigaret?“

„Libo-li i z těch!“

„Nu, tak vidíte! Jenom že bych, nežli si zapálím, zkusit mohla i doušek brandy! Odzátkujte, prosím, svoji láhev!“

„Ah, toť přímo znamenitá bude další cesta! Máme ve všem všudy jednu a tutéž chuť! . . . Vida, vida! . . . Proč však vám před tím brandy byla odporna?“

„Chtěla jsem rozpoznat váš úsudek, vaše zvyky a vaši povahu, zda přístupna nějakému vlivu. Neboť si přeji k dřívější otázce vaši dát vám novou a určitou odpověď!“

„K žádosti mojí o vaši ruku?“

„Ano a nyní po právě rozpoznané situaci. . .“

„Ah, směl bych snad doufat?“

„Náklonnost moji získal jste si zúplna!“

„Oh, já šťastný smrtelník! . . . A přece jen zase nešťastný! . . . Oh, já nevýslovně nešťastný smrtelník!“

„Jak to?“

„Vždyť se již nemůžeme vzít!“

„A probůh, proč?“

„Právě před okamžikem opustili jsme Louisville, kdež za půlhodinné zastávky obřad svatební mohl být vykonán. Na nej bližší stanici pak vystoupím, abych se ohlédl po obchodních svých záležitostech! Zákazníci moji očekávají mne již na nádraží!“

„Co si tedy počneme?“

„Musíme sečkat, až se zas náhodou někdy sejdem a s dostatek budeme mít pokdy, abychom se mohli dát oddat!“

Josef Montet.

Zamilovaný drak.

Před dávným a dávným časem — jak vypráví stará báje — úpěl Egypt pode jhem sveřepého draka, jenž pouze tím se dal udržovat poněkud v dobrém rozmaru, že mu denně k obědu předkládána byla mladistvá panna. Čtyřecítma let bylo možná posluhovat mu tímto soustem, načež zásoba došla a krom dcery královské Sabry jedinké v celé říši nikdež k nalezení nebylo dívčiny. Ježto $365 \times 24 = 8760$, zdá se z nevalné cifry té, že panny vzhledem ke snaze uniknout netvoru velmi s oddavkami mívaly naspěch. Leč dravci přece jen konečně spokojit se bylo bez pochoutky na královské dceři, neboť když nebezpečí bylo nej vyšší, a ani král Ptolomeus ani egyptské úřady nevěděli kudy kam, dostavil se obligátní neohrožený bohatýr, jenž i tentokrát se nazýval

Jiří, a pustil se s obludou v zápol. Málem bývala by záležitost pro pana Jiřího skončila špatně, neboť drak byl jej již dostal pod sebe. Tu se však odkutálel statečný hrdina v bojovném zápalu svém pod svatý oranžovník, v jehož stínu každý byl nezranitelným a použil malé této výhody a soupeře svého sprovodil se světa, načež se — jak se patří a sluší — oženil se slečnou Sabrou.

Mnoho staletí po události té stalo se, že četl historii tu ve staré jakés knize osvědčený kterýs literát a že zrobil z ní výpravnou hru, která pod titulem „Svatý Jiří a drak“ dopomohla chicagskému divadlu „Sapristi“ k největšímu úspěchu sezóny. Exotickou dceř královskou Sabru hrála mladá a hezká dívčina, miss Mimmy, jež navzdor divadelní své dráze byla si zachovala nevinnost svého srdce. Všickni členové divadla milovali pak roztomilou herečku od vrchního režiséra, který hrával svatého Jiřího, až do posledního pošinovače kulis.

Úloha drakova nacházela se v rukách či lépe řečeno v nohách pánů Geffryho a Ellicka.

Mister Ellick byl předákem drakovým, jenž kývat měl hlavou a hýbat křídly, jakož i obstarávat řev, skřípot zubů, koulení očí a chrlení ohně a jakž vidno, byl lepší polovinou netvorovou a to aspoň s ohledem na hereckou činnost, která se u pana Geffryho, zadáka drakova, obmezovala na více či méně výrazné mrskánií ocasem.

Minulost páně Geffryova zahalena byla v temno. Povědomo bylo toliko, že byl se dal k divadlu proto, poněvadž mu dle vkusu nebylo zametání ulic. A honorář jeho obnášel za večer padesát centů.

Mister Geffry zamiloval se do královské dcery egyptské. Tichá láska jeho vznikla při zkoušce v kostymech, když byl po prvé spatřil miss Mimmy. Leč blaženost jeho, která záležela v tom, že něžně se díval na předmět své touhy z kulisového pozadí, byla trvání toliko krátkého, neboť od večera prvního představení činit měl co v zadní části drakové a tam byla čirá tma.

Ah, kterak záviděl předáku svému, mister Ellickovi, jenž alespoň obchvíli, kdy obluda rozevřela tlamu, rozhlédnout se mohl zevnějším světem! V tomto směru byla láska slepa! Vždyť v osobě páně Ellickové zřít mohla miss Mimmy vtělenou pouze lhostejnost!

Po několikanedělním boji duševním dodal si mister Geffry odvahy a požádal předáka svého, aby si vyměnil s ním úlohu.

„Slyším-li dobře?“ užasle i rozhorleně zároveň zvolal mister Ellick.

„Pouze na jediný večer!“ ušlechtil se uzarděv, zalkal mister Geffry.

„Zdá se, že nevíte, pane, že mám úlohu mluvenou!“ hrdě odvětil mister Ellick. „Umíte kývat hlavou a hýbat křídly a umíte skřípat zuby, poulit oči a chrlit oheň a co hlavního, jste snad s to umělecky tak dokonale řvát jako já?“

Mister Geffry smutně sklopil hlavu.

„Nemluvme o tom!“ pokračoval onen. „Já svoji úlohu, plnou

zodpovědnosti, nikdy nepostoupím člověku, jehož jediným uměním, že mrskat dovede drakovým ohonem!“

A mister Geffry tápat měl i nadále v dračích temnotách. Ježto se mu nezdařilo přimět mister Ellicka k úsluze prostou prosbou, nabídl mu posléze za kýženou výměnu třicet centů. Leč mister Ellick v nezměrné umělecké pýše své zamítl i tento výhodný návrh. Pak nezbývalo mister Geffrymu jiného nežli se ozbrojit trpělivostí a vyčkat příznivé příležitosti, která by mu konečné umožnila vklouznout do drakova předku před mister Ellickem.

A příležitost tato také nadešla —

„Svatý Jiří a drak“ dáván byl již po šedesáté a zájem obecenstva poněkud utuchl: vrchní režisér umínil si proto obohatit kus několika novými dekoracemi a vložkami.

Ani mister Ellick nechtěl zůstat pozadu a studoval některé nové nuance, jež záležely ze tří zvláště strašlivých zvuků řevných: byl doma tak velice pohřížen ve studium řádného provedení svojí role, že zapomněl na míjení času a dostavil se do divadla přesně před scénou, kdy se měl drak objevit na jevišti.

Mister Geffry vězel ovšem již ve drakově předku a přes veškerý protesty páně Ellickovy nechtěl šťastnou náhodou získanou posici svoji opustit za nic na světě.

„Oznámím to řiditeli!“ zuřil mister Ellick.

„A já mu vysvětlím, že jste přišel pozdě!“ klidně odpovídal mister Geffry.

S kletbou na tři metry dlouhou vlezl mister Ellick do drakova zadku a v nej bližším okamžiku stál netvor na scéně.

„Nevidím,“ sípal mister Ellick, „naprosto nic nevidím!“

„Důkaz to, že nejsem lhářem!“ opáčil mister Geffry. „Mám vám snad rozsvítit lucernu?“

Mister Ellickovi nezbývalo pokdy dát předáku svému náležitou odpověď, neboť bohatýr Jiří, vrchní to režisér, a miss Mimmy, královská dceř egyptská, objevili se pod oranžo vnikem.

Zápas s drakem započal a konečně prohnal svátý Jiří věrným mečem svým „askalonem“ pány Geffryho a Ellicka tak nezdolně, že hrot jeho z obludy vyčouhl na druhé straně. Obecenstvo se dalo ve frenetický potlesk a pokřik. Drak dle předpisu mrtev svalil se celou svojí délkou na zem a vrchní režisér odhradil si hledí a vzal si od Sabry se sladkotoužebným výrazem v líci blahou svoji odměnu: polibek za polibkem tiskl na rty miss Mimmy a více a důkladných polibků, nežli vyžadovala role.

Mister Geffry, jenž otevřenou tlamou probodeného trapiče egyptské říše neodvracel od Sabry pohledu, viděl marné pokusy její vymknout se z objetí vrchního režiséra a slyšel mezi hlukem pochvaly několikrátě něžně prosebný její hlas: „Přestaňte už, vy šeredo, přestaňte už!“ To bylo pro lásku páně Geffryho, vzplanulou k největší žárlivosti, příliš mnoho. A jaký div, že ztratil nad tím drak hlavu!

Mister Ellick mínil později, že nikdy nezapomene okamžiku hrůzy, když cítil se navzdor křečovitě své námaze, aby zůstal ležet, jako by nezdolným orkáнем uchvácen vzhůru. Rázem ocitl se skolený netvor na tlapách a v následující vteřině zuřivá, zpocená tvář páně Geffryho, obvířená zcuchaným vlasem, objevila se v rozeklané tlamě. Ohromený svátý Jiří pustil Sabru a ustrašeně couvl před divým svitem krví podlitých očí drakových.

„Jak se můžete čehosi podobného opovážit?“ zahřměl naň mister Geffry.

A mocnou ranou pravé svojí přední tlapy smetl násilníka královské dcery egyptské k podlaze.

„Já vás naučím, jak se zachází s dámou!“ zařval drak.

Mister Ellick snažil se celým vynaložením svých sil vtáhnout jej zpět, ale mister Geffry zarputile trval prostřed jeviště, kamž se byl svalil vrchní režisér, po němž semotam zmítal se drakův ohon.

Nazítří rozepsaly se noviny pochvalně o nových vložkách do

„Svatého Jiřího a draka“ a zvláště vyznačily drastickou epizodu, kdy obluda oživne a udělí rytíři lekci o rytířskosti.

Vrchnímu režiséru nezbývalo jiného nežli přijat kritiku časopisů a až do konce sezóny nechat draka po sobě dupat.

Mister Geffry byl propuštěn: leč svatý Jiří napříště byl vůči královské dceři egyptské pln úzkostlivé zdvořilosti a šetrnosti, k čemuž nemálo bezpochyby, ač potuchy neměl, že mister Geffry každého večera seděl na galerii s kusem cihly v kapse, přispěla lekce o rytířskosti, již se mu dostávalo představení co představení.

Domnívat se snad budete, že zasloužil si někdejší drak, aby se Sabrou se oženil: tím však stala by se historka tato příliš nepodobnou pravdě — sentimentální obluda úplně byla uspokojena vědomím, že byla osvobodila královskou dceř egyptskou od svatého Jiřího —

A tak se točí svět!

Jacques Zangville.

Jimova žena.

Jim Hood měl štěstí, to se nedalo upřít — více štěstí, nežli vůbec zasluhoval a to nejen proto, že byl mužem své ženy, nýbrž i proto, že ona byla ženou svého muže.

Domnívá-li se pak kdo, že to jedno a totéž, mylí se náramně, ale vysvětliti se to nedá — nikoli, nedá se vysvětlit, neboť by tomu, aby kdo pochopil, třeba bylo rozumět, jak se byl krásně a správně vyjádřil Barkley.

Jim Hood měl tedy štěstí a také znova to prokázal, když nedávno polapen byl při koňské krádeži a bez okolku pověšen byl na nej bližší strom — totiž měl být na strom ten pověšen, neboť okolnost, že se tak nestalo, právě byla jeho štěstím.

A čí byla v příčině té zásluha?

Ovšem zase jen jeho ženy!

Famosní žena! Nejfamosnější žena široko daleko, což arci nevalně znamená, jelikož široko daleko žádné ženy nebylo vůbec. A přece jen skutečně žena famosní s očima — oh, ty oči! — s ústy — oh, tato ústa! — s úsměvem — oh, tento úsměv! Slovem, famosní, ano, bez odporu famosní!

Jim Hood byl tedy polapen a strom, na němž dobře se mohl zahoupat, bohudík nebyl daleko, neboť o to se v nezměrné pečlivosti své postarala matka příroda, a provaz byl po ruce rovněž a o to se zase postaral Duff Raleigh, jenž alespoň právě tak byl pečliv jako matka příroda, a konečně se krom nadání nahodil i příležitostný sud.

Ježto pak Jim Hood oběšen měl býti u veškerém pohodlí, sud byl postaven pod strom, se smyčkou kol krku Jim Hood vyzdvížen byl na sud a druhý konec oprátky přehozen byl přes hoření větev.

Hugh Barkley — vždyť znáte dobrého onoho Hughu — držel provaz a nebylo třeba jiného nežli sud odkopnout, aby se Jim Hood

tak pěkně zahoupal, jak se jen zahoupat může koňský zloděj vše bylo připraveno a právě hodlal Fred Parkers, abychom se náležitě a názorně vyslovili, půdu podrazit sudu pod nohama, když pojednou jej Duff Raleigh zadržel.

„Počkej!“ zvolal. „Zapomínáte, že není Jim mužem jen tak zhola obyčejným! Zeptejte se ho tedy, zda snad projevít hodlá zvláštní nějaké přání!“

„Žádné!“ odvětil Jim Hood. „Leda to, abyste se ujali ubohé mojí ženy, až se stane nešťastnou vdovou!“

„Nu,“ pravil Duff Raleigh, „v ohledu tom můžeš být bez starosti; ožením se s ní!“

„Jak to?“ hlučně se ozvali ostatní.

„Zcela prostě!“ opáčil Duff. „Ujednáno bylo tak mezi námi dávno!“

„Mezi kým?“ opětně zahuláceli ostatní.

„Nu, mezi mnou a ní a mezi ní a mnou! Duffe, řekla mi teprve včera, neujde-li muž můj svému osudu a bude oběšen, pak se nestanu ženou nikoho jiného nežli tvojí, tím bud jist!“

„Dáble!“ vzkřikl Fred Parkers. „Po celé týdny mi přísahala, že bude v případě takovém mojí!“

„Nelži, Frede!“ zvolal Bill Rodgers. „Se mnou je již tři neděle jakoby zasnoubena!“

„Tak?“ rozhorlil se Bob Kliff. „Mně přislíbila zas, že upláchne se mnou, jakmile se jen nahodí příležitost!“

Vše to na sudě svém vyslechl Jim Hood a trudně jen shlížel dolů.

„Ubozí přátelé,“ projevilo se posléz s hlubokým povzdechem, „jak prožluklá historie ta teď skončí?“

„Nu, bude mojí!“ odpověděl Duff Raleigh. „To přec jasno!“

„Oho!“ zaječeli sborem ostatní. „Mojí bude!“

A mžikem zableskly se nože a kdož ví, k jaké by as bylo došlo řeži, kdyby vřavu nebyl náhle přehlušil Jack Lobiter.

„Ticho!“ zvolal. „Stojí za to navzajem se zprovodit k vůli ženě?“

„K vůli takové ženě ano!“ opáčili všichni.

Jack Lobiter všecek se rozhořčil:

„Žeť zachtělo se vám jen tak ženy kohos jiného!“

„Kohos jiného?“ volali druzí. „Čí je žena? Vždyť bude Jim Hood oběšen!“

„Bude-li!“ osopil se Jack Lobiter.

A vytrhl Hughu Barkleyovi provaz z ruky.

„Co tropíš?“ vzkřikli ostatní.

„Oběšen nebude! Alespoň ne dnes, poslechnete-li mne, což bývá, jak vám známo, vždy to nej lepší! ... Je zde přítomný Jim Hood koňským zlodějem? Ano nebo ne?“

„Je!“ provolali všichni.

„Dobrá! Kdo řádným koňským zlodějem, nekrade koně pouze jednoho, nýbrž krade koně stále! Tomu tak či ne?“

„Tak!“ opět souhlasili ostatní.

„Well! A vy všichni se oženit chcete s Jimovou vdovou? Ano nebo ne?“

„Ano!“ zahřmělo odevšad.

„Tož dobrá! A ježto se s ní oženit nemůžete všickni, nýbrž pouze jeden a to ještě tehdy, zůstanete-li na živě, bylo by nesmyslem se vespolek povraždit! Nahlížíte to či nic?“

„Ano!“ mínili druzí. „Přece však jen . . .“

„Co za jakou námitku?“ vpadl prudce Jack. „Slyšte nejprve můj návrh! Doporučuji vám, byste chlapíka toho propustili! Krást bude znova! Či se domníváte, že toho zanechá?“

Jim Hood předešel ostatní, pokývl hlavou a doložil:

„Krást bude znova!“

„Nu, tedy! A kdo z vás jej pak polapí, ten si vezme jeho ženu! Je vám tak vhod, ano nebo ne? Kdo souhlasí, ať pozvedne ruku!“

A dílem pospěšně a dílem váhavě všichni zvedli ruce a ruku zvedl rovněž Jim Hood.

Jack Lobiter stáhl provaz s větve a ozval se důtklivě:

„Jdi a poděkuj se své ženě, že nevisíš! Tolik ti však radím, bys se přičinil, abychom tě brzy zas lapili! To je nejmenší, čím se nám můžeš odsloužit!“

Jim Hood seskočil se sudu a pravil:

„Gentlemani! Vynasnažím se zachovat, jak nejlépe mi jen bude možno! Čestné slovo s to!“

Vyvlekl hlavu ze smyčky, vyšvihl se na svého koně a odcválal.

Ostatní se za ním zadívali.

„Nu,“ mínil Fred, „je-li v něm kusa cti, viset bude již zítra!“

A Jim?

Srdečně mi líto, ale musím doznat, že nikterak nedostál kladeným do něho nadějím: byl to nadmíru prohnaný taškář — již nekradl a zůstal mužem své ženy.

To však nemohl mu nikdo odpustit, neboť aspoň trošku charakteru nadít se možno u každého a tudíž i u Jima Hooda a z důvodu toho zlopověstně tento vykřičen v celém Zálesí — zlopověstně vykřičen, poněvadž již nekrade, což dojista hanebno, ne-li přímo ohavno!

William Lampton.

Bung-Lung.

Bung-Lung byl můj Číňan — ne snad proto, že by mi přináležel vlastnictvím, nýbrž v tom pouze směru, že by] jsem jej objevil jako Kryštof Kolumbus kdysi Ameriku.

Bylo to kteréhos deštivého dne listopadového, kdy s půlnoci k domácímu svému krbu jsem se bral temnými a pustými ulicemi newyorskými.

Pojednou před sebou jsem spatřil světlo, promítající žlutavý pablesk svůj na široké dláčky chodníkové.

Tou měrou, jakou jsem se blížil, shledával jsem v pozdním tomto svitu cosi zajímavě zvláštního a doznal bezděčně touhy uzřít vytrvalého pracovníka, jenž ve chvíli, kdy celá čtvrt pohroužena byla v spánek, stále bděl ještě při pracném díle.

Za hustěji rozpršelého deště nakročil jsem ve světelný pruh: záře vycházela z prkenné jakési boudy.

Přichýlil jsem se k okenní tabuli a shlédl Bung-Lunga.

Nikdy nezapomenu naskytnuvšího se mi obrazu: od hrdla k bokům v komické bavlněné blůze, tenký černý cop od týla svislý po zádech, marcipánově zbarvené tváře jak paviání lícně zduřelé nasrknutou vodou, žilnaté a kostnaté ruce semotam hbitě se posouvající prknem —takto po prvé se mi zjevil zakrslý čínský můj chlapík.

Právě v okamžiku, kdy zvědavě jsem nahlédal v boudu, Bung-Lung vyprskl oblak rozemželé vody na kupu oškrobených košil: v téže vteřině pršková srčka s deštníku mého chrstla mi za krk, takže dosti zpodobnělý jsem měl dojem, jako by mne bylo zasáhlo z Mongolčíka se vybavivší jakési orientálsky nevystihlé kouzlo.

Nikdy jsem dosud neviděl čínského pradlíře za pilného řízení a v noční oné tajemnosti zdál se mi výjev ten velmi podivuhodným.

Několik dní po tomto odhalení Bung-Lungově učinil jsem jiný objev a to ve své garderobě: byla to hromada prádla, dovolávající se náležitého vycídění.

I napadlo mě:

„Což kdybych si vyprat dal po čínsku a zužitkoval tajemné příhody onehdejší k seznámení se s Bung-Lungem?“

Sbalil jsem ušpiněné své příslušnosti úborové, vsunul je v tlumok a dal se k prkenné boudě, nad jejímž vchodem v mírném vánku pokyvovala se plechová vlajka, rázovitě pomalovaná literami:

BUNG-LUNG,
PRADLÍŘ.

Vešel jsem.

Bung-Lung švižně proháněl žehličku prknem z jednoho směru v druhý a všecek byl zaujat úsilným svým dílem.

„Dobrý den, mister Bung-Lungu!“ pravil jsem.

Bung-Lung zvolna stočil ke mně obě své tváře, nadmuté jak kapsy aldermanovy: mandlové jeho oči zdály se vbíhati v jeho nos a vysoké jeho čelo vyhlazeno se mi zdálo jak slupka vodního melounu.

„Dobrý den, mister Bung-Lungu,“ opakoval jsem. „Zde v tlumoku vám přináším prádlo!“

„Oh, yes!“ aniž se vyrušil z práce, ozval se Číňan. „Košile?“

A ráz na ráz s takou rychlostí svinul jakousi tkaninu, že nezbylo mi pokdy správně rozpoznat, zda to náprsenka či jiný kus prádlový.

„Ano, košile, mister Bung-Lungu. a také manžety a límce. Na porovnání chci zkusit vaše umění. Zamluví-li se mi, přenesu na vás svoje zakázky.“

Bung-Lung chopil se velké nádoby naplněné vodou, nasrkl notný doušek a obrátiv se ke mně zády, dal se v krom- obyčejné svoje řízení nastříkovací a tak se zabral v odborný svůj úkon žehlířský, že zdálo se, jako by zúplna byl mne zapomněl.

Mlčky s pochopitelnou zvědavostí jsem přihlížel k chvatným pohybům žehličky navlhčenou tkaninou a bedlivě sledoval zamíhotalý rozmach loktů, pravidelně se posouvajících semotam s hbitostí kocourčího jazyku, z misky pochlemtávajícího mléko.

Známost svoji s Bung-Lungem býval bych rád rozvedl dále a mínil jsem, že třeba se mi představit.

„Mister Bung-Lungu ...“

Bung-Lung přivrátil se s toužou lhostejností ke mně jako po prvé.

„Pravil jsem, mister Bung-Lungu, že jsem přinesl . . .“
 „Manžety?“ prostě opáčil Číňan.

A znova v ústa z nádoby nasrkl čtvrtlitr vody, takže se z míry nadulé tváře jeho zpodobily jarmarečným balónkům.

„Ano, mám je zde ve svém tlumoku . . .“

„A šátky?“

„As tucet . . . ano . . . rovněž . . .“

Bung-Lung uskočil za pult a velitelsky mi pokynul blíž.

Přikročil jsem, ale času mi nezbylo otevřít úst, abych se prohlásil jménem: tlumok můj přešel z rukou mých v jeho hrsti a obsah jeho mžikem zmizel v objemném koši postranním, načež v dlani se mi octly tři či čtyři papírové úřezky s různě hieroglyfickými značkami, ruče štětcem načrtnutými s pravé strany k levé.

„Co je to?“ vyhrkl jsem užasle.

Bung-Lung taktéž se zatvářil překvapeně a nevěděl, co dát v odpověď: nikdy snad nenaskytlo se mu zákazníka, s nímž tak ztěžka bylo lze se dohodnout — pohled jeho několikrát zmateně zatékal mezi papírovými úřezky a mnou

„Muž americký,“ ozval se šiplavě, „chtít košile, žety, šátky a límce?“

A nezvykle dlouhou tuto větu doprovodil názorně dotaznou pantomimou.

Ovšem, potakal jsem, „ale ne dřív, nežli budou vyprány!“

„Bung-Lung vyprat, dobro vyprat!“ zahopkovav v zápultí, horlivě ujistil mne zakrslý Mongolčík.

Zmocnil se papírových úřezků a vecpal mi je u vesty do kapsy.

„Aha!“ náhle mi vysvitlo. „Stvrzenky?“

Bung-Lungova tvář všecka zazářila jak čínská lucerna.

Chopil jsem se svého tlumoku a vzdálil se.

Tři dny na to cestou mimo vývěsní vlajku pradlířskou opět jsem Bung-Lunga zastal při pilném díle, v němž neustával dle všeho nikdy.

Posléz tou měrou se vloudil Číňan v můj zájem, že se přičlenil takřka k myšlenkovému mému životu: vábil mne a poutal mocí jakousi přímo neodolatelnou.

A opět několikátý den poté staval jsem se v prkenné boudě pradlířské, jejíž majitel nepřál dychtivé zaujatosti mé klidu.

Bung-Lung zpozorovat se zdál přítomnost moji až v okamžiku, kdy rukou jsem dohmátl dlouhého jeho černého copu.

V zápětí seznal jsem mrzkost nerozvážného svého činu: jako by popíchnut žhavou jehlou, Mongolčík mocně nadskočil a tak prudce se otočil, že vztažená dosud moje dlaň posmykla se mu nosem.

„Muž americký blázen!“

Projev ten vypraven byl tónem, k němuž netřeba komentáře: výzvuk měl přímo aforistický a nezbývalo mi nežli jako takový jej vzít na vědomí.

A přece, jak zcela jsem jist, vděčím jedině neprozřetelnému přehmatu svému za bližší seznámení se s Bung-Lungem.

Oba jsme se okamžik na se zadívali navzájem.

Ve vzpomínce Číňanově nepochybně se rozbřesko, živnostenský instinkt nabyt u něho vrchu a přiměl jej k chladnému dotazu:

„Přijít pro košile?“

Vytasil jsem se stvrzenkami a vkrátku dorozumění bylo hotovou

věcí: vyrovnal jsem skrovný účet Bung-Lungův, jenž zpřívětivěl do té až míry, že pozval mne „přicházet moc často“.

Vskutku, nebyl jsem s to bez něho se obejít.

Den co den stavěl jsem se v prkenné boudě Mongolčikově. V noci se mi zdálo o tenkém jeho černém copě. V blouznivé představě své vybavoval jsem si z něho jakoby po dýmce opia celý shluk drobných synů nebešťanských, oděných hedvábnými a atlasovými pestrými rouchy a zahemželých fantastickými stíny v ideálním krajišti porculánových pagod. A vposled, abych odůvodnil časté svoje návštěvy, odhodlal jsem se donášet mu všeliké své prádlo kus po kuse.

Po čtrnáctidenním takovém a onakém úskoku tvář Bung-Lungova zjasnila a zladila se dokona a přilíchovala se i v úsměv.

„Muž americký moc špinavý!“ stupňoval vlídný svůj tón.

Bylo to neklamně ztlumočení přízně, lahodné mému sluchu jak vřelá odezva přátelská.

Od té chvíle známost moje se zakrslým Číňanem činila rychlé pokroky. Bung-Lungovi nijak se nezdála nevhod: zřejmě prokazoval mi čest, že všimal si mé osoby. A konečně zavládla mezi námi upřímná důvěrnost.

Kterého dne náhle mne posedl nevím co za nepřekonatelný vrtoch.

„Bung-Dmgu,“ pravil jsem, „jakže by ti asi slušel frak?“

„Frak?“ opáčil. „Kabát americký?“

„Kabát americký!“ potakal jsem. „Nu?“

„Oh, oh, oh!“ všecek uchvácen, rozjásal se Číňan.

„Večer,“ doložil jsem, „přinesu svůj kabát a uvidíme!“ Se soumrakem dostál jsem svému slibu.

Bung-Lung navlékl se v rukávy: kabát byl mu poněkud volným, ale nevadilo—radostí byl bez sebe a směšně jal se hopkovat prkennou svojí boudou.

Pak mi připomněl, že se ukázat musí svému sousedu Pang-Gingovi, rodáku svému a rovněž pradlíři.

prosebně vyskuhral komolou svojí mluvou.

„Muž americký zůstat zde při košil!“

Podvolil jsem se ostřežit prádlo bodrého Číňana, jenž skokem zmizel v ulici.

Minulo dvacet minut a počal jsem se již stávat netrpělivým, když Bung-Lung jak puma pojednou vpadl do boudy, všecek udyšen, zaplaven potem a pokryt blátem, ale bez fraku.

„Děti americké . . . přepadnout Bung-Lunga . . . vzít kabát . . . odnést . . . nechat mne v louži. . . utíkat pryč . . .“

Slova ta přerývaně vykoktána byla s výzvukem zmateného zděšení.

Pohřichu, zcela nový můj frak byl tentam: čtyřicet dolarů bylo jakoby vyfouknuto z tobolky!

Těšil jsem vyjeveného svého Číňana, jak mi vůbec bylo možno.

Bung-Lung rychle se ostatně zkonejšil, filosoficky se vysvlékl z modré své bluzy a pohroužil ji do vany, aby ji vypral z kalu.

A opět jsem podnět měl k obdivu Mongolčikově — tentokráte vzácné jeho rovnováhy duševní.

Kamsi do večerní společnosti pozván, nazítří vešel jsem do krámu kteréhos půjčovatele obleků, abych si zjednal příležitostný háv.

Starý židovský šachrář snesl mi několik fraku na výběr.

V prvním, jenž mi padl do oka, poznal jsem — kabát svůj vlastní!

Ukázal jsem Hebrejci iniciálky, zlatě vyšité při devě straně podšívkové a tázal se:

„Kdo vám prodal tento frak?“

„Nějaký Číňan,“ odvětil šachrář.

„Číňan ?“ opáčil jsem užasle., „Udal snad také své jméno ?“

„Ano, zeptal jsem se ho na ně, jak činívám u lidí těch vždy!“

Rozevřel příruční knihu, nahlédl v ni a doložil:

„Bung-Lung!“

„Bung-Lung?“

Vyrazil jsem z krámu a odkvapil domů.

Následujících několik dní netane mi již dobře v paměti: matně toliko jako v snách představou mi kmitá profil obrovského policisty, statně si nakračujícího chodníkem v průvodu zakrslého Číňana, zcela žlutého, rozšklebeného a strašlivého — byla to reakce!

A kdo že byl onen Mongolčik?

Můj Mongolčik, můj!

Bung-Lung!

Johan Soudan

Zelené rukavice.

Obchodní závod Knickerův, ve velkém i malém prodej nákrčníků, rukavic, prádla atd. atd., založen byl roku 1897, zjednal si známost v celé jedné čtvrti newyorské a denního obratu peněžního měl sto dolarů a čistého zisku dolarů čtyřicet.

Bylo to v ulici 37. či 49.

Nepamatuji se již, ale kdesi to bylo nedaleko předměstí Brooklynu.

Mister Mathew Knicker oženil se nedlouho před španělskou válkou s miss Porrichatsovou, dcerou znamenité švadleny, jež pracovala pro modistku Elisu Granchersovou. Když se stal „bezdětným vdovcem“, umínil si počátkem kteréhos minulého roku uchýlit se v život soukromý. Ježto však k vůli konkurenci s velkými obchody sklad svůj nebyl s to předati v ruku mužnou, odhodlal se k výprodeji. Jistý obchodník ze sousedství k dispozici mu propůjčil svého příručího, prohnaného mladého jonáka, jenž si vzal na starost vytlouci z věci, co vůbec z ní vytlouci bylo možno.

V krabicích nej vyšších příhrad tmavé místnosti našel kromobyčej nadaný tento mladý muž, jménem Justin Roseray, „položku“ dvoj knoflíkových rukavic zcela neobvyklé barvy, světle zelené a poněkud až do brčálova: kdo se na podivný kolorit ten několik jen okamžiku zadíval, tomu nevyhnutelně mžitky musily naskočit před očima.

„Co je to?“ tázal se Roseray.

Hluboký vzdech vydral se z hrudi páně Knickerovy.

„Největší neštěstí mého života!“ zněla melancholická odpověď. „Rukavice ty pocházejí ještě z doby, kdy bylo módou barvit do všelikých odstínů anilinem. K věci přemluvil mne tehdáž prokletý jakýs obchodní jednatel z Kanady. Učinil jsem u něho značně

objednávky. Červené nákrčníky, fialové rukavice, modré náprsenky a vše vůbec dobře šlo na odbyt, ale tato položka zůstala mi ležet. Pouze jedenkrát o desáté hodině v noci prodal jsem párek těchto rukavic jistému Peruánci, jenž úplně byl zpit. Nazítří se dostavil opět a hodil mi je s přídavkem vybraných nadávek na pult. Jsem přesvědčen, že hlučný onen výstup valně přispěl k předčasné smrti ubohé mé ženy.“

„Máte rukavic těchto mnoho?“ tázal se Roseray.

„Dvanáct krabic po dvanácti tuctech, což dělá dohromady sto čtyřiačtyřicet párů!“

„A cena?“

„Cena? Co kdo dá! Prodávat se měly pár po půldruhém dolaru, vypsal jsem je po padesáti centech a nechťel jich nikdo!“

Roseray vzal tužku a nahlas se jal počítat ke svým cifrám:

„Pětkrát dvanáct šedesát . . . dvanáctkrát dvanáct sto čtyřiačtyřicet . . . šedesátkrát sto čtyřiačtyřicet . . . půjde to! . .

„Co?“ opáčil s vytřeštěným zrakem mister Knicker.

„Rukavice prodám!“

„Komu?“

„Obecenstvu, které se bude zde v závodě o ně drát!“

„Nesmysl, holý nesmysl!“

„Totiž pouze pod tou podmínkou, že z příjmu obdržím dvacet procent!“

„Platí!“ zvolal mister Knicker.

Nazítří bylo lze v ranním vydání „New York-Heraldu“ čísti následující anonci:

Novity! Novity! Novity!

Právě došla velká zásilka ruských brčálově zelených rukavic! Senzační novinka petrohradská! Objednávky docházejí se všech stran! Jak známo, jest móda nej despotičtější panovníci! Korunní princ anglický mohl obdržeti pouze dva páry! Značná zakázka učiněna

byla včera nákupním družstvem sanfranciským pro japonský dvůr tokijský!

Obchodní závod Knickerův.

A na druhé straně téhož listu nacházel se v „malém oznamovateli“ následující inserát:

Sňatek.

Mladá vdova u věku 23 let, hezkého zjevu s pul milionem dollarů véna přeje si vejiti v nové manželství s mužem od 25 do 40 let dobrého postavení a příjemného zevnějšku. Offerentka pozitří v úterý mezi 3. a 4. hodinou odpolední dostaví se na terasu Lincolnova parku před Oranžerii. Jako znamení poznávací vyžadují se brčálově zelené dvojknoflíkové rukavice, poslední sezonní novotina ruská.

Ještě téhož dne závod páně Knickerův v pravém smyslu slova byl obléhán.

„Přejete si, pane?“

„Párek ruských rukavic brčálově zelených . . .“

„Prosím, pane!“

„Jste jist, že jest to nejnovější módní vzor?“

„Oh, jdou na dračku! Právě jsem odeslal list, aby výroba pokud možno byla urychlena! Je to na neštěstí poněkud daleko a obávám se, nežli vyprodám, že nová zásilka nebude ještě zde!“

Kupci se tísnilo druh na druhu a deset drožek v hodině stanulo před krámem páně Knickerovým, jenž nikdy před tím nebyl doznal podobně cílého odbytu. Písaři, úředníci, policisté s nakroucenými kníry, zchudlí klubmeni, ctižádostiví reportéři všeho druhu a věku podávali si dveře. Druhého dne na skladě nebylo jedinkého páru brčálově zelených rukavic.

„Domnívám se,“ pravil příručí, „že bychom učinili dobře, kdybychom krám před koncem týdne zavřeli!“

„Proč?“ tázal se mister Knicker.

„Abychom se nevydali nepříjemnostem, neboť lépe bude špatnému rozmaru nespokojených kupců se vyhnouti!“

„Jak vám libo!“ odvětil mister Knicker. „Rád bych jenom věděl, kam se všechny tyto rukavice poděly! Dosud se pořádají plesy bílé! Napadlo snad některou zámožnou dámu uspořádat ples zelený?“

„Zítřka se pro vás zastavím,“ v odpověď dal Roseray, „pak se budete moci sám přesvědčit o účinku anilinu!“

Následujícího dne mezi třetí a čtvrtou hodinou odpolední zřítí bylo rozličnými brankami Lincolnova parku vcházet i množství gentlemanů, kteří se vesměs vyznačovali zvědavými zraky a neklidnými posuny. Druh po druhu z kapsy vyjímali párek brčálově zelených rukavic. Všichni pak se brali směrem k terase.

A lidé ostatní s úžasem se ohlíželi po mužích těch, kteří zuřivě navzájem se dívali na své ruce.

Josef Montet.

Ztracený ráj.

Miluji vás!“ k nohám dívčiny sklesnuv, roztoužil se Patrick.

„Nevěřím tomu!“ s panenským uzarděním odpověděla Lutty.

„Ach, vy tomu nevěříte? Oh, jak jsem nešťasten!“

„Neuvěřím vám, pokud mi o tvrzení svém nepodáte důkazu!“

Patrick se vzb chopil a tázal se rozechvěle;

„Jakého důkazu si přejete? Měl bych do roka na bicyklu objeti svět či za týden jej obletět v aeroplánu? Nebo bych na posezení spolykat měl dva yardy uzenice či vypít gallon brandy? Aneb . .

Lutty uštěpačně ohrnula k líbání zvoucí svoje rtíky,

„Malichernostmi takovými neimponuje se dnes těm, k nimž se pocituje láska!“

„Čeho si tedy žádáte? Mluvtež, bytosti rajská! Naslouchám slovům vašim se zoufalstvím i nadějí zároveň!“

„Tož slyšte!“

„Dychtivě se upínám k nejmenšímu vašemu hlesu!“

„Jste pokladníkem u ‚Kreditbanky‘ se třemi tisíci dollary ročního služného, ale penězi těmito nemožno za nynějšího času vystačit a tím méně živit rodinu!“

„Oh, svěťice, nežli budeme míti rodinu . . .“

„Láry-fáry! Víím, co chcete říci: že do té doby služné vaše se zvýší! Připusťme tedy, že po dvou či třech letech obdržíte pět tisíc dollarů! Lze vůbec s pakatelem podobným vycházet?“

Patrick trudně svěsil hlavu.

„Nu, odpovězte přec!“ důtklivě pobídla Lutty.

„Kdybychom se poněkud uskrovnili . . .“

„Oh, arci, kdybych si nevydržovala služku a látala vám šaty, pak nepochybně ano, ale doufám, že úmyslů takových se mnou nemáte!“

„Jakž bych také mohl!“ popířil si Patrick. „Hodlám vás učinit svojí královnou a nikoli služkou!“

„Nu, to si dám již líbit!“ přichválila Luty. „Kterak může však vás napadat, obmezovat královnu nějakou na pět tisíc dolarů ročně?“

Patrick zhluboka povzdechl:

„Což naplat, nemám-li víc!“

„Vy arci víc nemáte,“ odvětila Luty, „ale zato ‚Kreditbanka‘!“

„Rozumím vám, drahá bytosti!“ s hlubším ještě povzdechem ozval se Patrick. „Kolik bych měl asi defraudovat?“

„Čím víc, tím líp! Doufám, že nepomýšlíte na čtyřicet či padesát tisíc dolarů! Nu?“

„Po ruce nikdy nemívám nežli sto padesát až dvakrát stotisíc dolarů a ještě ty jsou denně revidovány ředitelem . .

„Revise není zhoľa nijakou výmluvou; slušný pokladník dovede se každé kontrole vymknout!“

„A byl-li bych dopaden?“

„V ohledu tom nepřipouštějte si nijakých starostí! Byl byste zavřen, řekněme na šest let. Zatím co já spolehlivě opatrovat budu naše peníze, vy uchováte si svoji lásku ke mně. Či mohl byste snad v káznici na mne zapomenout?“

„Oh, ne, nikdy!“

Luty podala Patrickovi ruku.

„Nejiného jsem se také od vás nadála, příteli!“ pravila vroucně. „Teď jděte a postarejte se o naše štěstí!“

Patrick se vzdálil.

Celé tři dny nemyslíl na jiného nežli na kýženou defraudaci a pátral po příležitosti, kterak by mohl upláchnout se dvakrátstotisíci doly, aby věc zpozorována byla teprve tehdy, až by s milovanou svojí Luty dlel již v Evropě.

Třetího dne se konečně odhodlal: řiditel, revidující jeho pokladnu, totiž byl ochuravěl a dle vzkazu svého dojista čtrnáct dní chřípkou upoután prý bude na lože.

Patrick použil této příhody a u večer, kdy uzamykal pokladnu, vyňal z ní osmnáct balíčku, z nichž každý obsahoval sto šedožlutomodrých bankovek stodollarových, načež na místo jich položil právě tolik balíčků s prostými ústřížky papírovými.

Neprodleně po té odkvapil k Luty.

„Zde, moje bohyně! K nohám vám skládám důkaz svojí lásky! Veríte mi již?“

Dívka tklivým pohnutím se zachvěla, sklonila bílé svoje čílko na rameno Patrickovo a zašeptala roznícené:

„Kolik?“

„Sto osmdesát tisíc dolaru, více v pokladně nebylo!“

„Vždy lepší než nic! Nyní však nemeškejte a prchněte! Zde vezměte si jeden balíček stovek, kterýž vám, jak soudím, do Evropy postačí! Doufám, kdybyste byl cestou zatčen, že mne neprozradíte!“

„Oh, svěťice moje, jak jenom byste mohla pochybovat o mojí počestnosti!“ zhrozil se Patrick. „Spíše bych se nechal oběsit!“

„Vše tedy v pořádku! Vidím, že jste dokonalý gentleman! Čas je však drahý! Zde hubička a mějte se dobře! Na shledanou v Havru, hotel ‚Amerika‘! Za čtrnáct dní budeme zase pospolu . . .“

„Ano, zase budeme pospolu,“ v blaženém uchvácení zatoužil Patrick, „a šťastní budeme věčně!“

A odchvátal ze dveří.

U nádražní pokladny požádal o lístek do Richmondu, když však s balíčku stovek stáhl nej hořejší bankovku, s úžasem shledal, že pod ní byl vesměs jen bílý papír a že toliko zcela až dole opět byla bankovka druhá.

Byl zdrcen: zdálo se mu pravděpodobným, že i ostatních sedmnáct balíčku, zůstavených u Luty, nebude obsahovat více nežli čtyřiatřicet stovek.

V krátku se také zúplna přesvědčil, že domněnka a obava jeho nebyla nijak mylna.

Rovněž útlocitná dívka byla všecka zdrcena:

„Nu, krásně jste mne ošálil! Fuj! A ještě se odvažujete přicházet mi na oči! Bídnych tři tisíce čtyři sta dolaru celá vaše kořist!“

„Přisáhám vám, Lutty, že . . .“

„Klidte se odtud! Zde vaše peníze! Nepotřebuji jich!“

„Kdosi mne v defraudaci předešel . . .“

„To věřím, neboť vy k tomu jste příliš nemotorný! Teď vás zavrou a pět či šest let si posedíte! A nevinně!“

S tím otočila se rozhorlená dívčina k Patrickovi zády a zůstavila jej o samotě.

Patrick — co mohl počít jiného — sebral balíčky, vratkým krokem opustil jizbu a nazítří kořist svoji vložil opět na její místo, načež učinil generálnímu řiditeli oznámení, že kýmisi pokladna byla vyloupena.

Bez meškání bylo zahájeno vyšetřování a téhož ještě dne vyšlo na jevo, kterak chřipkou zachvácený řiditel nijak upoután není na lože, nýbrž že před dvěma dny s pokladní hotovostí byl práskl do bot a že, jak později se dotvrdilo, také již nikdy neměl být postižen.

Patrickova nevina byla po půlletní vyšetřovací vazbě prokázána: banka odškodnila jej tím, že mu ihned zvýšila služné o dva tisíce dolaru, ježto se byl osvědčil jako všestranně svědomitý, spolehlivý a poctivý úředník.

Co však bylo vše to nešťastníkovi platno?

Po lásce jeho bylo veta, neboť Lutty nechtěla již o něm ani slyšet, ba pozbyl i veškery sebedůvěry, neboť plných pět měsíců neodvážil se k defraudaci nové.

Šestého měsíce konečně býval by si dodal smělosti, ježto se mu naskytl i náležitá příležitost, ale pak bylo již pozdě: Lutty se byla zatím provdala —

Rány této nemohl Patrick snést: zabral se v kajícnost, stal se poklidně rozvážným mužem a nikdy již nepomýšlel na defraudaci.

A nyní se táž: možno si za dnešních dnů představit hrůznější tragedii nežli je tato?

Ztracený ráj. 117

Charles Monselet.

O miss Tilly.

K neuvěření — zhoła k neuvěření, jak nudný a fádni to byl americký patron, tento John Smith: v žilách ni jedinké kapky krve!

John a já byli jsme ostatně soupeři a krom toho i cestovníky pro zábavu, jež zlovolná jakási hvězda byla svedla dohromady.

John a já milovali jsme každý vlastním způsobem svým jedinou dceru jistého mylorda, dívčinu zcela rozkošnou: kamkoli se s papínek svým vrtla, všade jsme se v zápětí hrnuli za ní.

Hodlal jsem se s ní oženit, což bylo arci dle mínění mého pouze otázkou času: jakmile bych se totiž naučil anglicky, hodlal jsem se odebrat k mylordovi a nej vybranějšími výrazy požádat za její ruku, kterýžto můj krok, jak se rozumí samo sebou, namíru by jej byl potěšil.

John Smith ovšem postřehl tento úmysl můj dávno a všemožně se přičiňoval, aby mne z taktické police mé vystřadil: vysmíval se mi takřka do očí, stále mi byl v patách a kde jen mohl, lokty mne odstrkoval stranou a vše to z čiré žárlivosti.

Leč veškery tyto žehravé úkony byly mně prostým jen dýmem!

Popírat arci nemohu, že se naň hezká miss Tilly usmívala, jestliže papínek její právě jí neměl v doзору, kdežto po mne jen nevrle mžikávala zrakem. Jaký však skutečnost ta měla význam? Vždyť vyznal jsem se přec v situaci! Bezpečně jsem si byl vědom, odhodlá-li se mylord stát se mým tchánem, že všeliká zdráhavost její by prostě ustoupit musela do pozadí!

V angličtině badal jsem dnem i nocí, po několika lekcích s průpravou svojí měl jsem být hotov, načež bez meškání jsem dojíť mínil k mylordovi, aby se dcera jeho stala mojí na věky.

Mylord a miss ubytovali se kdesi v hobokenském hotelu a John a já přirozeně zvolili jsme si bydlo své nejinde.

Nevím, co hotelier vlastně měl za lubem. Ke mně počínal si hrubě, kdežto k Johnovi byl úsluha sama. Snad že plýtval víc penězi? Nuž, starý brachu, však seznat měl's korsikánskou moji krev!

Dne toho kromobyčejně bylo parno a dusno: kde jaké okno, všecka byla dokořán.

Když hotelier doprovázel Johna do jeho pokojíku, tento mimochodem se ho dotázal:

„Což taškářů netřeba se zde obávati?“

„Pane,“ podurděně odvětil hotelier, „veta by bylo po mém dobrém jméně, kdyby se v hotelu mém nahodila nejnepatrnější neplecha!“

„Tážu se jen,“ připomněl John, „ježto si libuji u volném vzduchu a spávám rád při otevřených oknech a dveřích.“

„Ručím vám, mylord, že odcizeno vám nebude zbla!“ Nazval trulantský ten hotelier Johna Smitha mylordem! Večer všickni jsme seděli při table d'hôte.

John chladnokrevně a důkladně mi šlápl na nej lepší moje kuří oko, rozkošná miss opět líbezně se naň usmívala, a hotelier, jenž nepochybně sokem mým byl podplacen, ušplíchl mi na rukáv omáčky.

Měl jsem však plán — určitý a náležitý plán!

Po večeri všickni jsme se odebrali do svých příbytků na odpočinek.

Pokojíky byly — jakž tomu bývá v hotelích, vesměs stejné a vesměs byly v nepřetržitém pořadí dvou pravouhle se protínajících chodeb.

Veškera světla znenáhla pohasla a kde kdo spočíval v hlubokém spánku.

Toliko já nikoli: osnoval jsem pomstu — krutou pomstu!

Záměr můj byl nezvratně stanoven: John a hotelier museli být zničeni!

Pozvolna jsem se zvedl se svého lože a navlékl si punčochy. Ke

spodkům jsem v úmyslu neměl sáhnout. Snadno jsem při hledání jich narazit mohl na židli a stropit hluk Především a vždy jen obezřetně!

Vyplížil jsem se na chodbu a zůstavil dveře své otevřené, abych se opět rychle v nich octnout mohl zpět.

Byla tma, že před očima jsem nedozřel vlastní své ruky.

Tiše jsem tápal vpřed a stále ostražitě dál a dále,

Konečně jsem se došátral k otevřeným dveřím Johno- vým.

Bez nejmenšího šelestu vkradl jsem se do pokojíku a stanul s dechem zatajeným.

Soka svého sprovodit? Nikoli, to by příliš bývalo málo! Na věky v zajetí jej vrhnout a ne-li právě na věky, tož aspoň do té chvíle, až rozkošná miss Tilly s mylordem dávno již budou na další cestě!

Vztaženou paží dosáhl jsem stolu, zlehka jsem vpřed posunul pravou svoji nohu a nato nohu svoji levou, a píd za pídí blíž a blíže jsem tichounce jako myš postupoval k jeho posteli.

Tak zamlklo bylo vůkol, že bych v letu byl zaslechl komára.

Posléze jsem rukou dohmátl pelest a poněkud vpravo pod dlaní uznamenal židli, na níž ležet musel jeho oblek.

Chopil jsem se kabátu, vesty a kalhot se šlemi — všeho a všeho a obrátil se zase ke dveřím, když zavadil jsem o boty a sebral je rovněž.

Po té se stejnou obezřetností zamířil jsem k pokojíku svému zpět.

S chutí bych nad hojnou svojí kořistí byl zajásal: bylyť ve vestě jeho i čile tikající hodinky, jež byl zapomněl vyndat a položit na noční stolek.

Po dlouhém hledání dopátral jsem se opět svých dveří a volněji si mohl oddechnout, neboť zase jsem stanul ve svém pokojíku.

S pravdě dábelskou radostí přikročil jsem k otevřenému oknu: venku byla neproniknutelně čirá tma, a slyšel jsem toliko mírný šum řeky, těsně plynoucí mimo hotelovou budovu.

V noc vylétly nejprv boty. Ha-ha! Pak byla rada na kravatě, límci a manšetách. Na to sledovaly hodinky — žblunk — ruče

dopadly v proud. Zda tobolka v příslušné náprsní kapse? Eh, což! Dolů s kabátem do vody! Netřeba k malichernosti takové přihlížet! Konečně touže cestou jsem poslal i spodky.

Pak nebyl jsem již schopen dále se přemáhat a zasmál se z plna hrdla.

V zápětí se ozval jakýsi hlas:

„U všech kozlu! Jak sem přicházíte, vy klemžile, vy? Co to vyhazujete z mého okna? Pročsipotrhllost svoji nevyřídíte v pokojíku svém vlastním? Co víibec zde pohledáváte?“

A po slovech těch rozškrtl John voskovou zápalku.

Byl jsem nikoli v pokojíku svém, nýbrž v pokojíku svého soupeře a těsně při jeho posteli: oblek jeho klidně ležel vedle na stoličce — a já oknem clo řeky vyházal svoje boty, svoje hodinky, svoje kalhoty a veškeru příslušnost úboru svého vůbec!

A na celých šest neděl zavřen jsem byl do blázince, nežli jsem propuštěn byl zase na touženou svobodu!

Charles Monselet.

Hannibalův sňatek.

Jakmile sešel Hannibal Plunkett, malou svoji cestovní kabelu v ruce, s paluby přistálého právě rychloparníku „Touraine“ na havreské nábřeží, přikročil k novinářskému stánku a dožádal se veškerých pařížských listů.

Prodavačka ochotně sestavila kolekci, ba zdařilo se jí vpašovat v ni i několik starých čísel, zbylých z minulých dnu, tak že zapravilo bylo Hannibalovi značnou částku 3.75 franků, což znázorňovalo, žurnál k žurnálu po 10 centimech, snůšku zcela slušnou.

Obchodnice právem pozastavit se mohla nad takto projeveným zájmem Američanovým pro francouzský tisk a usoudit z něho na politický či kriminální jakýs podnět, ale reflexí takovou se neobírala: náležela k rozšafným oněm bytostem, které se nestarají o záležitosti cizí a pomněla-li čeho vůbec, pak jedině toho, mají-li orgány policejní k cestovníku z nového světa obrátit svůj zřetel, že to věcí výhradně jejich a nikoli její.

Ostatně bývala by dobrá žena ta způsobila takovýmto podezřením Hannibalů Plunketovi křivdu, neboť tento, vsunuv časopisecký balík v podpaží, zamířil k nádraží, vešel do restaurační jídelny, položil tiskopisy, aniž jich rozevřel, vedle sebe a objednal si oběd, záležející z lososa, kvěťáku, kapouna, salátu, ovoce a dortu a chutě mu prokázal veškeru čest.

Teprve když se octl Američan v železničním voze, uvelebil se na polstrované sedadlo a zapálil si doutník, sáhl k časopisům, rozbalil a rozestřel jeden po druhém a jal se prohlížeti vždy toliko poslední strany, při čemž si ob chvíli v zápisník svůj činil stručnou notu: pečlivě si vyznačoval adresy různých pařížských zprostředkovatelen sňatků a znamenal přímé nabídky těch, jež vstoupit hodlaly ve stav manželský.

„Zprostředkování sňatku! 32 letá úspěšná činnost! Madame Lagrangová, 142, boulevard de la Maison Neuve!“

„Míníte-li se rychle a dobře oženit či provdat, obraťte se na madame Martinovou, 28, ulice des Anges! Diskretnost! Kulantnost!“

„3 tisíce až 3 milliony franků věna! Vdovy i dívky! Madame Vigeriová, 14, ulice des Célestins! Žádná záloha! Přímé schůzky interesentů! Vzácná příležitost!“

„Mladá vdova, 28 letá, hezká, bezúhonná s malým jměním provdala by se za pána se zajištěnou existencí. Továrníci a obchodníci mají přednost. Věk nerozhoduje. Nabídky pod M. N., poste restante avenue de l'Opéra.“

„Vážné nabídnutí k sňatku. Rodiče přejí si provdat svoji dceru 22 letou, černovlasou a vzdělanou. Hraje na mandolinu. P. R., Clichy. Zprostředkovatelé vyloučení.“

Hannibal načrtal si v zápisník svůj plných pět stran takovýchto anoncí, z nichž jedna vábnější byla druhé, a ježto se v Paříži dokonale vyznal, označil si je zároveň dle městských čtvrtí.

Příbyv do Paříže, zjednal si v hotelu „Terminus“ pokojík, v pořádek uvedl svůj zjev a zůstaviv malou svoji kabelu na místě, neprodleně se vydal na obchůzku: time is money — říkají Američané.

* *

*

Hannibal Plunkett dostavil se ze zaoceání, aby si v Paříži vyhledal ženu. Předtím byl v tomže úmyslu procestoval Spojené Státy, ale pohříchu marně, neboť nenašel tam kýžené bytosti, jíž dostat se mělo štěstí, aby se zvala paní Plunkettovou. Takž se obrátil do starého světa, aby se v něm dopátral toho, čeho nebyl mu s to poskytnout svět nový.

Rozmilý náš Hannibal činil totiž poněkud značné nároky: bylť si vzal do hlavy oženit se pouze s takovou ženou, jež by zúplna a naprosto v souhlase byla s jeho ideálem a nic na celém širém světě

nemohlo přimět jej, aby dost málo jen slevil s veškerých oněch vlastností, jichž se na ideálu tom dožadoval.

Staloť se, že mr. Plunkett náhodou jednoho dne se dočetl v mezinárodním časopise sochařském, kterak ideální typ ženský závisí na zcela určitých proporcích tělesných: hrdlo musí být dvakrát tak objemné jako záloktí, pás musí být dvojnásobného rozměru hrdla, noha musí měřit 16 až 17 cm., výška musí býti nevíce a neméně než 1.60 m a váha nevyhnutelně musí býti do 60 kg.

Hannibal byl si umínil, že budoucí paní Plunkettovou lze si představit toliko v takovémto průměrném souladu výměrném, rozměrném a úměrném a když byl v ohijské Columbii prodal svoji továrnu na veškero zboží obuvnické, vydal se na pídění se po touženém svém ideálu.

Prvá jeho návštěva v Paříži platila paní Martinové, 28, ulice des Anges, diskretnost a kulantnost: zaslibováno mu bylo, co jen kde, když však žádána byla na něm záloha 100 franků s podotknutím, aby se opět dostavil za osm dní, nevalně úctyplně opáčil, že přeptá se v ústavě jiném, kde větší výběr a hlučně za sebou přirazil dveře.

U madame Vigeriové, 14, ulice des Célestins, měl štěstí lepší: dáma, jež řídila ústav, růžovou svojí tváří a rusou svojí kšticí činila všestranně příjemný dojem a zdála se požadavek klienta svého pojímat co nejvážněji.

„Hodlá-li se monsieur náležitě oženit,“ mínila úslužně, „pak se nemohl s příznivější nadějí obrátit jinam. Ústav můj těší se nej lepší pověsti a bez ostychu mohu říci, že za celé svojí praxe nedoznala jsem nej nepatrnějšího nezdaru . . . Jeden z klientu mých, jenž ovdověl a příspěvím mým opět se oženil, na příklad právě dnes ráno, ježto manželství jeho soudně bylo rozvedeno, znova se dostavil ke mně, abych mu dopomohla ke sňatku třetímu . . . Ráčil byste být tak laskav a podrobněji mi udal žádoucí svoje podmínky? . . . Chvíle té k dispozici mám rozkošnou mladou dámu, čtyřiadvacetiletou . .

„Věk mi lhostejný!“

„Ovdovělou . . .“

„I stav mi lhostejný!“

„Má míti nějaké jmění?“

„Také mi lhostejno!“

„Domnívám se, že by se vám velmi dobře líbila!“

„Jakou má váhu?“

„Váhu? . . . Nevím, nevážila jsem ji . . . Povaha její však . . .“

„Povaha mi lhostejna! . . . Jak je vysoká?“

„Tak asi jako já, prostředně a zcela přiměřeně . . .“

„A jakou míru máte vy? . . . Dovolíte? . . . Prosím, na okamžik povstaňte, libo-li!“

Američan vytáhl z kapsy metrové měřítko, rozvinul je a stanovil výšku paní Vigeriové.

„Oh . . . Výborně! . . . Věry well! . . . Zrovna metr šedesát centimetrů! . . . Měří-li tamta právě tolik . . .“

„Zmínila jsem se vám již, že mladá ona dáma jest kromobyčej půvabná?“

„To mi lhostejno!“

„Krásně maluje a hraje na klavír . . .“

„Malířství i hudba jsou mi lhostejný! . . . Můžete mi udat v centimetrech délku její nohy?“

„Ano, náhodou! . . . Nedávno zkusila jsem jeden z jejích střevíčku! . . . Myslím, že . . .“

„Prosím, madame, pouze okamžik!“

A pokleknuv před paní Vigeriovou, měřítkem svým přesně Hannibal určil délku její nohy.

„All right! . . . Šestnáct centimetrů čtyři milimetry! . . . Má-li tamta právě takovou nohu, ožením se s ní! . . . Dojděte pro ni, rychle!“

Madame Vigeriová s největší jen námahou přivedla jej k přesvědčení, že mu třeba strpení aspoň do zítřejšího dne.

„Nemám mnoho času, naprosto nemám mnoho času!“

odpověděl Hannibal Plunkett. „Zítřa ve chvíli tu dostavím se opět . . . Dnes máme patnáctého . . . Dne třicátého o třetí hodině odpolední mám v Columbií důležitou schůzku . . . Ah, tu mne něco napadá! . . . Vyřídte mladé oné osobě, že se jmenuji Hannibal Plunkett, že jsem býval továrníkem veškerého zboží obuvnického a že nyní žiji v soukromí s důchodem ze šestkrátstotisíc dolarů . . . Bylo by jí však zbytečno sem se obtěžovat, váží-li více než šedesát kilogramů a nemá-li pás dvakrát tak objemný jako hrdlo a hrdlo dvakrát tak objemné jako záloktí! . . . Pamatujte na to, což jest nezvratnou podmínkou!“

* *

*

Když se nazítrí Američan opět dostavil, zastal madame Vigeriovou dosud samotnu.

„Nu, mladá ona osoba?“

„Přijde hned!“ odvětila s roztomilým úsměvem paní Vigeriová. „Prosím, laskavě usedněte, pane Hannibale . . . Křestně to vaše jméno, pravda-li? . . . Hezké jméno! . . . Já se jmenuji Hortensa . . .“

„Je mi lhostejno!“

„Musím vám totiž říci . . . abych vás nezdržovala . . . že jsem žádoucí míry stanovila ještě včera . . .“

„A výsledek?“

„Ne právě uspokojivý! . . . Domnívala jsem se, že je tak vysoká jako já, kdežto ve skutečnosti měří toliko metr osmapadesát centimetru . . .“

„Toť příliš málo!“

„Dále jsem měla za to, že váží šedesát kilogramů, ale objevilo se, že váha její obnáší dvašedesát kilogramu . . .“

„Toť příliš mnoho!“

„Záloktí její je u porovnání k jejímu hrdlu velmi objemné . . . Změřila jsem hrdlo svoje a shledala, že zevrubně dvojnásobného objemu záloktí, kdežto u ní sotva půldruhokrát . . . A pás? . . . Pravda-

li, mínil jste, že dvojnásob musí být objemu hrdla? . . . Po hříchu, ani ten nevykazuje se u ní příslušným rozměrem, ježto je objemu skoro trojnásobného.“

„Pak zhola mi nemožno s ní se oženit, zhola nemožno, zhola nemožno!“

„Prosím, nerozčilujte se tak! Přání vašemu bude vyhověno přec! Spolehněte na to! . . . Především dovolíte mi však otázku: kolik platí dollar ve francouzských penězích?“

„Pět franku čtyřicet centimů.“

„Páčí se tedy vaše jmění?“

„Dle dnešního kursu přesně na tři miliony šest set patnáct tisíc šest set dvaapadesát franku sedmačtyřicet centimů.“

„Děkuji! . . . Budte bez starosti, najdu již nějakou, která by se vám hodila! . . . Spolehněte na to! . . .“

Na okamžik zavládlo ticho.

Hannibal zabral se v přemítání.

„Promiňte, madame,“ ozval se pojednou. „Bylo by vám libo trochu povstat? . . . Rád bych něco zjistil . . . Metršedesát . . . Prosím, vaše záloktí! . . . Vaše hrdlo! . . . Velmi dobře! . . . Váš pás! . . .“

„Ale, pane Hannibale!“

„Oh, jen bez rozpaků! . . . Dvojnásob objemu hrdla! . . . Výborně! . . . Prosím, posadte se! . . . Vaši nohu! . . . Šestnáct centimetrů čtyři milimetry! . . . Úplně souhlasí! . . . Máte zde nějakou váhu? . . .“

„Nikoli, ale ze zvědavosti zvážila jsem se dnes ráno na automatické váze . . . Zde je lístek . . . Šedesát kilogramů . . .“

„Výtečně! . . . Madame, ožením se s vámi!“

„Ale, pane Hannibale! . . . Co to mluvíte? . . . Velmi sice pro mne lichotivo . . . Nemůžete však vědět, zda nemám již muže . . .“

„Muž nemuž je mi lhostejno! . . . Hlavní jste vy! . . . Hradím náklady rozvodní!“

„Nu, tož se upokojte! . . . Jsem vdova! . . . A doznávám, že bych vás snad mohla i milovat . . .“

„Milovat či nic, je mi lhostejno!“

„Oh!“

„Co nej rychleji se připravte! . . . Pozítří o čtvrté hodině odpolední musíme být v Havru na lodi . . . Oddat se dáme v Americe . . . Formality jsou tam mnohem jednodušší . . . Tím způsobem se ještě přesně a včas dostavím ke zjednané schůzce . . . Znamenitě! . . . Kancelář svoji můžete uzavřít . . . Good by, mistress Plunkettová! . . . Zamluvím na lodi místa . . .“

* *

*

Pohříchu, čtvrt roku nato otiskly časopisy columbijské oznámku, že mr. a mrs. Plunkettovi soudně byli rozvedeni.

Paní Plunkettová byla tak neprozřetelná, že vzhledem k pohodlnému živobytí přibírala na těle, čímž se v rozporu octla s ideálně žádoucími proporcemi ženskými: obdržela značnou sumu na odškodněnou, a někdejší její manžel se zaručil, že na prospěch její v Americe bude působit.

Proto čísti možno na zadní straně denních listu velké litery:

Mezinárodní ústav mrs. Vigerie-Plunkettové.

Věna od 3 tisíc do 3 milionů franku.

Stále četné nabídky!

Velkolepá okase!

Jak nedávno vešlo u všeobecnou známost, Hannibal Plunkett podstatně změnil názory své o ženském ideálu a oženil se s černoškou, která do výšky měří pět stop a váží devětadevadesát kilogramu.

Henry du Plessac.

Konkurence.

Pan Vernet z Paříže?“ ozval se Nathaniel Simpson, pohlédnuv na visitku, doručenou mu právě jeho sluhou. „Požádejte ho za okamžik strpení!“

Vyňal ze zásuvky psacího svého stolu zápisník, probral se jím a pravil vstoupivšímu zatím opět sluhovi:

„Uvedte pána toho sem!“

V zápětí vešel pan Vernet.

„Ještě se na mne pamatujete?“ tázal se, vstříc vztáhnuv k domácímú pánu ruku. „Toť přímo div!“

„Div?“ zněla odpověď. „Ni z dálečí! Naopak, věc zcela prostá. Podívejte se!“

A pan Simpson kynul na list ve svém zápisníku, poznačený písmenem ‚V‘, kdež bylo lze čísti: nahodí-li se do Chicaga pan Louis Vernet z Paříže, dostaví se ke mně na oběd, načež vzhlédl ke svému hostu a připojil:

„Teď rozumíte, pravda-li?“

„Dokonale! Pouze tolik mi nejasno, proč jste si vlastně poznamenal moje jméno. Celkem jsme pospolu prodleli sotva hodinu . . .“

„Důsledek to pouze záliby mé v pořádku! . . . Tož v půlhodině na shledanou u oběda!“

„Jak že? Již mne propouštíte? Tak rád bych od vás byl leccos zvěděl . . .“

„A to především?“

„Čím se nyní zabýváte! Stále ještě vyrábíte železniční kolejnice z papíru?“

„Nikoli. Toť již stanovisko překonané. Považte, jsou lidé, kteří

hotoví kolejnice ty z ocele. Methoda ta rozladila mne tou měrou, že jsem se vrhl na produkci jinou. Nyní vyrábím potraviny.“

„Je-li možná!“

„Prodlením posledních tří let docílil jsem v tomto oboru právě tolik milionu čistého zisku. Prvý milion vydělal jsem tím, že jsem vyráběl máslo bez mléka, druhý milion tím, že jsem vynalezl přípravu umělé masoviny, jejíž hlavní podstatu tvoří sláma a milion třetí získal jsem podnikem, jež skorem již rok uvádím v praxi . . .“

„A podnik ten záleží —?“

„V hotovení vajec.“

„Vyrábíte vejce?“

„A to bez slepic.“

„Nepochybně žertujete?“

„V záležitostech obchodních nežertuji nikdy! . . . Ježto úřední naše hodiny jsou již skončeny, milerád vás, ač-li se o věc zajímáte, provedu svojí továrnou.“

* *

*

V pěti minutách octli se oba ve velmi prostranné síni, jejíž stěny byly vesměs obstaveny regály, v jejichž pravidelně rozvržených příhradách vězela sněhobílá vejce.

V místnosti zavládal citelný chlad, tak že byl pan Vernet nucen vyhrnout si u svrchníku límec a mnout si ruce.

„Jsme na místě!“ pravil pan Simpson. „Vidíte hluboké tyto pánve? V nich se vyrábí žloutek. V pánvích oněch naproti vyrábí se bílek.“

„A z čeho je složen tento žloutek a tento bílek?“

„Žloutek je směsí kukuřičné mouky, škrobu a tajného preparátu; bílek je výsledkem zevrubné chemické procedury, jejíž popis příliš jen by se rozvlekl. Skořápky se hotoví ze sádry. Oním strojem, jež spatřujete tamto stranou v činnosti, skořápky ty se plní.

Vládnoucí zde nízké teploty je potřeba, aby vše náležitě ztuhlo . . . Ukažte mi slepici, která by to dovedla líp!“

„Slepice taková neexistuje na celém širém světě!“

„To si také myslím! . . . Ale prosím, okuste vejce, jež bylo pro vás právě uvařeno!“

Pan Vernet vysrkl polovinu na měkko vařeného vejce.

„Výtečné!“

„A což teprve cena! Tisíc kusů stojí pouze pět dolarů! Je snad někde slepice, která mohla by vejce dodávat laciněji?“

„A jak dlouho se umělá vaše vejce udrží čerstvá?“

„Ad infinitum! Vejce, které jsem vám právě dal předložit, vyrobeno bylo asi před rokem . . . Jiná přednost vynálezu mého záleží v tom, že mají vejce má poněkud silnější skořápku, nežli vejce přirozená a že se proto tak snadno nerozkřapují. Je tudíž zřejmo, jak veliká to výhoda vzhledem k převozu.“

„A v oboru tom jste výrobcem jediným?“

Tvář páně Simpsonova se zachmuřila.

„Pohříchu nikoliv, neboť mám nebezpečného konkurenta . . .“

„Který je právě tak obratný a bystrý jako vy?“

„Ten obratnějším a bystřejším ještě mne. Vynašel způsob, kterak dle libosti lze dodat vejci chuť vejce kachního, husího, či čejčího. A právě tím mne vyhodil ze sedla. Ale přes to se zápasu s ním ještě nevzdám. Přítele svého Campbella dříve či později přetrumfnu přec jen . . . Dosti však, pojďme k obědu!“

* *

*

„Rozumí se, že jste do Chicaga přišel pouze proto, abyste si prohlédl naši výstavu?“ ozval se pan Simpson, když po půldruhé hodině s hostem svým opouštěl svůj dům. „Jak se vám líbí?“

„Dosud jsem jí neviděl, neboť prvá moje cesta byla k vám!“

„Výborně! Pak navštívíme výstavu společně!“

Vůz byl pohotově a pan Simpson dal se v průvodu páně

Vernetově dovézt na výstaviště. Když vešli do prvního pavilonu, dovedl továrník vajec hosta svého k pultu, kdež vy stavena byla vesměs vejce. Tato vejce lišila se od vajec vyráběných v továrně páně Simpsonově tím, že se jevila v rozmanitých velikostech. Byla rozvržena ve čtyři skupiny, jež opatřeny byly nápisy: ‚Vejce slepičí‘ — ‚Vejce husí‘ — ‚Vejce kachní‘ — ‚Vejce čejčí‘.

„To zde je výstavní soubor Campbellův,“ pravil tesklivě pan Simpson, „a tam naproti nachází se výstavní soubor můj. Hleďte, jak mnohem velkolepěji uspořádán soubor jeho!“

„Neobáváte se,“ podotkl po krátkém přemítání pan Vernet, „že by se vejce ta zkazila, kdyby na příklad jako zde vydána byla slunečnímu světlu a žehu?“

„Nikoli, toho se neobávám! Světlo ani teplo chicagského slunce není s to, aby působilo na podstatu vajec rozkladně a krom toho skořepina jejich je s dostatek silna.“

„Co byste asi za to dal, kdybyste nějak konkurenta svého mohl předčít?“

„Campbella předčít? V ohledu tom bych vynaložil vše!“

„Řekněme jen padesát tisíc dollarů.“

„Zajistíte-li mi úspěch, vyplatím vám sumu dvojnásobnou!“

„Pokusím se o to! Nyní však zůstavte mne na několik okamžiků o samotě!“

Když se byl pan Simpson vzdálil, přikročil pan Vernet k dozorce expozičního oddělení a dal se s ním do rozhovoru.

Závěrkem rozmluvy té bylo, že vtiskl důmyslný Francouz dozorce do ruky několik bankovek a doložil významně:

„Ostatní, jestliže se věc podaří!“

* *

*

Za týden po vyličených událostech seděl pan Nathaniel Simpson u snídaně a četl oblíbený svůj časopis, když pojednou hlasitě vzkřikl

a jakoby posedle prsty si vjel do sporých vlasů, jež pokrývaly jeho lebku.

Jedva věřil svým zrakům, neboť v žurnálu vytištěna byla noticka následovního znění:

— Vítězství vědy. Dnes v noci udál se na výstavišti největší div našeho století. Celé Chicago zná dojistá umělá vejce, vystavená firmami ‚Campbell‘ a ‚Simpson‘. Z rána dnes vcházející návštěvníky naši výstavy čekala kromobyčejná podívaná: v exposičním souboru páně Sim- psonově slyšet bylo ze skořápky jednoho vejce nejprv pípání, na to klofání a konečně vystrčilo z vejce hlavičku živé kuře. Přísný a do nej nepatrnější podrobnosti konaný dozor, jenž zavládá v celém prostranství výstavním, naprosto vylučuje veškeru domněnku úskočné jakés šalby. Proto nepodléhá nijaké pochybě, že se zdatné a řádné firmě ‚Simpsonově‘ podařilo uměle vyrobit vejce, jež s vejci přirozenými v každém směru mohou závodit. A při neslýchaném úspěchu tom naplňuje nás i jiná ještě okolnost kromobyčejnou hrdostí: utkvělý zárodek byl jedině a výhradně k životu vyvozen naším sluncem — sluncem chicagským! Sláva Chicagu!

Nathaniel Simpson jako ve snách rozhlédl se kol sebe.

V okamžiku tom zaklepáno bylo na dveře a vešel pan Vernet.

„Nu, jste spokojen?“ tázal se s úsměvem.

„Oh, pro Buh, vysvětlete mi přec . . .“

„Podplatil jsem dozorce a tento v noci vpašoval v soubor váš vejce, z něhož se počalo již vyklubávat kuře. Za sto dolaru vždy leckdo ochoten toho či onoho se odvážit a bylo mi tudíž snadno rozšafného muže toho pohnout k tomu, čeho jsem od něho žádal. Malou noticku reklamní sepsal jsem sám a věru, jsem z ní a z úspěchu vašeho dokonale potěšen. Zvlášť pak podařena je zmínka o vydatnosti chicagského slunce . . . Ha, ha, ha!“

„Zpropadený jste Francouz!“ zasmál se mister Simpson. „Nás, zchytalé Yankees, jste přetrumfl! Víte-li však, že můžete po případě

spáchat vraždu? Až si to zde přečte Campbell, není vyloučeno, že ho raní mrtvice!“

Charles Foley.

Slosovaná nevěsta.

Horečná netrpělivost a v pravdě nervosní rozčilenost zavládala v proudech obecnstva, jež od časného jitra naplňovaly 25. ulici 14. okresu sanfrancisského: shon vzrůstal od minuty k minutě, ruch víc a více se vzmáhal a napětí stále zřejměji vyzračovalo se ve tvářích tisíců.

A věru, nebyla maličkost, o niž šlo!

Lidé hovořili o tom déle měsíce, psaly o tom veškery noviny, velikými písmeny stálo to na reklamních sloupech návěštních, vyznačeno to bylo na meziaktových oponách divadelních, vyvěšeno to bylo na okenních tabulích tramwayových a omnibusových, s večerem vyzářováno to bylo na nárožních frontách domovních, a nyní schylovalo se konečně k rozhodnutí.

Nebylo však ještě 10 hodin a rekyne dne miss Ellen Kempová objeviti se měla až o 12. hodině polední.

Na rozměrných plakátech, zaujímajících celé dlouhé průčelí „Splendide-Hotelu“ v 25. ulici, tištěno bylo rázovitými literami:

Ellen Kempová v úmyslu má se provdati. Leč ze statistiky vysvítá, že jest ve městě zdejším poměr mužů k ženám jako 30 : 1, a tu obává se dáma ta neshodnosti volby. Rozhodnout má náhoda. A ježto táž náhoda byla miss Ellen Kempovou opatřila veškerými přednostmi — vzděláním, mladostí a krásou — a neobmyslila ji pouze výhodou bohatství, odhodlala se rozkošně svůdnou osobnost svoji nabídnouti k veřejnému slosování. Los stojí 1 dollar a počet losů obnáší 20.000. Tah koná se dne 18. července přesně o 12. hodině polední. Chvilé té objeví se miss Ellen Kempová na estrádě před „Splendide-Hotelem“, kdež tažební akt proveden bude 5 chovankami III. městského sirotčince. Výherce, nechť bude kdokoli, stane se manželem půvabné mladé oné dámy. Odmítl-li by její ruku,

miss Kempová nadále zůstane v držení nejen své svobody, nýbrž i loterního kapitálu.

Vzdělaná, mladá a krásná a 20.000 dolarů věna!

To jediný byl hlas četných zástupů, stísněných v jízdní dráze, na chodnicích a v restaurantech, kavárnách a barech 25. ulice. Zastoupeny byly veškeré stavy. Dle nejnovější módy oblečený Yankee s vysokým bílým cylindrem, Irčan s lící zardělou alkoholem, Číňan s dlouhým namaštěným copem, stařec i jinoch, elegán i žebrák — všichni stáli tam pohromadě s losem v kapse a s nadějí v mysli. S náдавkem vyměňována byla „špatná“ čísla za „dobrá“, losy s provisi byly prodávány jako na burse, všade vládl hřmot a křik a čím dále se šinul čas, tím silnější byl nával a tím hojnější počet zvědavců. Ze všech oken vykláněli se lidé, všechny balkony byly obsazeny a k vyhlídce voleny byly dokonce i střechy.

Konečně byly tři čtvrti na dvanáctou.

Ryčná fanfára zazněla za velikou reklamní oponou „Splendide-Hotelu“ a hlučná hudba plechových nástrojů počala vyhrávat i bez přestání nadále opakovat národní melodii „Yankee-Doodle“.

Hudební tirádu přehlušilo tisíceronásobné „urrá“, ale lomoz brzy utuchl, neboť všeobecnou pozornost zaujaly přípravy k tažebnímu aktu.

Objevilo se pět chovaneček sirotčince a stanulo dle programu na estrádě, jež provazcem oddělena byla od tísnicího se davu, načež dostavil se jakýs pán, jenž zřejmě byl příležitostným pořadatelem a na stůl postavil pět košíků, chopil se deseti papírových krabic a ukázal obecnstvu, že očíslovány byly od i do 10, a vsypal obsah jejich do košíků a kynuv posléze všem pěti dívčínám, postavil je za košíky.

V okamžiku tom udeřila na hotelových hodinách dvanáctá.

Bouřlivé „urrá“ prolétlo vzduchem, „Yankee-Doodle“ zakončila vřeskně disonančním tónem, rozsáhlý plátěný plakát uprostřed se rozdělil a na estrádě stála — miss Ellen Kempová.

Oh, byla mladá a krásná a zevšad zjednal si průchod nelíčený

obdiv. Dojem byl bezvýhradný. S klidným výrazem a vážným úsměvem popatřila miss Ellen na obecenstvo, ale to jato bylo jakoby náhle horečným vzruchem. Mžikem rozpoutaly se veškeré vášně: každý shledával v sousedu svém nebezpečného soupeře, jenž by v zájmu jeho měl býti potřen. Několik mužů pokusilo se podsmyknout se provazcem, aby z blízka vykonalo dozor k tahu. Ti, kdo stáli vzadu, obávali se šidby a za šosy opět je tahali zpět. Protivníci zaujali bo xerskou pósu a ve vzduchu zalesklo se i několik dýkových čepelí a revolverových hlavní.

Klidně, ač s jistou účastí přihlížela miss Ellen k rušné scéně: všeobecná rozčilenost měla do sebe zvláštní jakýs ráz velkoleposti.

Nesnesitelný celibát velkého onoho průmyslového města uváděl veškery ony muže ve stav náhlého milostného potieštění a o půvabně mladou a krásnou onu ženu, jejíž námluvkyní byla náhoda, v zápas se chtěli pustiti všichni: slyšeti bylo divé hlasy a úzkostné steny slabších postav, jež ocitaly se v nebezpečí, že budou umačkány:

Náhle zmlkla veškerá vřava a mezi skupenými tlumy zavládlo bezhlasé ticho.

Tažební akt byl zahájen tím, že vylosována byla sirota, jež sáhnout měla pro výherní číslo.

Dívčinka vhroutila vyzáblou svoji ruku v příslušný košík a vysoko nad svoji hlavu povznesla vyňatý kartonový plátek.

Upíraly se k ní veškery zraky, pootevřely se veškery rty a široko daleko ozvalo se jakoby z jediných toliko úst:

„Osmnáct tisíc sedm set čtyřicet pět!“

Ryčnými klarinetami a trubkami vpadla hudba svým „Yankee-Doodle“.

Miss Ellen nepohnutě stála na estrádě a ani z obecenstva nikdo nehýbal se s místa, jako by všichni čekali, že předstoupí šťastný výherce a ujme se připadlé mu trofeje.

A dychtivost seznat výherce toho zmocnila se kde koho: snad že

je starý, ošklivý, neduživý — to by obzvláštní byl šprým — a snad že ihned také dojde k oddávkám!

V Americe takového cos není nijakou obtíží: třeba k tomu pouze clergymana, jenž dojista v jednom aspoň exempláři ve shromáždění byl přítomen, a tu každý by z podívané při nej menším nějakou náhradu měl za prohraný svůj dollar!

Leč záležitosti dostalo se obratu jiného.

Miss Ellen Kempová zmizela za oponou a na její místě v zápětí objevil se obrovský plakát s nápisem:

Výherní nárok na
Ellen Kempovou
má
MUDr. J. BROGH-TILL,
91. ulice, čís. 60.

„Lektvařil!“ rozlehlo se s několika stran. „Mastičkář!“ A zástupy znenáhla rozešly se v různý směr.

Hodinu po té opustila miss Ellen Kempová hotel, aby vyhledala svého ženicha. Brala se lehkým krokem a s veselou myslí jako dívčina, jež právě opouští pensionát a bezstarostně dívá se v budoucnost. V ruce držela malou kabelku, v níž bylo 20.000 dolarů.

Rázně pílila vpřed, až ocitla se v 91. ulici a konečně před domem čís. 60.

Budova učinila na ni příjemný dojem: žlutavý nátěr jednopatrové fronty jevil pečlivou čistotnost — v končině oné úkaz dokonce vzácný — a okenní výklenky zaroubeny byly květinovými trsy, kdežto další pohled vnitř znemožňován byl sněhobílými záclonami.

Třpytný mosazný štítek s nápsím „MUDr. J. Brogh- Till“ byl dokladem, že miss Ellen vskutku byla u cíle.

Poněkud nesměle zatáhla mladá dívka za zvonkovou rukojeť.

Dveře otevřela stará jakás žena a na otázku, zda doktor Brogh-Till doma, uvedla přichozí do čekárny.

Osaměvši, po prvé znamenala Ellen mocnější tepot srdce.

Místnost čekárenská byla prostě zařízena, ale oknem naskytl se výhled v útulnou zahradu a při okně v kleci mezi popínavými výhony břechťanovými a fazolovými vesele švitořil kanár.

Jinak v celém domě trvalo poklidné ticho.

„Jak asi vyhlíží?“ u sebe rozpomněla se Ellen. „Nejspíše obstarožný, úctyhodný pán, který si libuje v pokoji a míru! Snad blaho spočívá v tom!“

Hospodyně se vrátila a vyzvala ji, aby se neobtěžovala do prvního patra, kde byl ordinanční kabinet.

Každým stupněm, jímž Ellen se brala vzhůru, srdce její bylo prudčeji: kdyby tak byl mladý a švarný . . .

„Miss Ellen Kempová!“ ohlásila hospodyně.

„Prosím, posaďte se, miss!“ ozval se jakýs hlas tak měkce a jemně, že Ellen přes zmatek a ostych, jež pojednou se jí zmocnily, chvatně vzhlédla před sebe.

Vstříc stála jí mladá dáma, nijak sic příliš sličného, ale jímavého zjevu: rusé její vlasy věncem ovinuty byly kol její hlavy a bystré, jasné její zraky sympaticky vyzíraly z vlídné její líce.

Miss Ellen raději by přímo byla pojednala s doktorem Brogh-Tillem a ozvala se poněkud nevrle:

„Přála jsem si osobně promluvit s panem doktorem Brogh-Tillem!“

„Doktor Brogh-Till jsem já!“ s úsměvem odvětila mladá dáma.

„Vy?“ opáčila s vytřeštěným pohledem Ellen.

„Ano, miss, jsem doktor Brogh-Till či spíše doktorka Brogh-Tillová a jak jsem zvěděla, výherkyní vás samé!“

Obě dívky daly se v hlučný smích.

Když veselost jejich byla polevila, tázala se Ellen zvědavě :

„Co teď?“

„Vyhrála jsem vás a ponechám si vás!“

„Vždyť si mne přec nemůžete vzít za ženu!“ s úsměvem namítla Ellen.

„Ovšem že nikoli, ale více vám nabízím nežli pochybné štěstí manželské poroby. Dočetla jsem se z časopisů, kterak trudně ztrávila jste útlé svoje mládí, kterak statečně jako učitelka, vychovatelka, kasírka, herečka a tak dále probrala jste se životem a kterak štěstí macešsky k vám se chovalo, až připadla jste na pošetilou myšlenku dát se slosovat jako nevěsta. Zakoupila jsem si několik losů a vyhrála vás. Zůstaňte zde u mne. A přesvědčena buďte, byť jste i nenašla manžela, že zavedl vás osud k opravdové přítelkyni!“

Ellen s radostí přijala učiněný jí návrh.

* *

*

Dnes není již miss Ellen Kempová společnicí doktorky Brogh-Tillové: stala se její švekruší, neboť bratr mladé přítelkyně její odvedl si ji v domácnost svoji jako choť.

Louis Mullem.

Johnova výhra.

Johne!“

„Přeješ si, moje drahá?“

„Nemusíš se tak příliš se zachováváním ticha namáhat! Jsem již vzhůru nekonečné dvě hodiny! Je již velmi pozdě, není-liž pravda?“

„Ještě není čtvrt na tři!“

„Vhodná to věru chvíle k návratu domů! Není ti poněkud stydno? A kde jsi vlastně byl?“

„Naproti u mistera Fraleye!“

„Nu, arci, u mistera Fraleye! Míniš nepochybně poťouchlého toho protivu Williama Fraleye! A kdo tam byl ještě?“

„Nu, duše drahá, jestliže tě to tak velice zajímá: ostatní z obvyklé naší partie, doktor Clayton, mister Nework a plukovník Hill.“

„Pěkná společnost! A co jste stále dělali?“

„Chvíli jsme si zahráli v karty!“

„Chvíli? Snad chceš říci všechen ten čas kromě pěti oněch minut, jež dohromady zaujal tvůj příchod a odchod!“

Souhlasné mlčení se strany Johnovy, jenž se za rozhovoru toho vysvlékl a uložil ke spánku.

„A jaká hra vás tak zabavovala?“

„Jaká? Nu, byla to obyčejná poque! Nyní však, doufám, jsi uspokojena! Rád bych se trochu prospal!“

Krátká pomlčka, za níž projevil se čím dále tím pravidelněji střídající se dech.

Pak opět se ozval tlumený hlas:

„Johne!“

Nijaká odpověď.

„Johne!“

Další mlčení, přerušované toliko vzmáhajícím se chrupotem spícího.

„Johne!“

„Uh, eh, no?“

„Probud se přec! A vyhrál jsi nebo prohrál?“

„Vyhrál, myslím . . .“

Opětná pomlčka.

John nepochybně usnul znova.

Potrnutí loktem dřímajícího zase přivedlo k vědomí.

„A kolik jsi vyhrál, Johne?“

„U všech všudy, nech mne s pokojem a spi také!“

„Nu, kolik tak asi?“

John povzdechl:

„Pokud mohu odhadnout, asi dvačtyřicet dolarů!“

„Jakže? Což se nestydíš? Ohavnost! Něčeho takového nebyla bych se nadála v celém svém životě! A proč . . .“

„Čím bych si jen vykoupit mohl poklid!“

„Ta věc naprosto není malicherná! Hra v karty vůbec a hlavně výhra je nemravností. Hezky se beze všeho sebereš, dojdeš tam zpátky a do posledního centu vrátíš těm pánům peníze, o které jsi je obehrál!“

„Vždyť oni už leží a spí!“

„Pak to bude zítra ráno tvojí první starostí!“

John vyložil stručně nepřistojnost a nepříslušnost takové transakce peněžní: prosté vrácení vyhraných peněz zhora je nemožno!

Prohlášení to dostačilo, leč pouze na několik minut, neboť jednání zahájeno bylo pak znova:

„Prominu ti, ale toliko pod jednou podmínkou!“

„A věci se potom již nedotkneš?“

„Ne!“

„Tedy tato podmínka?“

„Dáš mi z vyhraných peněz deset dolarů pro misijní náš klub a zbytek na nové šaty!“

„Platí!“

Opětné ticho.

A po deseti minutách ozvalo se jakoby dozvukem:

„Ostatně se domnívám, že by pro misijní klub také dostačilo pět dolarů; nesoudíš, Johne, právě tak?“

Teprve po projevu souhlasu mohl John oddat se spánku.

Charles Blunt

Árie z „Traviaty“.

Několik let zaznamenávaly anglické časopisy výstřednosti mladé oné miss Kingtonovy, jež byla se s dvaceti roky octla v držení jedné z největších majetností velkobritských.

Rozmilá miss Kingtonova byla krásná a romantická až k přepiatosti; honosila se kromobyčejnou silou tělesnou a náruživě oddána byla každému sportu: přestrojena za jockeye, kterého dne zúčastnila se velkých závodů s překážkami a vyhrála první cenu.

Na to pojednou nebylo již o ní zmínky: pravilo se, že podnikla jakous delší cestu.

Po nějakém čase doslechli urození lordové a vzácné ladies, že se v Chicagu provdala za mulata jakého, lodního posluhu či nosiče, a teprve nedávno zvěděly se podivuhodné okolnosti, jejichž důsledkem byl překvapující onen sňatek.

* *

*

Slična miss Kingtonova počátkem března přibyla do Chicaga, kdež ubytovala se ve kterém s dvanáctipatrovém hotelu, před jehož tisícioknovým průčelím prostíraly se tmavozelené houštiny Lincolnova parku.

Zařídila se jako mladý bohatý gentleman a navštěvovala veškerá zábavní místa, aniž uvolněností jednání a chování svého jakkoli budila zřetel shánivých Yankeeů amerického velkoměsta, kteří se nepozastavují nad ničím vůbec.

Jednoho dne poraděno jí bylo, aby šla poslechnout do „New-Theatre“ proslulého vlaského tenoristu Luzziniho. Zakoupila si loži za pětadvacet dolaru. Hrála se právě „Traviata“.

Když se na scéně objevil tenorista Luzzini, zavládlo hledištěm hluboké ticho. Zpíval úchvatně zvláštním jakýms hlasem, v němž

se kovové zvuky střídaly s lahodně libými tóny. Byl přímo ideálně krásný a v pohybu a posunu svém měl cosi vážně jímavého.

Vznětivá mysl mladé Angličanky byla vzrušena a opojena.

Jakmile spadla opona, odebrala se miss Kingtonova, vášnivě zamilována, z divadla a zamířila do tmavých houštin Lincolnova parku.

Každého večera dostavovala se pak miss Jane do „New – Theatre“, aniž se Luzzini zdál znamenati její přítomnosti, přes to, že oblékala se v nejsensačnější úbory.

Došlo tak daleko, že bouřlivou svojí pochvalou obrátila k sobě pozornost celého hlediště — nikoli však slaveného tenoristy, jenž zarputile se zdráhal i jediným jen pohledem zavadit o její loži: pocitovala se strašlivě nešťastnou a nevěděla, jakého prostředku by měla užít, aby přiměla sličného pěvce k projevu poněkud menší lhostejnosti.

Doptávala se v divadle, ale zvěděla toho nevalně: řečeno jí bylo, že nestýká se Luzzini se žádným ze svých kolegů, že nikdy vídán nebývá ve městě a že obydlí jeho naprosto jest neznámo.

Několik sporých těchto zpráv rozplamenilo jen náruživost miss Kingtonovy: spatřovalať v tenoristovi právě tak výjimečnou osobnost, jakou byla sama, a lichotila si, že pronikla tajemstvím, kteréž jej obklopovalo.

Po jednom z představení vyčkala na přezvědách ve voze svém před zadním portálem, kudy opouštěvali umělci divadlo, ale Luzziniho nezahlédla vůbec.

Večer co večer po celých osm dní vracela se na pozorovací svoje stanoviště, ale vždycky a stále s týmž nezdarem.

Kteréhos večera konečně se odhodlala přivolat jednoho z pěvců, jenž nejčastěji společně vystupoval s tenoristou.

Umělec přikročil k jejímu vozu, zdvořile ji pozdravil a na dotaz její odvětil, že Luzzini bydlí v samém divadle a že nevycházívá nikdy.

Miss Jane napsala deset listů — zůstaly bez odpovědi.

A pěvec právě tak málo jako před tím uznával ji za hodnu pohledu, kdykoli — zůmysla volíc okamžik, kdy celé hlediště němě se upínalo na rty tenoristovy — oslnivě zářivá v hrdé svojí kráse, hlučně vcházela do své lóže.

Pak nebyla si již vědoma, zda pocit, jenž ji zchvacoval a naplňoval celou její bytost, posud je láska či zášť: podráž děná její nedůtklivost působila v prudké její letoře opravdové bouře.

Luzzini tropil si z ní šprým! A přece mu bylo známo, jak velice trpěla! Budiž, nezbyvá-li jiného, pomstí se!

* *

*

„Pane,“ vstoupivši do kabinetu Torna Burtona, ředitele „New-Theatre“, ozvala se miss Kingtonova, „zvěděla jsem, že jeden z umělců vašich, signor Luzzini, bydlí zde v divadle; přicházím vás žádat, byste mi jej představil.“

„Slečno,“ s úklonou odvětil Tom Burton, „k velikému politování svému nejsem s to, abych žádosti vaší vyhověl.“

„Pane,“ pravila Angličanka, „za pětiminutovou rozmluvu s ním vyplatím vám tisíc dolarů.“

„Ujišťuji vás, slečno, že to naprosto nemožno.“

„Dva tisíce dolarů!“

„Slečno . . .“

„Pět tisíc dolarů!“

„Nemožno!“

„Deset tisíc dolarů!“

„Nemož . . .“

„Pěťadvacet tisíc!“

„Nem . . .“

„Stotisíc!“

Ředitel ujal se péra a načrtl na papír několik cifer.

„Platí!“ potakal na to. „V několika okamžicích bude Luzzini před vámi.“

Vyšel z kabinetu.

Osaměvši, seznala miss Jane, kterak ji dosavadní její troufalost opouští: přijde, spatří jej, promluví s ním — co se asi stane?

Dveře se otevřely a vešel Luzzini.

Poklonil se, jako by vstupoval na scénu, zvedl pravou paži a — počal zpívat arii z „Traviaty“.

Miss Jane zbledla, hněvivě dupla nožkou a vzhopila se s místa.

„Pane!“ zvolala rozechvěle.

Zpíval dále.

Nenávistný blesk vyšlehl jí z očí.

„Luzzini!“ zvolala rozvášněně. „Miluji vás!“

Zpíval bez přestávky dále.

„Luzzini!“ zvolala výhrůžně. „Mějte se na pozoru!“

Zpíval ustavičně vždy dále.

Všecka zuřivostí rozkacena vytrhla zpod záhadří svého revolver a vypálila na pěvce všech šest ran za sebou.

A zpíval přes to jen dál a dále.

Miss Kingtonova sklesla ve mdlobách k podlaze, kdežto tenorista dozpívav posléz svoji arii a škrobeně se ukloniv, vzdálil se z kabinetu. . .

Mdloba miss Kingtonovy netrvala dlouho: sotva několik minut.

Tom Burton, jenž na revolverový třesk přichvátal, pod nosík mladé dívky nastavil salmiakový éther, jímž opět nabyla smyslů.

Ředitel přisunul k psacímu svému stolu židli a vyzval miss Jane, aby se posadila.

„Slečno,“ ozval se, „prodal jsem vám za jedenkrát stotisíc dolarů svoje tajemství. Nyní vám zjevno, že slavený Luzzini jest podivuhodným automatem. Zkonstruován byl kterýmsi inženýrem bostonským. Nikdo v Chicagu dosud nevytušil, že pěvec můj jest pouhým strojem. To známo pouze mým umělcům, ale ti jsou za mlčelivost svoji placeni . . . Ráčila byste si zpět vzít listy, které jste mu byla napsala?“

Otevřel objemnou truhlu, jež přeplněna byla dopisy, a odevzdal mladé Angličance milostnou její korespondenci.

„Jak vidíte,“ podotkl, „nebyla jste samojediná!“

„Pane,“ pravila miss Kingtonova, „zde je check na jedenkrát stotisíc dolarů.“

„Lituji,“ odvětil ředitel, „to již nestačí. Luzzini, jehož nastávající umělecké tourné bylo mnou již oznámeno, měl ještě v útrokách svých čtyři opery, Traviatu, Rigoletta, Lucii a Fausta. Přednesl vám poslední neobehraný úryvek z první ze zmíněných oper a povinna jste mi tudíž obnosem pravidelného našeho příjmu a to deseti tisíci dolarity. Krom toho kule z vašeho revolveru zničily fonografické aparáty Lucie a Fausta a jsem proto nucen na účet váš připojit další dva příjmy po deseti tisících dollarech. Vše dohromady dělá na způsob ten třicet tisíc dolarů.“

„Dobře!“ mínila miss Jane. „Zde další check na třicet tisíc dolarů!“

„Zbývá mi vám oznámit, že Luzzini vystoupí pouze ještě jedenkrát v ‚Rigolettu‘. Ceny míst budou ztrojnásobeny. Přála byste si snad zakoupit celé hlediště?“

„Mám čest s vámi se loučit!“ úsečně dala miss Kingtonova v odpověď.

Až do samého večera beze cíle bloudila miss Jane chicagským okolím. Když se chýlilo již šero, odebrala se k Michiganskému jezeru a usedla na břehu pod vysoký topol.

Znenáhla v nitru jejím počal se rozstírat klid, když pojednou odkuds z dále dolehl k ní ohlas arie z „Traviaty“.

Mžikem octla se na nohou a v zoufalství svém vrhla se do jezera. Byla zachráněna lodním posluhou, mulatem Jimem Grossem, za něhož se několik dní na to provdala a jenž od té doby kouří nejdražší doutníky americké.

Robert Castel

Čtvrt roku na zkoušku.

Rachot, buchot, sykot a hukot z ocelářských dílen a skladišť doléhal v nejvzdálenější loubí nádherných sadů parkových pittsburského velkotovárníka Andrewa Knolla.

Miss Mary, jediná domácí dcerka, dlela tam v úpravně skvostné besídce, ve společnosti hraběte Billinga, jenž od několika neděl v Pittsburgu meškal jako host jejího otce.

Mezi oběma rodinami zavládalo dávné přátelství, a to již z dob, kdy mister Knoll ještě se zdržoval v Evropě: tehda byl arci pouhým kovářem jen na statku starého hraběte, načež se v novém světě vrhl na výrobu ocele — a nyní právě mladého hraběte, jenž po smrti svého otce zabředl ve starém světě ve finanční nesnáze, povolal k sobě do Pittsburgu.

Jaká odlišnost mezi mladým mužem a mladou dívkou!

Hrabě Billing byl korektní a dokonalý kavalír, vytříbený v posunech a rozvázný u výrazech, a při tom nápadně elegantní a švarný — miss Mary vůči tomu kypěla zdravím a silou a přece byla plna neskonale něhy a jímavého vděku.

Drahnou již chvíli zabráni byli horlivým rozhovorem, když po krátké pomlčce miss Mary se ozvala:

„Ráda, ba mileráda připouštím, že by hraběnka Billingová nijak neznělo ošklivě . . . ano . . . hraběnka Billingová, rozená Knollová . . . dojista by se to pěkně líbilo . . .“

„Smím tedy doufati, miss Mary?“

„Doufati, doufati... v nic nesmíte doufati ... či spíše ve vše a pouze ne v to, že bych tak rychle dospěla k rozhodnutí ve věci, jíž jsem vlastně z míry byla překvapena.“

„Oh, miss Mary, po třech nedělích . . .“

„Arcí a také nepopírám, že dle pittsburských našich pojmu

kromobyčejně jste byl zdržliv, a to zvláště vzhledem k okolnosti, že milý můj tatíček, jak se podobá, zcela jest na vaší straně.“

„Miss Mary . . .“

„Ah, ovšem! Z přátelství k nebožtíku vašemu otci! Či snad i proto, jelikož mu hrabě Billing imponuje osobně! Vždyť si bez odporu může dopřáti z jediné dcery své udělati hraběnku! Ocel je zlato! A tatíček vyrobil ocele již mnoho!“

„Oh, pokud se týká . . .“

„Nerozčilujte se, milý hrabě! Ani to nebylo by mi nijakou závadou . . . Totiž vědomí, že v podstatě vytoužena nejsem já, nýbrž kýženy jsou tatíčkovy dollars. Jsemť přece

Američanka a sama velmi dobře znám odhadovati cenu peněz! Ale krom toho jsem zůstala i dívkou! . .

„To právě jest podnětem . . .“

„Nechtež jen, pane hrabě! Setrvejme v předběžně oběma nám záhodné distanci! Nahlížím tedy, že byla by to partie pro vás velmi výhodná . . .“

„A pro vás, miss Mary?“

„To se ukáže, podrobíte-li se zkoušce!“

„Jaké zkoušce?“

„Hleďtež, milý hrabě, příliš jste posavad Evropanem, tak že vám třeba bude, nežli čeho v Americe podniknete, nejprve se aklimatisovat. Dosud jste tak vyhýčkaný, rozvláčný a vznešený . . . ano, ano, tak nadmíru vznešený! . . . My zde v povaze máme přímost, drsnost a ráznost! Budete musit svou letorou se nám přizpůsobiti! A především musíte prokázati, že tady u nás vůbec můžete existovati!“

„A na průkaz ten se dožadujete?“

„Vstoupíte na čtvrt roku do továrny mého otce jako prostý zaměstnanec, a to nejprve v kanceláři a poté v dílně. Nutno vám bude osvědčiti, zda sněsti dovedete drnkot a hluk v našich písárnách, kde sto zřízců klepe na strojích, a lomoz a hřmot v našich hutích, kde několik tisíc dělníků buší kladivy. Vždyť přicházíte k nám z tak

nepraktické sféry, neboť jako důstojník nijaké jste neměl příležitosti zdárně a zdatně přiložiti k čemu ruku. A já setrvati míním zde v Americe při produktivní práci a nepřeji si odebrati se od tatíčka do Evropy, kdež bych na cizí půdě předčasně schřadla v starobu . . . Rozuměl jste mi?“

„Manžel váš musí tedy býti pracovníkem?“ poněkud sarkasticky opáčil hrabě.

„Arci, pracovníkem! Jako otec můj a jako ostatně my zde všickni! A proto nejprve vám třeba prokázati, zda vůbec máte chuť k práci v našem smyslu americkém!“

Hrabě několik okamžiků přemítal: nebyloť ničím lákavým, co tuto na něm bylo žádáno — jde-li však o profit tak význačný . . .

„Budiž, miss Mary!“ rozhodl se posléze. „Ještě dnes nastoupím v továrně páně Knollově zkušebnou svoji lhůtu . . . A jestliže ve zkoušce obstojím?“

„Sečkejte jen, milý hrabě, čtvrt roku je čas dosti dlouhý a během jeho může se změnit ledacos.“

* *

*

Téhož dne vřaděn byl hrabě Billing mezi tovární zaměstnance s měsíčním služným sta dollarů: příjem tento nebyl mu tak nevítaným, neboť s hotovostí, již s sebou si byl přinesl z Evropy, téměř byl již v koncích.

Tento obrat v amerických jeho záměrech a snahách zajistil mu především stálý důchod, s nímž v Pittsburgu mohl zcela vystačiti, a to tím spíše, zůstává-li feudálního hraběte stranou a stane-li se prostým zřízcem továrním.

Krušná však byla počáteční doba zkušební pro hraběte Billinga: od časného rána až pozdě do večera sedati nad listinami a knihami a sečítati a odčítati a zanášeti a saldovati — vše to bylo mu tak nezvyklo a tak lopotno a tak tísnivo, že mu třeba bylo veškeré jeho energie, aby zůstal svému úmyslu a závazku věren.

Útěchu nalézal pouze ve vzpomínce na účel trudné své zkušební lhůty: na miss Mary a na mnohé ony miliony, jež byl mister Knoll vytěžil ze své ocele.

Přes to vše tato nepřetržitá, piplavá a úmorná práce kancelářská s nároky nezměrnými působila na zvláště utvářenou jeho povahu duševní i tělesnou tak, že přes veškeré své úmysly a závazky dojista byl by nakonec se vzdal zápasu, kdyby jej všelijak nebyla podporovala a povzbuzovala rozkošná miss Ellen, rusovlasá písarka na stroji, jež měla své stanoviště těsně vedle něho: táž od samého počátku byla mu na ruku jako upřímná družka a vypomáhala mu, nevěděl-li s čím kudy kam, a i jinak vždy naručest ochotně skýtala mu radu, kdykoli v té či oné obtíži bylo mu jí potřebí.

A již po nevalné době udála se s hrabětem Billingem podivuhodná změna: uznamenal chuť k práci — neustálý kolkolem shon a šum, rušné napětí veškerých sil, aby z tisícerych jednotlivostí a součástí pořízena byla celistvost a velikost, zaujímaly jej víc a více, a počal seznávat, kterak dosavadní jeho život vlastně byl ledabylým a prázdným.

A znenáhla vycítoval úctu k Andrewu Knollovi, jenž druhdy býval pouhým kovářem a nyní vyráběl ocelové balvany a plotny, a na jehož pokyn přemnohé tyto složky pracovnícké soustřeďovaly se k jedinému výkonu hlavnímu, jenž nakonec sám v pokladnu jeho vplýval jako dollarový milión.

Hrabě Billing pracoval stále přičinlivěji a co den se stupňovanější zálibou a horlivější pílí: nebylo-li mu lze tu a tam s místa, usměvavě pohlédl na miss Ellen, a miss Ellen roztomile splatila mu zpět, přikročila k němu, přichýlila se krásnou svojí rusovlasou hlavičkou nad jeho knihy a s jímavým půvabem mu vyložila, co a jak.

A u vlídných a milých těchto nápomocích shledával vždy větší a větší zálibu. Z rána do pisárny chodíval s radostí, ježto věděl, že rozkošná miss Ellen na uvítanou se mu líbezně usměje vstříc.

A posléze nijak se ani nedivil, že postupem času vůbec sotva kdy pomněl miss Mary a jejích milionu, nýbrž výhradně se zabýval rusokadeřavou písarkou na stroji, a to za bdění i snění, jakž bývá tomu u těch, kdož jsou v pravdě zaujati láskou.

* *

*

Po prošlé lhůtě čtvrtletní po prvé zase objevil se hrabě Billing v nádherném parku továrníkově, kde čekala ho již ve skvostně úpravné besídce miss Mary.

Mladá dívka přívětivě pokročila přichozímu v ústrety:

„Aj, hrabě Billing! Dostavujete se nepochybně, jelikož minul čtvrtrok převzaté vámi periody průpravní? Podobá se, jako by práce jak náleží byla vám posloužila k duhu! Vyhlížíte vskutku znamenitě a všecek jste zmohutněl, zbujařel a zbrunátněl skorem jako pravý Yankee! Nu, domnívám se, že jste ve zkoušce obstál a to s prospěchem výtečným!“

Hrabě Billing stál před mladou dívkou ve zjevných rozpacích: zřejmě neshledával příhodných slov, jimiž by vyjádřil svoje myšlenky.

„Ah, pane hrabě, co jc vám? Zdáte se v nesnázích! Což si nevzpomínáte, jaký že to dnes právě den? Končí jím vymíněný čtvrtrok!“

„Opravdu, miss Mary,“ vykoktal hrabě, „v tomto čtvrtroku . . .“

Miss Mary se usmála:

„Ovšem, ovšem, pozoruju, že nadešla s vámi jakási změna a že se nestanu hraběnkou Billingovou . . .“

„Ah, miss Mary . . .“

A hrabě pochýlil hlavu.

Mladá dívka vlídně položila mu na rameno ručku.

„Jdětež pak, milý hrabě! Vše to mi známo již dávno a zevrubně! Oženíte se s miss Ellen, rozkošnou blondýnkou, písarkou na stroji z kanceláře mého tatíčka, kterou milujete a jíž jste milován sám!“

„Oh, miss Mary . . .“

„Ano, ano, vše to mi povědomo a také s potěšením jsem zřela lásku tuto vznikati a růst!“

Hrabě Billing překvapeně pohlédl na mladou dívku.

„Jak že, s potěšením?“ vyhrkl. „Tož nenamítáte, že . . .“

„Oh, ne, ne, právě naopak, štěstí vašemu jsem velmi ráda a přízní mojí můžete být i nadále!“

„A co v úmyslu máte vy, miss Mary?“ ve zmatku svém vykotal hrabě.

„Já? Provdám se za Artura Pengstona, vrchního účetního svého otce. Milujeme se již dlouho a nyní nad pochybnost přivolí i tatíček, ježto beztak nemám již naděje státi se hraběnkou!“

V okamžiku tom pod besídku vešel mister Knoll a tázal se s úsměvem:

„Nuže, děti, dohoda jest již hotova?“

„Ano, tatíčku,“ v odpověď dala mladá dívka, „vše je v nejlepším pořádku: hrabě Billing se ožení s roztomilou rusovlasou miss Ellen Moorovou!“

„Jakže?“ užasle vypravil mister Knoll. „Se strojovou písáčkou?“

„A já,“ pokračovala miss Mary, „já se provdám za Artura Pengstona . . .“

„Mého účetního?“

„Ano, tatíčku, za tvého účetního!“

„Zcela ták, mister Knolle!“ dotvrdil hrabě Billing.

Mister Knoll několik okamžiku zjevně pohlížel brzy na svoji dceru a brzy na mladého muže, načež chvatně se v myšlenkách srovná s náhle změněnou situací, ozval se s kývnutím hlavy:

„All right!“

A tím byla záležitost vyřízena, neboť, neměl příliš pokdy a musil odkvapiti do továrny.

Leč po nemnohých krocích vrátil se zpět a pootevřenými dveřmi zavolal do besídky:

„Od příštího měsíce, mister Billingu, zvyšuji vám služné na tři sta dollarů měsíčně!“

Aniž zamžiknutím brvy na jevo dal příjemné své překvapení, hrabě odvětil prostě:

„Thank you, mister Knolle!“

* *

*

Čtyři neděle poté oslavena byla dvojnásobná svatba, skvěle vypravena všestranným nákladem páně Knollovým: o třetí hodině odpolední na pět minut zvučně se rozhlaholily veškery parní píšťaly a trubky pittsburské na počest obou novomanželských dvojic, načež zasupěly a zahlučely továrny v neunavném svém díle lomozném dále.

Armin Ronai.

Elektropat.

Mister Severinem Hopkinsem zabývati se nebudu ani dosti málo, nýbrž toliko mister Everardem Hullem, proslulým „lékařem-umělcem“, jenž teprve nedávno zavítal sem z Bostonu a elektropatickou methodou svojí docílil výsledků, jež byly nejen prostě úžasné, ale i úžasně prosté.

Hodlám, jak pravím, zabývati se toliko mister Hullem samotným a nikoli zároveň mister Hopkinsem, ač pospolu byli sousedy, a domy, v nichž přebývali, navzájem přiléhaly k sobě stěnou ke stěně: ba ani reklamní tabule, již mister Hopkins, tento „nejdůvtipnější a nejobratnější soukromý detektiv na této i oné straně Oceánu“, u veřejnou známost dával, že svou působnost přeložil z Filadelfie do Louisvillu, a doporučoval se p. t. obecnstvu i pro případy nejzoufalejší a zasliboval výsledky nejlepší, není s to, by mne přiměl, abych zmínil se o něm jediným jen slůvkem, a to zvláště proto, jelikož text onoho návěstního štítu ve všem všudy co nejzevrubněji se shodoval s textem návěstního štítu mister Hulla, „nejučenějšího a nejpokročilejšího elektropata na této i oné straně Oceanu“, což prostě — budiž mi laskavě výraz ten prominut — bylo sprosté.

Mister Hull arci na mister Hopkinsa — nestoudného onoho dryáčníka — strašlivě byl rozezlen: nejméně dvoutucetkrát přeměnil znění svého štítu, ale mister Hopkins dvoutucetkrát učinil totéž po něm, tak že se vzdal posléze mister Hull marného zápolení a to zvláště z nejiného důvodu, nežli že reklamy — chvála Bohu — neměl vůbec potřebí.

Nikoli — neměl reklamy potřebí, neboť zázračné jeho léčby na deset mil vůkol byly předmětem hovorů a se všech stran pacienti

se hrnuli k velikému tomuto léčiteli, dožadující se kýžené úlevy v traplivé svízeli tělesné.

Specialitou jeho byla dna — prožluklá tato choroba, která člověka škuje a píchá a rýpe a drchá a souží a trýzní a hryže a rve, že přímo se mu zdá o samém čertu.

Dostavil-li se nějaký chudřas, jemuž to vězelo ve všech údech, k vřhlasnému lékaři, dány mu byly do rukou dva mosazné válečky: ze schránky, jež zdánlivě zcela idylicky stála na stole a u níž doktor tu a tam cosi kutil, vycházelo mručení a bzučení a současně — věřtež či nic — poskakovat se jal pacient, jenž před tím sotva mohl se hnouti, vzhůru a dolů jako akrobat a všelijak se šklebil, že pitvorněji nebylo možno a úzkostně kvičel, že těm, kdo čekali v předsíni, až na ně dojde, bolest přecházela sama sebou.

Po nějaké chvíli doktor vždy zastavil pekelný svůj přístroj, pacient obdržel kalíšek výtečné whisky a po dvou či třech takovýchto procedurách zbaven byl všeliké dny a slavnostně prohlašoval, že ustati může v dalších docházkách ke slovnému lékaři.

Náhoda tomu chtěla, že také nejbohatší muž celého Louisvillu — mister Primus O'Kenney — tentýž, jenž bez milionu v kapse nikdy vůbec nevycházel z domu, hrůzně strádal dnou: není-li pak dna již pro všedního smrtelníka přídatkem nijakž příjemným, dojista pro několikanásobného milionáře jest příslušností naprosto děsivou.

Jaký tudíž div, umínil-li si mister Primus O'Kenney, že býka uchopí přímo za rohy a že beze všeho odebeře se kdoktoru Everardu Hullovi!

Ve steré podušky zachoulen, dal se, ježto se lékař zdráhal zavítati k němu, dopraviti za nespočetných vzdechů a stenů k nejproslulejšímu z veškerých specialistů.

V předsíni slyšel, kterak z ordinace místnosti doléhá příval bolestných nářku a kvilů, jež skorem jej nutkaly k návratu — leč nikoli, mister Primus O'Kenney hodlal býti celým mužem a raději

na pět minut se podrobit nejhruznějším útrapám, nežli po veškeren život snášeti nepřetržitou muku zlořečené dny.

A konečně se dveře otevřely a došlo naň samého.

Účin prosté okolnosti té prokázal se v zápětí blahodárným potem, jenž těžkými krupějemi vytryskl mister O'Kenneyovi na čele a perlil se tím hojněji, čím více mister byl vybavován z podušek: veškera strážň dnová vskutku a vpravdě rázem byla ta tam a milionářský pacient věru dokona schopným se pokládal vzchopiti se na vlastní nohy a dáti se na útěk — kdyby jej v okamžiku tom doktor Hull nebyl ruče ujal za ramena a něžně přitiskl na stolicí.

„Vezměte, prosím, laskavě do rukou tyto válečky!“

Tyto válečky!

Znoj na čele mister O'Kenneya ztuhl v učiněný led a mráz převanul mu celým tělem až v končetiny nejkrajnější, ale válečeků chopil se přece — ba chopil se jich s odhodlanou jakousi pohrdavostí samou smrtí.

Leč pohrdavost ta mžikem jej přešla, když předsevzal lékař obvyklou svoji manipulaci u stolové schránky —

Touže vteřinou pustil mister O'Kenney oba válečky — pustil? — oh, nikoli chtěl je pouze pustit chtěl! — ale naprosto nemohl!

Byl by dal celé jmění za to, kdyby proklaté válečky ty byl mohl pustiti, ale ony držely jej pevně a ne snad že byl by je držel on — nikoli— jako by zúplna jej byly měly ve své moci, a to v moci strašlivé a příšerné! Úsilně to trhalo a cloumalo jeho tělem a šíleně vířilo a háralo všemi jeho údy a dravě se hroužilo a vtínalo do jeho svalů a kostí a divě v povětří metalo mu nohy, jakž jimi byl nepohyboval po celý svůj věk a jak nikdy by ani nebyl uvěřil, že vůbec jest to možno! A rukama prudce máchal kol sebe, jakoby vichrem zpřelámanými a všemi dasy posedlými lopatkami větrníkovými!

A při tom jen křičel a úpěl a pištěl:

„Přestaňte přestaňte . . . dost . . . dost . . .!“

Ano, přestaňte!

Kdo nepřestal, byl on — doktor Everard Hull bostonský doktor Everard Hull!

Nikoli— tento Everard Hull učinil něco zcela jiného: přikročil k mister O'Kenneyovi, jenž ustavičně jen skákal a křepčil a sípěl a třepal sebou a sáhl po jeho kabátě —

Leč rozepnouti kabát ten bylo vzhledem ke zpropadeně ztřeštěným pohybům, prováděným milionářským podagristou. téměř opravdovým uměním, ale mister Everard Hull honosil se kromobyčejnou obratností: nejen že mister O'Kenneyovi rozepial kabát — nikoli, on z kabátu toho vyňal i tobolku, a zatím, kdy léčebné proceduře podrobovaný nebožák čím dále tím křečovitěji sebou smýkal a křičel, klidně přehlížel obsah peněženky —

Poté obrátil se doktor k pacientovi a ozval se tónem z míry vyčítavým:

„Mister O'Kenneyi, zklamal jste mne v mé důvěře! Zde jest pouze dvakrát sto osmdesát tisíc pět set šestařicet dollarů na místě milionu, který dle vlastních svých řečí stále míváte v kapse! Jsem však muž naskrze skromný a spokojím se i tímto menším obnosem!“

Pravil tak a — na mou věru — zmizel zmizel beze stopy, jako by se byla po něm slehla země

A mister Primus O'Kenney jen tančil a tančil dál a dále, až posléz ztrmáceně a zchable sklesl k podlaze a vše ztichlo krom mrukotu a bzukotu ve stolní schráně a tlumeného šustu těla, svíjejícího se na koberci.

Jak spočíval takto dlouho?

Kdož ví!

Znenadání bylo zazvoněno.

Vešel sluha, leknutím se vyjevil, ale v zápětí pohotov byl k činu a rychle zpřetínal elektrovedné dráty.

Zmítané tělo mister O'Kenneye se zkonejšilo a zůstalo bez pohybu a bez vlády a snad i bez dechu.

Byl mrtev?

Nikoli — po několika dnech, ztrávených v bezvědomí a v blouznění, procitl zase živ a zdrav.

Zdráv?

Ano, neboť slovo s to — dna byla ta tam zrovna tak, jako dvakrát sto osmdesát tisíc pět set šestatřicet dolarů, jež byl mister Primus O'Kenney měl v kapse a neméně jako mister Everard Hull, jenž zmizel beze sledu

Charles Blunt.

Dva poctivci.

Pohodlně rozložen ve svém voze, ujížděl elegantně oděný pán ulicemi filadelfskými a lhostejně se rozhlížel po chvatném shonu lidí.

„Jeť v pravdě osudem závidění hodným, býti bankovním ředitelem s knížecími příjmy!“ mínili mnozí, kdo narození na méně příznivé hvězdě, nuceni byli krušně se pachtiti za zdejším živobytím.

Vůz stanul před jedním z prvních restaurantů městských.

Bankovní ředitel, mister Speer sestoupil, rozkázal kočímu, aby sečkal a dal se zvolna po schodech, koberci oblozených, vzhůru. Při vstupu svém do nádherné jídelny přelétl pohledem přítomné a spokojený úsměv pohládl jeho rty. Našelť, co hledal

Byl to muž olbřímské postavy, ostrých rysů, tmavých, bez ustání těkajících zraků a mohutného kníru. Kdo pán onen vlastně byl a z čeho byl živ, to známo nebylo nikomu a nikdo se také o to nestaral, neboť příbytek měl skvostný, snídal u Mintonu, býval bezvadně oblečen a vždy při penězích. Vlastnostmi těmito opatřen, přístup měl do všech salonu přední společnosti.

„Přesný jako vždy, mister Hoppe,“ přikročil bankovní ředitel k herkulskému muži, jemuž stiskl ruku. „Doufám, že prokážete mi čest a budete mým hostem!“

Mister Hoppe uklonil se na znamení souhlasu.

„Ale zde nezůstaneme,“ pokračoval mister Speer, „pro případ učinil jsem již náležité opatření.“

Obrátil se k jednomu z číšníků a tázal se ho:

„Johne, je kabinet, který jsem objednal, připraven?“

„Ovšem, mister Speere,“ odvětil tázaný, „a může být také neprodleně podán zákusek!“

Bankovní ředitel vsunul rámě své pod paži mister Hoppa a oba prošli jídelnou, jež vyzdobena byla benátskými zrcadly, exotickými

roślinami a mramorovými sochami, dali se rovněž podobně vykrášenou chodbou a vstoupili do kabinetu, kde prostřeno bylo pro dvě osoby.

Mezi zákuskem hovořeno bylo o denních novinkách a jiných všedních věcech.

Ke konci poručil mister Speer obsluhujícímu číšníkovi, aby přinesl ještě několik lahví bordeauxského a černou kávu a dostavil se pro další rozkazy až za hodinu.

Když číšník za sebou zavřel dveře, bankovní říditel je uzamkl, vrátil se na svoje místo, naplnil obě sklenky a podal hosti svému pouzdro s doutníky.

Poté ozval se s důrazem na každém slově:

„Rád bych, mister Hoppe, promluvil s vámi o důležité jakés záležitosti obchodní.“

„Tužil jsem!“ krátce podotkl tento.

„Proč?“

„Poněvadž bychom jinak bývali zůstali v jídelně, kde snad byla by se našla příjemná společnost.“

„Nudíte-li se ve společnosti mojí, doufám, že budu moci poskytnouti vám za to náhradu. Chcete si vydělati peníze?“

„Kde a kdykoli. . . ! Kolik?“

„Padesát tisíc dolarů!“

„Hm, to stojí už za to!“ odvětil mister Hoppe, jež při vyslovení obnosu opustila obvyklá jeho chladnokrevnost. „Nepožádáte-li mne za cos nemožného, jsem milerád ochoten!“

„Jedná se o malichernost!“ v odpověď dal mister Speer, na pohled bedlivě pozoruje modravé obláčky dýmu, vystupující z jeho doutníku. „Musíte se vloupati do naší banky . . . nic více . . . Pak bude vám jen zapotřebí vztáhnout ruku . . . do kapsy vstrčiti si padesát tisíc dolarů . . . a vše je odbyto.“

„Promiňte, mister Speere,“ přerušil jej mister Hoppe s výrazem

nevole, „nelze mi jinak, nežli se domnívati, že vstouplo vám do hlavy víno!“

„Ni v nejmenším, můj zlatý, ba naopak, co mluvím, toho nebyl jsem si snad dosud vědom tak jasně, jako právě v tomto okamžiku . . . Pokládáte mne bezpochyby za bohatého člověka?“

„O tom jsem nepochyboval nikdy a mám za to, že mínění moje sdílí celá Filadelfie.“

„Tím lépe! Na okolnosti této založil jsem také svůj plán, jež bez rozpaků hodlám vám sdělit, ježto jsem přesvědčen o vaší mlčelivosti . . . Tedy slyšte . . . ! Vedl jsem život nad své prostředky, krom toho nešťastně jsem spekoval a viděl se nucena předně k uvarování krise a za druhé k zabezpečení nějakého jmění ulehčiti bance o milion dolarů . . . Doufám, že pochopíte nyní bez jakéhokoli výkladu dalšího . . .“

„Úplně, ale nepocituji nijakž obzvláštní chuti, vstrčiti hlavu do smyčky . . .“

„Lituji skutečně, že shledávám u vás tak skrovnou míru klidného a jasného úsudku. Po prohlášení, jež jsem vám právě učinil, měl byste přece nahlédnouti, jak na věci mně samému záleží!“

„Toť arci pravda!“ připustil mister Hoppe. „Objasněte tedy záměr svůj podrobněji!“

„Třeba několik jen slov. Postarám se, abyste zítra kolem půlnoci docela nerušeně mohl dvě hodiny pracovati v bance. Námahu, abyste se příliš dlouho nemusil lopotiti, míním vám uspořiti tím, že vám doručím klíče od pokladny, jež téže ještě noci vrátíte mi zde v tomto kabinetě, kde úspěch oslavíme večeří se šampaňským. Ovšem, nevyhnutelno bude, abyste se opatřil nástroji a zanechal nezvratné stopy násilného svého díla . . . Jak vidíte, věc je velmi prostá!“

„K čemu potřebí máte mne?“

„Otázku tuto zodpověděti nepokládám se za povinna. Zde jedná se pouze o to, zda si hodláte vydělat i padesát tisíc dolarů či nic!“

Mister Hoppe se vzchopil, několikrát zamysleně přešel kabinetem, načež stanul před bankovním ředitelem a pravil důrazně:

„Dobrá, ujednáno!“

„Věděl jsem, že návrhu mého neodmítnete!“ s úsměvem podotkl mister Speer.

Ostatní podrobnosti brzo byly dojednány, ctihodná dvojice dopila pohodlně kávu a rozešla se.

* *

*

Následující noci mister Hoppe přesně byl na místě a v plném bezpečí provedl své dílo, jež poukazovalo na znamenitou již obeznanost předchozí. Dveře do místnosti a zámky u pokladny vykazovaly patrné stopy vloupání. V označeném koutku našel podnikatel balíček, jež vstrčil do kapsy. Rád by si býval prohlédl značnou sumu, již představoval, ale půda ho páčila pod nohama. Ze zkušenosti bylo mu známo, jakou roli hrává mnohdy náhoda a pokládal za radno se vzdáliti co možná záhy. Štěstí bylo mu příznivo a bez nehody octl se opět na ulici. Cestu až do restaurantu urazil s malou oklikou a dospěl tam opačným směrem nežli ležela bankovní budova.

V kabinetě zastal mister Speera, naň již čekajícího, a zpět mu doručil klíče od pokladny.

„Dobře vykonáno?“ tázal se ho bankovní ředitel.

„Eh, hříčka!“ zasmál se mister Hoppe.

Chvatně z kapsy své vytáhl balíček, ale jedva že byl odtrhl obálku, zraky jeho ztrnule utkvěly na jeho společníku.

„Co to znamená?“ vyhrkl užasle.

„Nic více, nežli že jsem přišel rovněž k náhledu, že celá věc je pouze hříčkou a s dostatek zaplácena i tisíci dolary. V pokladně leželo ovšem původně padesát tisíc dolarů, ale z těch po poledních vzal jsem si devětačtyřicet tisíc jako honorář za svůj dobrý nápad. V celém světě básník lépe bývá placen nežli sazeč jeho díla. .. Nu, spláchněte

mrzutost svojí sklenkou šampaňského a oddejte se nezbytnosti . . .
Povrhovat navzájem sebou nebudeme, neboť k tomu jsme oba příliš
prohnaní. . . He? . . .“ ,

Mister Hoppe usedl ke stolu, ale nebyl s to po celou večeři zmoci
se opět k obvyklému svému rozmaru.

* *

*

Nazítří přinesly večerní listy zprávu o neslýchané drzém onom
zločinu. Celá Filadelfie ocitla se v rozčilení. Policie se horlivě sháněla
dva měsíce po pachateli a pak snahy své se vzdala, neboť nová
taškárství zaujala její zřetel.

Akcionáři banky sešli se k mimořádné valné hromadě a usnesli
se uhraditi ztrátu ze záložního fondu.

Bankovní řiditel zůstal na svém místě a je všeobecně váženým
mužem, o jehož přísné poctivosti nikdo se neodvažuje pochybovati.

Victor de Grammont.

Elixír dlouhého života.

Na zkoušku láhev zdarma!“ radostně zvolal mister Torticolis Trinquercruce, churavec z povolání, jenž postupně uštval všechny učené profesory lékařské fakulty newyorské i filadelfické.

V okamžiku, kdy mu výkřik ten unikl, spočíval mister Torticolis na loži, jakž jest povinností každého churavce, jenž má u vážnosti sama sebe: shlédlt právě na prvé straně večerního „New-York-Heraldu“ insert ‚balzámového elixíru indiánského‘, nového lektvaru, hojícího dle oznámky cephalalgii, neuralgii, gastralgii a valné množství jiných ještě „-gií“, minulých, přítomných a budoucích, zaznamenaných v medikálním slovníku.

„Tajemná choroba, jíž trpím, dojista jest obsažena ve všelikých těchto ‚-giích‘,“ děl k sobě mister Torticolis.

„Nade vši pochybnost jest mi třeba indiánského balzámového elixíru! Podivno, že jsem doposud na to nepřišel! A vynálezce nabízí zkoušku zdarma! Jistě jest to nějaký filantrop!“

Nazítří z rána dopsal mister Torticolis Trinquercruce svému dodavateli, lékárníku, aby mu zaslal blahodárnou láhev.

S přesností, hodnou veškera uznání, churavec bral hodinu za hodinou dávku vyznačenou v návodě a zapíjel ji ledovou vodou, a záhy zpozoroval jakousi nepatrnou úlevu: jenom že — věc to nepochopitelná — ačkoliv užíval léku naprosto pravidelně a trpělivě — vyléčení stále se nedostavovalo.

Mister Torticolis poněkud zklamán opět uchýlil se do postele, jakž to náleží churavci z povolání, a záda maje měkce opřena o kupu podušek, znova jal se důkladně zkoumati přiložené návěští.

„Už to mám!“ pojednou zvolal vítězně.

Pohled jeho utkvěl na malém odstavci, zapadlém v textu a tlumočícím, že v případě, kdyby cephalalgie, neuralgie, gastralgie a

jiná „gie“ spojena byla s trnutím neb svrběním prodloužené míchy, jest nutno balzámový elixír indiánský nahraditi prostým elixírem indiánským, jehož láhev v ceně tří dolarů ráno a u večer by postačila.

Mister Torticolis Trinquetruche byl radostí bez sebe a aniž povstal z lože, bez prodlení nařídil svému sluhovi, aby mu přinesl tři tucty lahví prostého elixíru indiánského: četná osvědčení připojená k závěrku tištěného avisa nezůstavovala ubohého churavce v pochybě o neklamnosti blízkého uzdravení, zaručeného divuplným lektvarem, patentovaným republikánskou kanceláří washingtonskou pro všechny státy severoamerické.

„Prostý elixír indiánský nepostrádá významu,“ řekl Torticolisovi kteréhosi večera dávný jeho druh, doktor Hippocrates Puff of Humbug, usmívaje se, „ale přece jen není nad extrakt de homard á l'assa foetida!“

„Slyšel jsem již o něm,“ zamyšleně se ozval mister Torticolis. „A kde že jsem vlastně již ten dlouhý název četl?“

„Inu,“ připomněl doktor Puff of Humbug, „na skalách, vroubících železniční trať k městskému hřbitovu!“

„Ah, yes,“ potakal mister Torticolis, „vzpomínám si již!“

A bezodkladně vypravil posla ke svému lékárníkovi, aby objednal několik tuctu lahví ‚extraktu de homard á l'assa foetida‘.

„Pomocí znamenitého tohoto preparátu,“ mýnil churavec, „budu dříve na nohou, nežli by postačilo, aby venkovský spekulant byl do posledního haléře obrán newyorskou bursou, a co nevidět budu švižným jako noční poberta, stíhaný policistou, který náhodou se ocitl na místě činu.“

Po několika nedělích bylo jasno, že ‚extrakt de homard á l'assa foetida‘ nikterak neumenšil choroby páně Torticolisovy.

Minuly měsíce a minuly roky: mister Torticolis Trinquetruche dále čítal anonce „New-York-Herald“ a kdykoli byl některý nový patentovaný lektvar nabízen zdarma na ukázkou, churavec z povolání

bez výjimky si jej zjednával a přiměřeně dle něho zařizoval svoji životosprávu.

Takovýmto způsobem k doporučení učených doktorů Hanemana Amerika, Codexa Torboyaua, Remedia of Cercueil, Sangrada da Diaforus a ještě několika pořadem zkusil neomylné speciality: zkapalnělé železo magnetické, prsní sirup z rajských jablek a margarínu, kaučukovou klej komprimovanou asfaltem, třeš z hroší kůže destilované se želvovinou, uhličnatou klovatinu z ústřic sušených v páře dehetnatého uhlí a konečně i proslulé kapky hypokrenické, hotovené z tomahawkové silice a švestkového éteru.

Pohříchu — z jakého nevystihlého důvodu veškeré tyto universální léky zůstávaly bez kýženého účinu?

„Snad že,“ uvažoval mister Torticolis, „vzhledem k zastaralému svému neduhu používám jen příliš skrovných dávek?“

A polkl za sebou tři doušky kyselého závaru ze sasafrasových bobulí a poštovních známek — radikálního to prostředku proti povšechnému ujímání v útrokách.

Před oči si nastrčil polovyprázdněnou lahvicí, s jejíž natržené etikety domníval se vyčítat: e pluribus unum.

„Není pochyby, že jest mi toho potřebí!“ zaliboval si mister Torticolis. „Konečně že jsem připadl na jedinký lék v pravdě působivý!“

Trpké zklamání!

Po osmi lahvích sklohněniný té mister Torticolis nebyl s to, aby zvedl se s lože.

„Zmýlil jsem se a popletl si různé dvě nemoci. Záhodno bylo nejspíše čísti: nec pluribus impar. Jaké jen dopustil se nebožtík můj otec chyby, že dal mne nedostatečně vyučiti v latině!“

A všecek vysílen, ubohý mister Torticolis zabral se v těžké spánek.

A zdálo se mu, že veškeré láhve, jejichž obsah prodlením let

shltal, a jež zaplňovaly jeho ložnici, se daly kol jeho postele v křepčivý rej.

Každá z nich, nechť veliká či malá, nechť baňatá či štíhlá, nechť zelená, modrá, bílá či žlutá, nabyla hlasu.

Ze všech koutů pak a směrů ozval se hlahol výčitek, při nichž nebohému Torticolisovi naskakovala husí kůže.

„Tringuecruche, oh, Tringuecruche!“ zaškvikal rozplihlý jakýs hlas u hlavy lůžka. „Proč neměl jsi ke mně důvěry?“

„Kdo jsi?“ opáčil zděšeně mister Torticolis.

„Balzámový elixír indiánský!“ zazněla odpověď. „Kdybys jen poněkud byl vytrval při mně, dnes bys získat mohl první cenu v závodech velocipedistických a poraziti tak všechny pedálové šampiony albionské!“

„Vždyť,“ na protest se ozval mister Torticolis, „vypil jsem několik tuctů lahví!“

„Bylo třeba pokračovati,“ zasyklo důrazně v odpověď, „počínal jsi se stávati výborným zákazníkem!“

„Nedbej ho, Tringuecruche!“ zaskuhral hlas jiný, dolejší od nočního stolku. „Balzámový elixír indiánský je dryáčník! Ostatně na reklamu nevydává ani polovic dolarů ročně jako já!“

„A kdo jsi ty?“

„Extrakt de homard á la assa foetida! Půldruha dolaru za pololáhev a pět dolarů za láhev velkou! Na deseti lahvích získává se čtvrtlitr léčivého moku! . . . Nezazlívám ti, že's se mne vzdal, ale přičisti musíš sám sobě, že ocitl jsi se dnes ve stavu zoufalém!“

V diskusi se vmísily ‚zkapalnělé železo magnetické‘, ‚prsni syrup z rajských jablek a margarinu‘ a po nich i všechny lahvice ostatní současně se daly u vřeštivé a pištivé žaloby, hrozby, stesky a výtky.

Pojednou všeobecnou touto farmaceutickou vřavou mocně prolehl silný hlas basový a přehlušil veškery skřeky a jeky, jež v zápětí ztichly jako by kouzlem.

A hlas ten pravil:

„Torticolise, oh, Torticolise! Jako prezident patentovaných a diplomovaných lektvarů a jako nej prvotnější a nejznámějších z nich, já, elixír dlouhého života, proslavený na obou polokoulích zemských, bez obalu ti hodlám sdělití mínění všech nás o tobě! Jsi nevděčník, zbabělec, malomyslník a necita! Zachoval jsi se k nám zpronevěřile a zrádně! Proto v radě naší propadl jsi životem! Pronesli jsme nad tebou ortel smrti! Zapíráme tě, jak ty jsi zapřel nás! Torticolise Trinquecruche, jsi ztracen!!!“

Všeobecná pochvala navzájem klinkavě srazivších se lahvic byla dokladem bezvýhradného souhlasu se ztlumočenými slovy rozsudkovými.

Poté zavládlo ticho — ticho zmrtvělé.

Torticolis již neprocitl

Přátelé jeho dali mu poříditi rakev tvaru lékárnické láhve, aby zvěčnili památku šlechetné snahy Trinquecruchovy o zájem patentovaných a diplomovaných lektvarů a odstrašivý příklad znázornili neprozřetelníkům, kteří by hodlali následovati jeho zpronevěru a zradu.

Requiescat in pace!!

Jehan Soudan.

V padesáti minutách.

8 hodin 30 minut večer: Grace a John setkají se po prvé.

8 hodin 32 minut: John je okouzlen.

8 hodin 33 minut: Grace nabývá příjemného dojmu.

8 hodin 40 minut: Grace se přívětivě na Johna usměje.

8 hodin 45 minut: Rozhovoru přibývá živosti.

9 hodin: John formálně učiní nabídku k sňatku.

9 hodin 1 vteřina: Grace nabídku přijme.

9 hodin 5 minut: John telefonuje pro soudního úředníka.

9 hodin 20 minut: manželství stane se skutkem.

Toť stručně celá historie: jeť dokladem, jak rychlý mívají události v Hobokenu průběh — ač není tomu tak dávno, kdy oddávky jakési vykonány byly tam o půlnoci ve voze elektrické dráhy, což však zřejmě není ničím u porovnání s právě načrtnutou novinkou v oboru promptních sjednání manželských!

* *

*

Když opustil mister John Doerr domov svůj v krásném panamském městě Lackawaxenu, napadalo ho právě tak málo se oženiti, jako by ho napadlo v neckách se pustit vodopádem niagarským. Byl majitelem hotelu „New-York“, široce a vysoce rozkládajícího se na nejlepším stanovišti zmíněného města. Krom toho byl elegantní, hezký, v třiceti letech a maje tisícové zálohy v nedobytné pokladně. A konečně nijak nebyl letory ostýchavé.

Mistress Grace Wahlerová před rokem stala se vdovou bez valných vzpomínek a bez dětí, čítala čtyřiadvacet let a byla zjevu půvabného a ducha vnímavého.

Souboru veškerých těchto okolností nevyhnutelně v zápětí se musil dostaviti kromobyčejně výjimečný důsledek.

Mr. Doerr a mrs. Wahlerová byli zprátení s mr. a mrs. Friblovými, čís. 47. Waverley place, Jersey, city Heights a často se objevovali u nich návštěvou, leč před tím nikdy se tam nesetkali současně — až uvedeného právě onoho dne, soustředivšího zvláště hojnou společnost, jenž významným se měl státi v dosavadním jejich životě.

Sotva že byl mister John Doerr shlédl roztomilou vdovu, neprodleně požádal domácí paní, aby jí byl představen, a sotva že mistress Grace Wahlerová viděla proti sobě státi panamského hosta, tu z plaše zasvitlých zraků jejích cosi divně a žárně zašlehlo — proti veškerým pravidlům fysiologickým — v samu hloub náhle rozbušelého jeho srdce.

John a Grace neztráceli mnoho času, což vidno z podrobného přehledu, vyznačeného v čele této stati a zevrubností se rovnajícího jízdniému řádu železničnímu.

Postup tento měl by býti vzorem všem oněm lidem, kteří náchylni jsou ku přání, snadno a rychle se oženiti a provdati.

John odvedl Grace v odlehlý ztichlý salon, kdež bylo v rozmluvě pokračováno dále: s počátku mýnil vzbuditi toliko její zájem, ale již po několika chvílích jal se jí zahrnovati lichotnými dvornostmi.

Taková byla situace deset minut před tím, nežli se zdařilo mladému muži vybaviti na lících mladé dámy utěšený ruměnc. U příležitosti té dlužno míti na zřeteli, že americké vdovy nijak nepokládají za vhodné příliš snadně se uzardívati. A pak přešel rozhovor v čile spádný tón.

Naskýtala se nejedna dáma, jež by mileráda byla obětovala naději na zimní kožešinový přehoz, kdyby byla mohla zaslechnouti, o čem oni dva takto horlivě pospolu rokují, ale žádná z nich neměla nejmenší potuchy, že věc nabyla tak vážného směru.

Mister John Doerr neklamně prokázal, kterak dovede býti

diskretním, což došlo zvláštního povšimnutí a ocenění se strany jeho společnosti: dal jí na srozuměnou, že jest až po uši do ní zamilován, že až dosud nikdy nebyl pocítil k nijaké bytosti ženské poněkud jen opravdovější lásky, a že nemá v úmyslu ani v budoucnosti k srdci si připustiti pocit téhož významu a rázu.

Taková a podobná procedura plně způsobila, aby i v paní Wahlerové vybavila nepochybné seznání, že společník její jest zcela dle jejího vkusu, a pak bylo jen třeba příslušné odvahy, aby přiměřeným slovem projevila tuto svoji dispoici.

Z míry povzbuzen atmosférou hobokenskou, hoteliér lackawaxenský vyšel rozkošné vdově na půl cesty v ústřety a všelikou její váhavost v příčině té zdařilo se mu vzíti útokem.

Minulo přesně třicet minut od chvíle, kdy byli se mister Doerr a mistress Wahlerová spatřili po prvé, když onen formuloval nabídnutí k sňatku, a tato je prodlením jediné vteřiny přijala.

Pak si uvědomil mister Doerr, že nijak není příznivcem dlouhých zasnubů a že nijakého není důvodu, jenž by mu byl závadou, aby se co nejdříve oženil, ba že kyne mu veškera příležitost, aby v manželství vešel bez jakýchkoli průtahů; co a jak by se zařídit mělo v souvislosti s nastalým stavem věcí, o tom s dostatek času bylo uvážit později.

Ani mistress Wahlerová neotálela se svým souhlasem.

„Kde mohl bych se ihned dopátrati soudního úředníka?“ tázal se mister Doerr svého hostitele.

„K čemu, u všech všudy, potřebujete v tuto chvíli soudního úředníka?“ opáčil mister Frible.

„K čemu? Grace, to jest mistress Wahlerová a já rozhodli jsme se pro manželství. Doufám, že nemáte námitek, aby svatební obřad vykonán byl zde!“

Mister Frible odkvapil ke své choti, aby ji o netušené příhodě té zpravil, načež v méně než třiminutové další lhůtě zvěděli o události

té i veškerí domácí hosté a přednesli zasnoubené dvojici svoje blahopřání.

Telefonicky požádaný soudce Moes na ručest provedl ceremonii oddavační.

A tak v padesáté minutě, uplynulé od okamžiku, kdy mister Doerr a mistress Wahlerová po prvé se uviděli, manžel ské spojení jejich bylo hotovou věcí; po improvisované hostině svatební v domácnosti mr. a mrs. Fribleových odejeli novomanželé do nevěstina příbytku, čís. 517. Highstreet, aby učinili přípravy ke svatební cestě.

Richard Redfield.

Za našich dnů.

Rozkošná miss Ethel Rawlingsová neměla ve čtyřmécítma letech nikoho a neměla také ničeho, ale dovedla a uměla ledacos a proto počala směle hledati existenci vědomostem a schopnostem svým přiměřenou.

Ve městě, jakým jest New York, projektu a cest bylo s dostatek.

Nejprve se odebrala do advokátní kanceláře. „Stenografuji a píši na stroji!“ ozvala se důvěřivě. „Velmi hezké, ba překrásné!“ proslovil pisárenský šéf.

„Jenom že se za našich dnů, pohříchu, v tomtěž vyznají se přemnohé! Přes to však hodlám vám ochotně vyjítí vstříc! Angažuju vás za deset dolarů měsíčně!“

„Jak že, za deset dolarů měsíčně?“ zvolala užasle miss Ethel. „Těmi bych se však nemohla vyživiti, a sotvaže bych za ně mohla snídati.“

Pisárenský šéf pokrčil rameny a podotkl:

„Lépe placená místa jsou právě vesměs obsazena!“

Vzdálila se a vkročila do obchodního komptoiru.

„Dokonale ovládám dvojité účetnictví,“ prohlásila nadějně, „a také francouzštinu, španělštinu a němčinu jak v slově tak v písmě!“

„A více nic?“ opáčil majitel závodu. „Štěstí jest vám však příznivo. Právě se rozstonala slečna od kontokorentu. Můžete ihned nastoupiti s patnácti dolary měsíčně. Doufám, že . . .“

Nenechala ho domluviti a rozhořčeně se obrátila k němu zády.

Majitel závodu ironicky se za ní zasmál.

Miss Ethel bezprostředně poté vešla do redakce velkého, třikrát denně vycházejícího časopisu.

„Studovala jsem filosofii a literaturu,“ pronesla ostýchavě.

„Vyznám se dle povšechného soudu neprávě špatně i v črtání prósy a veršů . . .“

„Jste-li pak obeznámena také s hudbou, abyste mohla převzít rubriku koncertní kritiky?“

„Ano!“ popílila si radostně. „Zajisté!“

„A také jste sběhlá v telefonní stenografii, kresbě, fotografii a sportu?“

Přítakala.

„Dobrá!“ zněla konklusa. „Pak můžete zůstatí za dvacet dolarů měsíčně!“

„Jak že?“ vyhrkla zjeveně miss Ethel.

„Nu, tak!“ chladně pokývl šéfredaktor. „Ženská práce!“

Miss Ethel se slzami v očích opět ocitla se na ulici.

Tu se rozpomněla, že z rána ve kterýchsi novinách pohledem svým zavadila o insert, jímž dáma jakási hledala předčitatelku.

Nemeškala vydati se na místo.

Když náležitě obstála v přeptávce stran dosavadního svého života a na výslovný ještě dotaz ubezpečila, že dovede hrátí na klavír, malovati akvarely, háčkovati krajky a vyšívati hedvábím, tu dáma ji uvědomila, že mohla by každého večera k ní zavítati na tri až čtyři hodiny a to za honorář padesáti centů denně.

„Za padesáticentový honorář denně!“ polohlasně opakovala miss Ethel.

„Snad se pozastavujete?“ ostře zasykla dáma. „Posavad jsem měla jakousi obstarožnou, z Evropy zavátou sem slečnu urozeného původu, která nepotřebovala výdělku, ale na přilepšenou si ho přece dopřávala . . . Ta dostávala pouze třicet centů a čaj za večer! . . . Bohužel, že onemocněla a tak . . .“

„Kterak bych jen mohla býti z toho živa?“ vykoktala miss Ethel.

„Jak že?“ zhrozila se dáma. „Z toho že miníte býti živa? Fi donc! . . .“

Zazvonila na sluhu a nakázala s noblesou:

„Vyvedte miss ven!“

Pak miss Ethel odebrala se za město do parku, usedla na nej bližší lavici a propukla v pláč.

Tam v trudném přemítání jejím pojednou zamihlo se jí rmutně obtíženou myslí, jako odkuds z nevystihlé jakési dálavy to zaznívalo:

„Nezoufej, bláhová, či nezoufej aspoň hned! Vždyť umíš také vařit a vésti domácnost! Jdi jen do veřejného ústavu, zprostředkujícího práci a službu, a pokus se o štěstí své dále!“

Arciže nebožka její matka vštípila jí vědomost a zručnost i v tomto směru praktickém, ale nepříliš cenila význam toho ve všedním shonu životním.

Přes to se odhodlala a rázně nakročila do městské ústřední kanceláře zprostředkovací.

V rozsáhlé místnosti sedělo či stálo na čtyřicet až padesát dám s netrpělivostí, zračící se v obličejích.

„Hledáte místo?!“ ozvalo se rychle odevšad.

„Ano,“ zašeptala rozpačitě miss Ethel. „Jako kuchařka či hospodyně, neboť se zúplna vyznám ve všech domácích pracích.“

„Deset dolarů!“

„Patnáct dolarů!“

„Dvacet dolarů!“

„Pětadvacet dolarů a předplatné v divadle!“

„Třicet dolarů a ročně měsíc dovolené pro lázně!“

„Pětatřicet dolarů a o vánocích motorovou dvojkolku!“

„Čtyřicet dolarů a po pěti letech svatební výbavu!“ „Padesát dolarů a po pěti letech svatební výbavu a rodinný domek!“

A takto voláno, hlučeno, úpěno, křičeno, stenáno a ječeno bylo se všech stran.

Ubohá, ohromená a zmatená a vyjevená a zmámená a dvacaterými rukami semotam smýkaná a cloumaná mladá dívka nevěděla, kam dříve obrátiti sluch a zrak, a bývala by v posled dójista

rozsápána, kdyby se pojednou nebyl ve dveřích objevil vysoký, obtloustlý a vybraně oděný gentleman a neozval se již s prahu:

„Slyšel jsem, že se zde nabízí dobrá kuchařka!“

Rozhlédl se kolkolem a zočiv rozkošně sličnou dívčinu, pokračoval nadšeně:

„Ha, tady je!“

Otočil se k náhle zamklým a vůkol skupeným dámám: „Ta není pro vás, mesdames, s tou se ožením!“

A doložil:

„Ano, ožením se s ní, já, Francis Pittford, petrolejový těžař michiganský a naftový kutař nebraský!“

A ujav miss Ethel pod paží, zavedl ji do svého před domem čekajícího automobilu a šťastnou si ji odvezl do předměstské své vily.

William Herbert.

Prohnaní chlapíci.

Mister Cyrus Alexandr Brown, jeden z nej bohatších špekulantů newyorských, zamýšleně seděl v soukromém svém kuřáckém kabinetě.

Že seděl, není valně výrazem správným, neboť mister Cyrus Alexandr Brown, případněji řečeno, nznak ležel v houpací židli, nohy měl opřeny o křbovou rampu a obě ruce zastrčeny v kapsách: v levém ústním koutku svíral havanský doutník, což mu však nevedilo pravým koutkem plivat s onou naprostou jistotou, již může si osvojit toliko rozený občan Spojených států severoamerických.

V takovéto poloze a za takovéhoho zaměstnání vždy se mu dostavovaly nejlepší jeho myšlenky.

Mister Cyrus Alexandr Brown právě v duchu znova probíral poslední své spekulace.

Nemohl si zatajiti, kterak u velkém konkurenčním zápase s Jamesem Washingtonem Smithem opětně utrpěl značnou újmu. Podařiloť se mu sice jako majetníku North-South-ské železnice ubiti konečně soutěžnou dráhu Smith-Quincy-skou tím, že každému cestujícímu svými vlaky nabídl polici ku pojištění na život a volnou vstupenku do koncertu Adeliny Pattiovy v Bostoně — trať Smith-Quincy padla mu nyní do rukou a mohl ceny stanovití dle své vlastní libosti — ale spekulace jeho se stříbrnými doly White-Wolfskými, jíž překonat mínil společnost bání Smithových, úplně se byla zhatila. Pomstychtiví konkurenti jeho se dopátrali, kterak domnělé doly White-Wolfské byly panem Cyrem Alexandrem Brownem „zmineralisovány“, t. j., že nalezené vzorky rud krátce před tím byly tam přivezeny z Kalifornie. Pak se arci s novým podnikem nic již nedalo dělat — alespoň pro přítomnou chvíli.

Ostatně byla to spekulace také skutečně poněkud odvážná —

Co však nyní měl mister Cyrus Alexandr Brown v úmyslu, bylo zcela bezpečné a pohodlné a k tomu byl obchod ten pro muže jeho zásad tak počestným, že nic se mu nedalo vytknouti.

Věc měla se stručně takto:

Jedna z nejznamenitějších republik jihoamerických pozbyla se železnicemi, jež měly přispívati k vývoji moderního státu, znenáhla všeho, co mohlo zakládati a udržovati úvěr. K zadání měla jen ještě několik cenných koncesí báňských.

V požeňnané oné zemi pak blížilo se opět k presidentské volbě. Tak zvané konkurenční strany silou byly si téměř rovny. Zda jako „zvolenec národa“ zvítězí generál Agostino Aquavita či plukovník Diego Panza y Mate, nedalo se právě předvídati, ale bylo jisto, že při volbách nebo po volbách neobejde se to bez obvyklých šarvátek a bitek.

Za takových okolností hodlal mister Cyrus Alexandr Brown troufalým pokusem vyzvat štěstí: jistým oboru a světa znalým inženýrem, panem Johnem Lincolnem Myersem, dal se zpraviti o jakosti zadatelných tam ještě bání a zároveň ve styk vešel s plukovníkem Diegem Panzou y Mate.

Doly jevíly se nadmíru slibnými a v příčině té uzavřel mister Myers malou poctivou tajnou smlouvu, která zněla:

„Mister Cyrus Alexandr Brown dodá plukovníku Diegu Panzovi y Mate 200 pytlů pšenice; vzejde-li setba dle přání, obdrží mister Cyrus Alexandr Brown na deset let bezvýhradné oprávnění k lovu lišek v revíru San Pablo y Jago.“

Pouze tři tito účastníci věděli, že oněch 200 pytlů pšenice bylo právě tolik tisícidolarových poukázek, stanovených k naverbování a vydržování malé „vlastenecké“ armády, a že lov lišek znamenal po vítězství šlechtěného plukovníka udělenou koncesi na těžení v báních San Pablo y Jago.

Věc nacházela se na nejkrásnější cestě ke zdaru: právě dnes poukázány byly plukovníku Diegu Panzovi y Mate peníze, a jednatel

mister John Lincoln Myers obdržel 10.000 dolarů provise. Pole bylo zmrveno a že k dalšímu pomrvení téci měla ještě krev několika set kreolů, mesticů, černochoů a rudochů, toho nedbal mister Cyrus Alexandr Brown nikterak. Pak vzejít měla setba. A ve čtrnácti dnech dojde k rozhodnutí.

* *

*

A rozhodnutí také znenáhla nadcházelo.

Nejprve se objevily v časopisech „New-York-Herald“ a „World“ malé depeše toho obsahu, že se jeví v oné jihoamerické republice značné jitření. To bylo váni větru před bouří. Pak přicházely depeše další: oba presidentští kandidáti počali k „zabezpečení ústavy“ sbíratí vojska, „národ“ byl v „největším rozčilení“ a rovněž cizozemští konsulové — občanská válka byla přede dveřmi.

Arciť se objevily v několika velkých severoamerických listech zároveň články, které osobnost a nárok šlechtného plukovníka Diega Panzy y Mate velebily do nebes — o to se postaral již mister Cyrus Alexandr Brown sám.

Leč současně vynořily se alespoň v rovněž tolika nestranných velkých žurnálech stati, které vyslovovaly sympatii a důvěru všech mravopočestných lidí generálu donu Agostinu Aquavitovi.

Zahájil tedy již James Washington Smith přece protitah?

Nu, tím citelnějším bude proň pak hotová událost: novinářskými články nedalo se již nic proti oněm „200 pytlům pšenice“ podniknouti.

Podobalo se, jako by protivná strana „tam dole“ bez boje mínila ustoupiti: neboť telegramy mluvily již docela o zastaveném zbrojení.

* *

*

S veselou náladou, ale na pohled chladně měl se mister Cyrus Alexandr Brown k tomu, aby se s vážným justiciárem předběžně

poradil o nej výhodnějším dle možnosti zařízení nové báňské společnosti: za podklad sloužily informace a výpočty inženýra Johna Lincolna Myersa.

„Well,“ pravil justiciár, „to je podivné!“

„Míníte, sire?“ opáčil mister Cyrus Alexandr Brown.

„Well,“ pokračoval onen, „nic jiného, nežli že včera již tentýž plán předložil mně mister James Washington Smith!“

„Indeed? Oh! Zcela tentýž?“

„O no! Nezcela! Muž, který jest zde dole podepsán, zval se jinak. Dovolte, abych se podíval ... Za Jamesa Washingtona Smitha rovněž vyjednával Myers, ale s generálem Aquavitou . . . Domnívám se, že mister Myers poctivě nás neobsloužil!“

„Well, také se mi zdá!“ odvětil mister Cyrus Alexandr Brown.

A zamýšleně se vzdálil.

V domovní chodbě potkal konkurenta svého pana Jamesa Washingtona Smitha.

Oba si potřásli rukama.

„How do you do?“ tázal se mister Smith.

„How do you do?“ odpověděl mister Brown.

„Well, pane Browne,“ pokračoval mister Smith, „četl jste odtamtud zdola nejnovější depeše?“

„Well, nečetl pranic!“ odvětil mister Brown.

A ujal se papíru, jež mu podal mister Smith.

Depeše, jakž upravena byla důstojně ze stručného telegramu kabelového pro večerní právě vyšlé listy, zněla:

„Zasluhou vlastenecké velkomyslnosti a obětavosti obou presidentských kandidátů zůstal stát ušetřen hrozivě války občanské. Dosavadní protivníci a soupeři se smířili. Volby se konají za úplného pokoje. Generál don Agostino Aquavita hned po zvolení svém za presidenta prohlásí jmenování plukovníka dona Diega Panzy y Mate svým ministrem financí. Celý národ již nyní jásavě souhlasí s tímto opatřením. Úprava státních potřeb a úhrad svěřena bude zvláštnímu

komitétu, k němuž krom presidenta a ministra financí přísluší bude i proslulý inženýr, mister John Lincoln Myers z New Yorku, jenž rázně se ujme prostředků, čelících proti vykořisťování bání v San Pablo y Jago.“

„Well, sire,“ podotkl mister Brown, zpět odevzdávaje konkurentu svému list, „pravím, že jsou to tři prohnaní chlapíci!“

„Of course!“ odpověděl mister Smith.

Pak oba na okamžik se odmlčeli a spokojili se tím, že každý několikrát daleko od sebe odplivl.

Konečně podotkl mister Smith:

„Počítám, že tento Myers oba nás stál hezkou sumu peněz!“

„Počítám rovněž tak!“ odvětil mister Brown. „Oh, prohnaný taškář! Indeed!“

„Stálo by za to, abychom uzavřeli s ním obchod!“ zasmušile pokračoval mister Smith.

„Of course!“ odpověděl mister Brown. „Podnikneme věc společně?“

„Tak počítám!“ doložil mister Smith.

A oba sjednocení dřívější konkurenti opustili dům, aby oněm „třem prohnaným chlapíkům“ shovívavě sdělili svoje uznání a nabídli spolupůsobení své v příčině „úpravy statních potřeb a úhrad“!

Charles Blunt.

Hraběnka Chamuská.

Nádherná ekypáž stanula před sanatoří doktora Lerouxa, proslulého psychiatra bostonského, a z vozu vystoupila as čtyřicetiletá elegantně oblečená dáma.

„Koho mám ohlásiti?“ tázal se sluha v předsíni.

„Hraběnku Chamuskou.“

Sluha se hluboce uklonil, a oznámiv dostavivší se návštěvnicki, kynul jí, aby vstoupila do salonu.

Vešedší dáma spíše dopadla nežli usedla do křesla, jež přisunul jí vynikající specialista, stařec mírného a vážného vzhledu v přívětivé tváři.

Hraběnka otřela si batistovým šátečkem oči.

„Oh, pane doktore,“ ozvala se tlumeně, „jak svírá se srdce při vstupu do vašeho ústavu! Domnívala jsem se nejinak, nežli že musím omdlít! Šťastné matky, jichž neznáte! Syn můj, jediné moje dítě a jediná moje radost . . . syn můj pozbyl rozumu! Bylo mi poraděno, abych se obrátila na vás! Jste poslední mou nadějí! . . . Každý velebí vaše umění . . .“

„Umění moje není valné,“ s nelíčenou skromností odvětil lékař. „Život svůj ztrávil jsem studiem afekcí mozkových, a stane-li se někdy, že námaha moje provázena jest úspěchem, jindy často opět pohříchu příroda vymyká se všelikému mému úsilí.“

„Neodnímejte mi důvěry, pane doktore, a zůstavte ubohé ženě, která se upíná k naději, aspoň malý její zásvit! . . . Syn můj je tak mlád! . . . Teprve osmnáctiletý! . . . Choroba jeho započala nesmírnou zálibou v osamělosti, nerozptýlenou ani cestou z Evropy do Ameriky. Pak se projevila nervosa, a každá malichernost uváděla jej v rozkacený hněv. Nejnepatrnější odpor vyvolává u něho záchvat hotové zuřivosti. A trpí utkvělou myšlenkou, že všade proň chystány

jsou peníze a stále jen peníze . . . Oh, peníze! . . . Miliony bych mu snesla, kdybych mu mohla vrátiti jeho zdraví!“

„Penězomam!“ podotkl mister Leroux. „Případ povážlivý!“

„Nelze déle jej u sebe ponechat, neboť se stává nebezpečným . . . Strachuji se nějakého neštěstí. . . Dlouho jsem se rozluce této vzpírala, ale příbuzní moji se dožadují, abych ji v oběť přinesla možné jeho spáse. . . Odhodlala jsem se proto předat jej sanatoři . . . Uvolil byste se převzítí jeho léčení?“

„Jak vám libo, madame.“

„Přivedu jej sem ještě dnes. Doposud poněkud dbá mého hlasu, a snad již zítra bych této své moci nad ním pozbyla . . . Slibujete mi, pane doktore, že jej vyléčíte?“

„Slíbiti nemohu v ohledu tom ničeho, ale podniknu vše, co jen spočívá v lidských silách.“

Hraběnka opětně otřela si batistovým šátečkem usazené oči.

„Dobře se oň starejte!“ doložila. „Jsem vdova, a on jest mi vším! V příčině poplatku sjedná s vámi vše můj sekretář.“

A zkormoucená dáma zvedla se k odchodu.

* *

*

Odpuldne se objevila hraběnka Chamuská znova — tenkrátě v průvodě mladého muže — a neprodleně samotna vešla do psychiatrova kabinetu.

„Ubožák jest již zde, pane doktore,“ pravila polohlasně. „Nemá tušení, kam jsem jej zavedla. Přislíbila jsem mu, že se mu dostane od vás peněz, mnoha peněz. Doprovodil mne bez váhání. Zůstávím ho tady . . . Nesmí mne však viděti, že se odtud vzdalují . . .“

Lékař otevřel skryté čalounové dveře a pravil:

„Prosím, tudy!“

„Ah, pane doktore,“ zasténala hraběnka, uchopivši se obou rukou psychiatrových, „uzdravte jej, a matka žehnatí vám bude do konce svého života!“

A chvatně vyšla z místnosti.

Lékař přes to, že dávno již byl zvyklý na projevy lidské strasti, přece jen nemohl se ubrániti roztklivělému dojmu.

„Ubohá žena!“ zašeptal pro sebe.

A odebral se k novému svému pacientovi.

Mladý muž, jenž se probíral ilustrovanými časopisy, zvedl se při vstupu lékařově se svého místa.

„Nenechte se vytrhovat!“ vlídně se ozval mister Leroux.
„Prohlížel jste si ilustrace?“

„Ano, pane.“

„Tož bez okolků pokračujte . . .“

„Je paní hraběnka spokojena?“ tázal se mladý muž.

„Velmi spokojena; právě se tak vyjádřila sama.“

„Těší mne,“ zněla odpověď, „nejiné bylo moje přání.“

„Tato vaše slova svědčí o dobrém vašem srdci!“ podotkl lékař.
„Ostatně v brzku s ní se zase shledáte!“

„Opět jen moje přání!“

„Jak se vám líbí ilustrace?“

„Jsou velmi hezké.“

„Ukáží vám ještě jiné!“

„Nerad bych vám dlouho byl na obtíž a také mám dosti naspěch, neboť jsem očekáván . . .“

„Popřejtež si jen pokdy, mladý příteli!“

„Peníze bych rád co nejdříve . . . Paní hraběnka nepochybně vám řekla: třicet tisíc dolarů . . .“

„Ano, uložila mi, bych obnos ten vám vyplatil.“

„Jste tudíž soukromým jejím sekretářem?“

„Ano, ano, jsem soukromým jejím sekretářem.“

„Je tedy hraběnka velmi bohata?“

„Arci, velmi bohata a vy jste velmi bohat rovněž!“

„Já? . . . Kdybych byl bohat, nebyl bych v tomto okamžiku zde!
. . .“

„Tož aspoň budete bohat.“

„Jste velmi laskav . . . Přes to velice bych vám byl povděčen, kdybyste ráčil účet vyrovnati . . .“

„Stane se tak co nevidět . . . Zatím poslouží se vám skrovným douškem.“

Lékař použil této záminky, aby přivolal svoje zřízence: stisknutím knoflíku elektrického vedení v předsíni rozhlaholil se hlučně zvonek.

Vešli dva sluhové.

Doktor Leroux kradmo jim pokynul, aby se z místnosti již nevzdalovali.

„Pane sekretáři,“ prohlásil mladý muž, „jste vpravdě velmi přívětiv, ale žízně nepocituji vůbec. Věřtež, velice nám naspěch. Vyplaťte mi laskavě třicet tisíc dolarů, a půjdu svou cestou.“

„Tím byste hraběnku nadmíru jen zarmoutil!“ připomněl lékař. „Znám její v ohledu tom pečlivost . . .“

„Jak to?“

„Hraběnku milujete, pravda-li?“

Mladý muž užasle vytřeštil oči.

„Libo snad takovýmito zbytečnými řečmi dále mne zdržovati? K podobně klábosivému rozhovoru nemám naprosto času! Musím míti bud peníze nebo diamanty!“

„Tož chcete i diamanty?“

„Diamanty nebo peníze!“

„Ano, ano, zítra! . . . Přespíte zde! . . . Spolehněte se, pokojík, který se vám vykáže, je velmi hezký . . .“

„Zde že mám přespát? . . . Jste při smyslech? . . . Nu?“

„Je to výslovným hraběnciným přáním!“

„Věřu, že mám již dost té nesmyslné hraběnky!“

„Nesmyslné hraběnky?“ důtklivě opáčil mister Leroux. „Své matky?“

„Ted jest již dokonce mou matkou!“ prudce vyhrkl mladý muž.
„Žena, kterou jsem dvakráte viděl ve svém životě!“

„Nezapírejte, nešťastné dítě, své matky!“ zvolal doktor Leroux.
„Ona vás zbožňuje!“

A vyčítavě pohlédnuv na svého pacienta, pomyslně si soucitně, že choroba jeho jest těžší, nežli původně se domníval.

„Jest již přespříliš těch nejapných šprýmu!“ rozhorlil se mladý muž. „Nevyplatíte-li mi peněz okamžitě, odeberu se přímo na policii! Tam uvidíte, co a jak!“

A kvapně chtěl vyjít ze salonu.

Oba sluhové v zápětí zmocnili se rozkaceného mládce.

„Pusťte mne, okamžitě mne pusťte!“ soplil zadržžený, marně se vymykaje svalnatým pažím nenadálých protivníků. „Padouši! Vlákali jste mne do pasti, bídní lupičové!“

„Upokojte se, příteli, nebo vás dám postavit pod sprchu!“

„Pusťte mne, abych starého toho taškáře zde zardousil!“

„Pod sprchu!“ nakázal lékař.

Na vzdor zoufalému svému odporu odvláčen byl mladý muž do síně, kdež možno bylo podrobili se blahodárným účinnům hydrotherapie: v několika okamžicích byl vyslečen, a zatím kdy dva zřízení jej přidržovali, třetí zřízenec podílel jej svědomitě sprchovými přívaly.

Mládenec, častovaný vodoléčebnými dávkami, klnul, zuřil a úpěl, až konečně zúplna byl vysílen a zemdlen a propukl v nářek.

„Plačtež, synu můj, plačtež!“ těšivě podotkl mister Leroux. „Slzy vám uleví!“

„Co se jen se mnou stane!“ hořekoval ubožák. „Budu pokládán za zloděje!“

Ježto ve svém odporu ustal, nařídil doktor Leroux, aby sprchová procedura byla zastavena.

Vteřiny, kdy sluhové jej pustili z rukou, použil mladý muž k útěku a odpádl až v nádvoří, kdež však byl dostižen a znova zadržen.

„Svěrací kazajku,“ doložil lékař, „a do cely!“

* *

*

Nazítří z rána k snídani srkal mister Leroux čokoládu a četl právě došlý časopis.

Pojednou zrakem zavadil o stručnou noticku následovního znění:

„Včera po třetí hodině odpolední spáchan byl u klenotníka mr. Davisa v 16. ulici troufalý kousek šibalský. Domnělá jakási hraběnka Chamuská vzala si s sebou ze závodu šperk veliké ceny peněžité, za průvodce si přibravši jednoho z příručí, jemuž měl býti účtovaný obnos odevzdán. Do desáté hodiny noční příručí zmíněný se nevrátil. O podstatě takto provedeného taškářství mínění se různí.“

List vypadl lékaři z ruky, jež vztáhla se po elektrickém signálu.

„Rychle, vyprostěte z vazby číslo páté, rychle!“

„Nemožno, pane doktore,“ namítl vstoupivší sluha, „jest to právě onen včerejší zuřivý šílenec, který by nám unikl!“

„Zachovejte se dle příkazu!“

Jakmile příručí octl se u lékaře, vrhl se k němu se zaťatými pěstmi.

„Ničemo,“ zasípěl, „společně odpykáme kriminálem!“

„Nikoli, příteli,“ melancholicky odvětil mister Leroux, „kriminálem neodpykáme pranic: my oba stali jsme se obětí prohnané šejdířky!“

A podal mu k nahlédnutí časopis.

Eugene Eounier.

Náběžník.

Zrádče!“

„Bídáku!“

„Ale, pánové, pánové!“ zvolal předseda, k jehož povinností přináleželo i uchování pokoje a míru v pospolitosti klubovní.

A vrhl se mezi oba soupeře: byl také nej vyšší čas, neboť by si oba dojistu byli k nesmírné potupě celého klubu vjeli do vlasů.

„Či není snad zhola sprostý a bídný chlap?“ pěstí přes hlavu předsedovu stihnout se snaže svého protivníka, podrážděně soptil mister Fogg.

„Či není skrz naskrz zchátralý a zpustlý lump?“ hrstí se pokoušeje dosáhnout hrdla svého odpůrce, zuřivě sápal se mister Sharp.

„Ovšem, ovšem!“ znova přehlušil obojstrannou rozkacenost předseda. „Oba, oba máte pravdu, pánové! Ale především klid! Zapřísahám vás! Důstojností ctihodného našeho sdružení! Klid! Hodláte-li si navzájem zlámat vaz, staniž se dle vašeho přání! Ale venku, smím-li prosit, venku! Celá Cherry-street přičte si událost takovou ke cti! Jenom ne zde, jenom ne zde! Pomněte přec na zpřevrácené stoly a zchumlaný koberec! . . . Ostatně, co se vlastně přihodilo?“

„Ano, co se vlastně přihodilo?“ sborem se ozvalo kolkolem. „Odkud pojednou, u všech všudy, tak strašlivá scéna?“

Fogg a Sharp, nej družnější pod sluncem dvojice přátelská od času Orestových a Pyladových, Fogg a Sharp, nerozluční dioskurové a siamští blíženci — slovem, Fogg a Sharp!

Ano, co se vlastně přihodilo, že si takto dravě obapol chtěli sáhnouti na život?

„Nu, povím vám to!“ vzkřikli oba zároveň. „Představte si jen, že padouch ten . . .“

„Jeden po druhém!“ nakázal důrazně předseda.

A co zvěděli pak členové proslulého kulečnickového klubu newyorského, zvaného „zelené sukno“, byla historie, jak následuje.

Bylo to v krásném měsíci máji a na jasně ozářené louce gravesenské před zahájením „grand national steeple chase“. V pěkném breaku dostavili se arci mister Fogg a mister Sharp rovněž a zaujali stanoviště na severním návrší. Do znamení pořadatelstva, kdy ponížít se měly korouhve, bylo nepochybně ještě daleko a oba, s dostatek nalokavše se cestou ohavného prachu, zatoužili po kýžené sklence chladivého piva. Tož k jednomu z blahodatných oněch lidumilu, kteří v podobě peripatetických markytánů celé prostranství opatrovali sandwichy, lahve, šunkami a jinými dary božími a za několik centů osvěžovali lačníci a žíznící hrdla.

Právě ten i onen hodlali ke rtům přiložit číši skvostně hnědého moku, když zahlaholil zvonec a v zápětí u veškery davy dolehl lomozný orkán — překotný spěch a jekotný skřek, jaký se povždy dostavuje, kdy na spuštění vlajek vše se válem hrne k bariérám při jízdě dráze . . .

Rychle polknuvše dva či tři doušky, neméně Fogg i Sharp dali se povšechným proudem: tu pojednou — ah — zda v kvapu srážku zavinil mister Fogg či mister Sharp — octla se mezi oběma kolísavě a potácivě jakási dáma a s úchvatem nejčistší lidskosti ten i onen zachytil ji v náruč.

„Díky!“ zašeptaly pobledlé rtíky, aby se ihned na to přimkly a poděšené zraky taktěž.

A Fogg a Sharp v objetí svírali nej rozkošnější miss, jaká kdy byla padla v mdlobu.

Abychom pak bez průtahů konstatovali stav věci, rozkošná tato miss byla miss Pembroková, jako pravá Američanka horující pro

turfový pažit a navyklá samostatnému počínu a pokud se tkne vlastností jejich ostatních, učitelka hry na klavíru.

Na způsob ten octla se na louce gravesenské a na způsob ten seznámili se s ní také nerozluční Fogg a Sharp: příležitost to byla ovšem dosti truchlivá, neboť miss Pembroková, jak později, když otevřela opět krásné svoje jasnohnědé oči, vyšlo na jevo, při kalamitě oné si v kotníku vymkla jednu z pružných svých nožek.

„Oh!“ zaúpěla tak bolestně, že by se byl nejen ustrnul kámen, nýbrž že zachovali se nejinak i Fogg a Sharp.

Byť zástupy a davy právě v okamžiku tom sebe nadšeněji provolávaly jméno vítězovo, Fogg a Sharpa zaujímal vyšší a také sladší povinnost: miss Pembrokovou, jež nebyla s to, by se vzpřímila a tím méně pokročila, šetrně doprovodit ke svému breaku a dovést ji k domu jejímu ve městě, kdež k nemalému leknutí svému obět převzali domovníčtí manželé. Na štěstí se mladá dáma poněkud zotavila již mezi jízdou a to do té aspoň míry, že byla s to zcela vesele hovořit oh, jak hovořit znala jímavě — a že při rozluce i Foggovi i Sharpovi s nevýslovně lahodným úsměvem podala ruku a oběma jim nejvřelejší dík vzdala za kromobyčejnou jejich obětavost a laskavost. A tak rozžehnali se dne toho s miss Pembrokovou — toho dne — a to byl trudný onen počátek —

Čeho?

Nu, právě— zkrátka a dobře, mister Fogg a mister Sharp oba rozkošnou miss Pembrokovou připraveni byli o vznětlivé svoje srdce: byl-li to však libý pocit skrytosti či bezděčná ne důvěřivost vzájemná, ten i onen blahé tajemství to uchovával v hrudi své pro sebe.

Nazítří vykonat u miss Pembrokovy návštěvu, poptat se po jejím zdraví, s potěšením zvědět, že opět vše dobře, a u příležitosti té přihlásit se za nové její žáky — na důmyslný tento trik připadl jak Fogg tak Sharp s tím pouze rozdílem, že prvý dopoledne a druhý odpoledne.

Leč jako dne toho, tak bylo i dny následující. Fogg zbožně

intonoval na pěkném steinwayském nástroji d-e-fis- g-a-h-cis-d z rána od devíti do deseti a Sharp a-h-cis-d-e-fis- gis-a u večer od pěti do šesti. A při tom nad bílými klávesy bělejší ještě ručka miss Pembrovové. A bělostná tato ručka a nezměrné kouzlo, jež z ní se vybavovalo — nuž ano, jedva že byl od velikého onoho dne minul měsíc proč že by vlastně ne, má-li kdo pět tisíc dollarů ročních důchodů?

Tuť se mister Fogg i mister Sharp odhodlali pro miss Pembrovou sestavit ladně stylisovaný list a u veškeré formě s rozbušelým srdcem požádat o zmíněnou ručku. Nadto však v důsledcích kromobyčejného onoho vlivu přátelské sympatie, kteráž je oba tak těsně pojila, úmysl svůj ve skutek uvedli jednoho a téhož dne. A pak se dostavila odpověď miss Pembrovovy, jíž rázem se octlo vše na jevě . . .

Za okolností těch naskytla se otázka, zda nebyla to snad nej bídnejší proradnost a nej hanebnější věrolomnost, jakéž se byl jeden přítel dopustil vůči druhému? —

To byla právě příčina, proč byl Fogg — tam v klubu, kamž nenadále zavítali současně — pokusil se někdejšího svého přítele Sharpa zkrušiti pěstí a tento zas onomu zakroutit hodlal krk!

A miss Pembrovova?

Dle všeho diplomaticky nadaná dáma! V podstatě diskret nost sama! Proč že vlastně před tím nikdy dobrému Foggovi nezmínila se o dobrém Sharpovi a naopak? He? Oh, povaha vpravdě americká!

Leč jako Fogg tak i Sharp s touže rozhorleností zapověděli si všeliké podezřívání, neboť byla miss Pembrovova andělem — ano, dokonalým andělem!

Tož její odpověď?

Její odpověď — taková a taková: pociťovala se nabídkou jednoho i druhého velice poctěnou, ježto však si váží pana Foggu stejně jako pana Sharpa a zákony státní bigamii nedovolují, nechť prý se pánové,

z nichž ni toho ni onoho nemíní urazit, dohodnou mezi sebou, komu z nich má náležet!

Bylo-li kdy na světě bezelstnější, nezištnější a bezúhonnější duše vůbec? Dobrovolně však přepustit ji druhému? A komu? Nikoli již přáteli, nýbrž věrolomci a proradci!

A novým jedině zakročením předsedovým zabráněno bylo opětně hrozícímu utkání a zpřevracení stolu a zchumlání koberců.

„Tolik dojistá chápete, pánové,“ ozval se konejšivě, „že musíte dospět i k nějakému rozřešení kritické této záležitosti! Jinak dámě té nedostane se z vás žádného! Jakž pak, kdybyste si hodili v kostky? Kdo odkryje více bodů, partie byla by proň vyhrána! Nu?“

Vykverlat? Přímo bylo ohavno!

V jediném jen kuse promluva předsedova byla správná: třeba bylo dospět k rozřešení kritické záležitosti!

Jinak povždy příjemná tvář dobrého Sharpa zpitvořila se k potměšilemu úšklebku:

„V kostky? Nikoli, gentlemeni! To by nad pochybnost bylo frivolní a frivolnost jakéhokoli rázu mám v ošklivosti! Ostatně jsme zde snad v pokoutní nějaké herně? Nikoli, jsme v kulečnickovém klubu! Jakž tedy, kdybychom, Fogg a já, sehráli si o miss Pembrokovou v karambol? Partie toho druhu zdá se mi jediným záplem, hodným ušlechtilé oné dámy!“

Vylíčit bouři rozhlaholivšího se souhlasu, sledující na projev vpravdě geniálního tohoto nápadu, budiž zpravodaji prominuto.

Jedině dobrý Fogg zatvářil se poněkud nevrle: bylo to také pochopitelné a již počala se v přívalu všeobecné pochvaly ozývat s ubožákem soucitná útrpnost, neboť byl Sharp matadorem koule a tága, čehož o někdejším příteli jeho nemožno tvrdit — všickni spíš nakloněni byli malému Foggovi nežli velkému Sharpovi, jelikož onen byl přívětivým a skromným a tento u vědomí umění svého domýšlivým a zpychlým, ač jinak všestranně korektním a počestným.

Nuž, tato kolba! Jak řečeno, nápad vpravdě geniální a znamenitému klubu k veškeré cti! Přes to — nespočívala-li v něm za daných okolností nejúpornější krivda? Fogg a Sharp v závodech proti sobě na kulečnicku!

Ve vzmáhajícím se víc a více nespokojení a jitření náhle se opět s úsměvem Sharp ujal slova:

„Jsem ovšem dalek, abych převažy, jež se mi lichotivě snad přičítá, nějak mínil využít: navrhuji partii do padesátky s přiměřeným pro Fogg předpočtem!“

„Výborně, výborně! Pak je to něco jiného! Jednáno kavalírsky! Předpočet, ano, ale jaký?“

„Čtyřicet!“

„Jakže? Čtyřicet? Do padesátky?“

Což kulečnickového toho bohatýra tak nesmyslně posedlo velikášství, že se dokona popletl na rozumu?

„Srozuměn?“ k Foggovi se obrátiv, tázal se Sharp.

A soustrastně jakoby Goliáš na Davida zamhoural naň s povznesenou svojí výše.

Kýho výra! Čtyřicet do padesátky! To že by měl odmítnout? A na věky sám se odsoudit k příhaně zbabělosti?

„Srozuměn!“ statečně v odpověď zvolal Fogg.

„Výtečně, pánové!“ ozval se předseda. „Konečně toliko jedině! Jak při všech soubojích, nechť utkání vaše dopadne jakkoli, podáte si po vyřízení čestné záležitosti své na usmířenou ruce! Nu, souhlasíte?“

„Ano!“ slavnostně prohlásili oba soupeři zároveň.

„Tož na kolbiště!“

Zelenými rouškami hedvábnými poněkud jen tlumen, vyzářoval z bílých kalených sklesců elektrický jas na šestero nádherných kulečnicků nejvytříbenější práce renesanční.

Volba připadla na jeden z prostředních, jelikož byl oblíbenou soukennou arénou Sharpovou: deska jeho byla totiž skleněná a dle apodiktického ujištění jeho královnou veškerých desek vůbec, neboť

nemohla se s ní rovnati ani břidlice ani mramor, nerci-li prosté snad jen dřevo.

„Johne, Johne!“ rozhlédl se mister Sharp. „Kde proklatý civěl ten zas vězí?“

Odkudsi z kouta s poplašenou tváří přikvačil služebný kustos klubovní.

„Koule a tága, naše tága!“

Tuto zpod kulečnickové zásuvky tři koule — bílá, křížená a rudá — a onde z přístěnného stojanu obě tága: oh, John vyznal se v těchto dokonale — to zde silné francouzské z bukového dřeva a na konci s malým kostěným nástavkem přináleželo panu Sharpovi a tam ono tenké německé z jasanového dřeva a na hrotu s drobnou olověnou vložkou příslušelo panu Foggovi!

„Rychle, rychle!“ pobídl Sharp.

V zápětí vzkřikl však všecek zuřivě:

„U všech kozlu, dejte pak jednou pozor!“

Málem by totiž byl John, jak podával mu tágo, vyšťouchl mu oko.

„Věru že přece jen pošleme vás k čertu!“

„Promiňte, sire!“

Leč teprve předsedovi se zdařilo z míry podrážděnou nevoli páně Sharpovu zchláholit.

S neblahým Johnem tím také byl učiněný kříž: bud že lokty převrhal porterem plněné sklenky, neb nosem narážel na zrcadla, či usedal na zbrusu nové cylindry, aneb tropil pohoršlivě mrzutého cos jiného vůbec — to bylo totiž nezvratným jeho osudem, proti němuž zúplna byl bezmocen a z něhož vyplývala i neustálá jeho potřeštělá zmatenost, k vůli níž stokráte již byl stržil výpověď, ač vždy zase vzhledem k úpěnlivým deklamacím svým o „ženě a dětech“ posléz zůstaven byl na svém místě.

„Vari!“ o kulečnickovou hranu prohnuv mírně nakřivlé svoje tágo, zahřměl na sluhu mister Sharp.

John zalekle a spěšně odskočil vzad.

Pak oba —mister Sharp a mister Fogg — přikročili k dolení bilardové straně, kde čekaly jich již bílá a rudá koule, aby rozhodli, kdo z nich bude mít první strk.

Svižně oběma tágy zeleným sukнем rozehnané kuliny dotkly se protilehlé pásně a volněji vrátily se zpět, až konečně stanuly na nepatrnou jen vzdálenost od původního svého východiska a sice koule rudá — Sharpova — o několik centimetrů před koulí bílou — Foggovou — následkem čehož zahajovací strk připadl prvému ze zápasníků.

Sharp ujal se křídý, přetřel jí hrot svého tága a rub levé svojí ruky a přihotovil se k rozmachu.

Klubisté rozstoupili se kol kolem v široký kruh, všade zavládlo bezhlasé ticho a veškery zraky upially se ke třem světlým bodům na zeleném sukně.

Dlouhý předrazník, dosti znesnadněný ostrým úhlem dopadu, ale obratnosti Sharpově s nevalnou jen obtíž!

Byl to prosvit zelených elektrických žárovek či skutečně vzmáhající se rozčilení, že líc dobrého Foggova jevila se tak bledou, kdežto Sharp zřejmě zcela chladnokrevně se nachýlil nad svoje tágo? Tož přece jen velice zasahovala mu věc k srdci? Byl tudíž nejvyšš opravdově do miss Pembrokovy zamilován, kdežto Sharp . . . ?

Ťuk . . . ťuk! . . .

Prvý postupný sraz koulí v karambol!

„Dva!“ hlasitě počítal Sharp. „Tři . . . čtyři . . . pět . . . šest . . .

„ . . . deset . . .!“

„ . . . patnáct . . .“

U všech všudy, měl to štěstí! Štěstí? Oh, nevědomci, což nepozorujete, kterak míří na serii?

Každým strkem svým zajišťoval si Sharp současně příležitou posici další a stále blíž a blíže koule posouval k sobě: hráč jak on, o

němž bylo povědomo, s kterak přesným bezpečím dovede stanovit každý rozvrh příští — to právě byl mister William Sharp!

„... dvacet . . .“

„... pětadvacet . . .“

„... třicet . . .“

„... pětatřicet . . .“

Tisíc láteř!

A dobrý mister Fogg? Věru, ten stále bledším a bledším a přímo již zsinálým! Ubohý mládec!

„... třiadvacát . . . čtyřadvacát . . .“

„Ah!“ pojednou vyhrklo ze všech úst.

Byl také svrchovaný čas: kiks —!

Sharp zamýšlel úvratník, lehkým jen strkem koule stočený stranou, ale tágo se mu smeklo a serii učinilo takto přítrž.

Pak byla řada na Foggovi — za jakých však vyhlídek leč přes to, budiž!

„Jen rázně, Foggu,“ se všech stran ozvalo se na povzbuzení.

„Rázně do toho!“

Dobrý mister Fogg zatnul do nej vnitřnější útroby a nervosně se zahryzl do rtu.

Posice nebyla nijak nevýhodná: prosté toliko duplé . . .

„Výborně, výborně!“

„Čtyřicet napřed . . . tedy jednačtyřicet . . . dvačtyřicet . . . třiadvacát . . .“

„Znamenitě,“ opět se odevšad ozvalo ku povzbuzení. „Jen tak dál, Foggu, dál a dál!“

„Čtyřadvacát . . . pětadvacát . . . šestadvacát . . . sedmadvacát . . . osmadvacát . . . devětadvacát . . .“

„A ted poslední, Foggu, poslední!“ vůkol se rozhlaholil všeobecný jásot. „Bez bázně a strachu!“

Leč tágo v hrsti dobrého Fogg se zachvělo, takže strk ztracen

byl předem: křížené koule se sice bílá dotkla, ale přešla těsně mimo kouli rudou!

Ubohému Foggovi na čele vyvstaly veliké krůpěje potu; osud jeho dojistá jako by již byl rozhodnut a zpečetěn!

S úsměvem pokročil mister Sharp vpřed.

„Pětačtyřicet . . . šestačtyřicet . . . sedmačtyřicet . . . osmačtyřicet . . . devětačtyřicet . . .“

Ubohý, stonásob a tisícnásob ubohý Foggu . . .! V průtahu nyní padesátý! . . . Ha, což! . . . Problém — věru problém i pro takového hráče, jakým Sharp!

Koule rudá spočívala bezprostředně při do lení krátké pásni a zcela blízko ní směrem k centru nacházela se koule druhá, křížená a koule třetí, bílá, ustraněna byla daleko naproti vpravo a takměř v samém rohu: zřejmo bylo nutno docílit náběžník — rudou kouli shora vlevo prudce postrčit na kouli kříženou, aby po letmém jen styku s levou dlouhou pásni stihla kouli bílou.

Řekne se ovšem snadno, ale provede těžko, neboť zevrubně přesný náměr a nástrk byl v případě tom všeko.

Zkoumavě přehlédl mister Sharp situaci, načež obezřetně tágo své schýlil na poněkud nadnesenou svoji levici.

Místností rozhostila se němá zamlklost — nej bližší tento strk rozhodnout měl o kromobyčej významné zástavě soupeřné — ni šelestu ni dechu neproléhalo naprosto tichem porušovaným toliko odměřeným tikotem velkých kyvadlových hodin.

„Ah!“

A mžikem sledoval se všech stran hlučný ruch a shon.

„U sta hromů!“ zuřivě zaklnul mister Sharp. „O milimetr! Goddam!“

Avšak — kýho dasa — byla to mámivá mátoha či podivuhodná náhoda?

Dopodrobna tatáž se naskytlá posice, rozřešitelná opět jedině náběžníkem, jenom že s druhé strany: koule bílá s koulí kříženou

blizounko sebe u hoření krátké pásně a koule rudá naproti dole v pravém takměř rohu! Úžasno! Věru, nejvšů úžasno!

Bylo však tomu tak skutečně — a Fogg že byl by schopen vést, co nezdařilo se Sharpovi?

Ubohý, přebohý Foggu!

Líc příšerně zsinalou a zrak pochmurně vznícený, dobrý mister Fogg pokročil ke kulečníku.

„Johne!“ vyhrkl náhle zajíkle.

„Sire!“

„Koňak! Z lahvice s modrou zámyčkou! Rychle!“

Nepochybně hodlal si přísrknutím dodat odvahy a klidu. John naručest přikvačil s požadovaným líkérem.

Dobrý mister Fogg převážil zlatitou tekutinu v hrdlo a přichýlil se ke kulečníku: bylo patrné, že hodlal se alespoň o kritický strk pokusit —

Statečný mládec a čacký přec jen hrdina a rek!

John nadále klemžil na místě: i on zváben byl velikým okamžikem v magický kruh diváctva a stále se šinul blíž a blíž.

Pozor však, neblahý kustode, tímto směrem stojí dvojice rozkročených noh, abys snad, jak zvykem tvým, nekobrtnul v cestě a dobrému Foggovi nezkazil náměr, neboť úzkostně chystaný tento strk rozhodnout má o štěstí celého jeho života!

V zápětí srdceryvný výkřik ze dvaceti hrdel: klopýtnuvší John přímo vpadl Foggovi v bok a hlučně se svalil k zemi —

Leč to nic, pranic — tam hleďte jen tam, na bilardovou desku a rozvířené koule

„Padesát!“ jásavě sborem zahlaholilo z týchž dvaceti hrdel. „Padesát!“

Mister Sharp arci se ozval ku protestu, neboť bylo zřejmo, jakž přiznal i sám zmámený Fogg, že kritický onen strk byl toliko důsledkem štulce, uštědřeného mu Johnem či fysikálně vyjádřeno, mechanicky dále převedenou silou!

Vůči tomu poukázal předseda na § 12. herního řádu, dle něhož při strcích, mimotně porušených zvenčí, jedině a výhradně právo přísluší dotyčnému hráči, aby se dovolal jejich neplatnosti.

„Ovšem,“ doložil, „kdyby libo bylo, milý Foggu ...“

„Mně?“ chvatně opáčil mister Fogg. „Ani z daleka ne!“

„V případě tom,“ slavnostně pronesl předseda, „prohlašuji z moci svého úřadu partii za vyřizenu a vyhránu ctihodným soudruhem naším Foggem!“

K útěse soucitných srdcí budiž podotčeno, kterak ještě téhož večera při šumivém šampaňském, jímž počastoval mister Fogg veškero členstvo klubovní, v souhlasu s předchozím sjednáním oba přátelé opět si něžně padli do náruče, spláchli nevraživost a různici perlivým mokem a znova si odpřísáhli nepomíjitelnou věrnost.

A nešťastný smolař John?

Oh, kustodské jeho postavení v klubu „zeleného sukna“ nezvratně zůstane pevným! Proč? Poněvadž má vlivuplných příznivců dvě: nejen Fogga, nýbrž i Sharpa!

„Zcela bezpečně!“ dotvrzoval od té doby mister Sharp. „Není sice pochyby, že John jest původcem štěstí přítele Fogga a že týž má veškeru příčinu býti mu vděčným! Zda však nemenším díkem nejsem mu zavázán já? Či nebyl bych bez včasné a a spásné intervence jeho dnes ženat?“

A tak přemohl malý a mírný David-Fogg velkého a zpupného Goliáše-Sharpa a vydobyl si krásnou miss Lucy Pembrovou, čímž opětne znázornila Prozřetelnost, kterak jest mocnou i u věcech skrovných!

Henry Lanberry.